

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Προσφύλαξ. Μ. Α. Ανατολίου
72.

64 TO (B.D)

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ:

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΑΥΓΗ»

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΑΠΑΝΤΟΓΙΩΡΓΑ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΣΤΟΛΕΩΝ

1870

Παρ 7.7. 67

TO

185679
(B12753)

ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΛΚΑΝΗ

ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΛΥΓΗ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ.

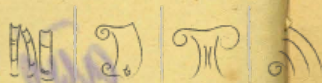
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

1876
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΕΥΡΕΙΟΥ

Αντ. Κρητικά Μουσεία

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογρα-
φὴν μου θεωρεῖται τυποκλοπιμαῖον.

N. B. Zervas

ΤΩ
ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ
ΚΑΙ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ
ΑΓΓΕΛΩ ΚΑΛΚΑΝΗ
ΕΞ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ
Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗ ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σεβαστέ μοι φίλε!

Πρὸ ἐνδ: καὶ ἐπέκεινα ἔτους ἔλαβον παρ' Ὑ-
μῶν ἐπιστολὴν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ χειρογρά-
φου τοῦ ἀνεκδότου δράματός Σας «il portafoglio»
τὸ ὅποιον ἀγαγὼδε μετ' ἐπιστασία: εἶδον, κατὰ
τὴν ἀσθενῆ γράμην μου, ἐφάμιλλον τῶν νεωτέρων
Εὐρωπαϊκῶν δραμάτων, διότι ἐγράφη κατὰ τὴν
νέαν δραματικὴν. Ἐν αὐτῷ αἱ σκηναὶ εἶναι σύρ-
τομοι, ἀγαγινώσκω δὲ ἡ βλέπω τις αὐτὸ παρι-
στατόμενον δὲν ἀπανθᾷ ὑπὸ τῶν μακρῶν ἐκείνων
μοιολόγων ἢ διαλόγων τοὺς ὁποίους οἱ πλείστοι
τῶν νῦν Ἑλλήνων δραματοποιῶν σωρεύουσιν εἰς
τὰ δράματά των. Εἶναι τέλος δρᾶμα ὅπερ ἀδιστά-
κτως δύναται τις γὰ παραβάλλει μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ
κοινοῦ διὰ ζωνῶν χειροκροτήσεων ὑποδεχομένων
Ἰταλικῶν ἢ Γαλλικῶν δραμάτων, ἅτινα ἀπειράκις
ἐν μεταφράσει διδάσκονται ἐπὶ διαφόρων σκηνῶν
ΛΑΚΩΒΕΙΟΣ
τῆς Ἑλλάδος.
ἀντιμετρήσας δὲ οὖν, εἰς τὰς μεταφράσεις ξένων ἔρ-
γων εὐμενῶς οἱ φιλοδραματικοὶ δέχονται, ἐπεικέες

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

— Ἰδοὺ καὶ πάλιν, φίλτατοι Κύριοι ἀναγνώ-
σται καὶ ἀξιέραστοι ἀναγνώστριαι, (ἐὰν εἰς
χεῖρας ἀναγνώστριων ἢ μεταφράσεις μου αὕτη
περιέλθῃ), ἰδοὺ καὶ πάλιν προσέρχομαι Ὑμῖν
μὲ τὴν μεταφράσιν τοῦ ἀνεχδότου δράματος
«Τὸ Χαρτοφυλάκιον.»

— Αἰωνίως λοιπὸν, ἴσως εἶπη τις Ὑμῶν,
δράματα θὰ μεταφράζεις; Αἰωνίως εἰς τοῦτο
θὰ ἐνασχολεῖσαι; δὲν ἐπιχειρεῖς τίποτε ἄλλο,
ἐπωφελέστερόν τι, ἠθικῶς ἐννοεῖται.

— Σέβομαι τὴν συμβουλὴν σας· πλὴν νομίζετε
ὅτι ἐν τῷ δράματι οὐδεμία ἠθικὴ ὠφέλεια
ὕπάρχει;

Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ποτὲ ὅτι ἡ ἰδέα
αὕτη, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν θὰ εἰσχωρήσῃ
ἐν τῇ διανοίᾳ Σας, καθότι ἐὰν ἡ ἱστορία ᾔται-
λίαν ἐπωφελῆς, τὸ μυθιστόρημα καὶ αὐτὸ ἐπί-
σης, ὡς ἐν αὐτῷ ὑπάρχοντος τοῦ τερπνοῦ με-
τὰ τοῦ ὠρελίου, τὸ δράμα, ἐὰν δὲν κατέχη
θέσιν ἀνωτέραν τούτων οὐδὲν ἦσσαν ὅμως ἐ-
ξισοῦται μετ' αὐτῶν· εἶναι τὸ βιβλίον τοῦ λ
οῦ. Τὴν ἱστορίαν, τὸ μυθιστόρημα θ' ἔ-
σῃ ὁ γνωρίζων ν' ἀναγινώσκῃ
νὰ ἐννοήσῃ, ὥστε ἡ χρῆσις

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΕΛΙΧΑ ΚΕΛΟΥΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

θὰ στρέψωσι τὸ βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς μεταφράσεως
ἔργου ὑπὸ Ἑλλήνος γεγραμμένου, καὶ πλήρῃ πεποίθη-
σιν ἔχον, περὶ τῆς ἀξίας τοῦ Ὑμετέρου ἔργου, προ-
έβην εἰς τὴν ἐν μεταφράσει ἔκδοσιν αὐτοῦ ἀναμέ-
των τὴν κρίσιν τοῦ Κοινοῦ.

Ἀφιερῶν δὲ πρὸς Ὑμᾶς τὴν μετάφρασιν μου
ταύτην ἐκπληρῶ καθήκον ὑπαγορευόμενον ὑπὸ τῆς
εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ δαψιλευομένην ὑπὸ τῆς
φιλίας Σας τιμὴν.

Ἡ ὑπερβάλλουσα πρὸς ἐμὲ εὐμένειά Σας ἐνθαρρύν-
ει με ὅπως ἐλπίσω εὖρον παρ' Ὑμῶν δεξίωσιν
τῆς μικρᾶς μου προσφοράς.

Διατελῶ μὲ τὸ προσῆκον σέβας

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 20 8/ερίου 1870.

Ὡς ὑμέτερος

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ

ἀναγνώ-
και δυνάμενος
καθίσταται

ὑπὸ τὰ βλέμματα πάντων, διδάσκει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀγγραμμάτους. (1)

Ὑπὸ τῆς ιδέας ταύτης ἐμπορούμενος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων προέβην εἰς τὴν μετάφρασιν ἡθικῶν τινῶν καὶ οἰκογενειακῶν δραμάτων τὰ ὅποια τινὲς τῶν φίλων μου φιλοτίμως συνδράμοντές με, παρέστησαν ἐνταῦθα τε καὶ ἀλαχου καὶ εὖτως ἐξεδόθησαν.

Τὸ δράμα εἶναι ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Τάσσου περιγραφόμενον ποτήριον, ὅπερ προσφέρομεν εἰς τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ εὖτινος τὰ χεῖλη ἀλείφομεν διὰ γλυκεῆς ὑγροῦ ὅπως μὴ αἰσθανθῇ τὸ πικρὸν τοῦ ἐν αὐτῷ φαρμάκου. Ἡ στηλίτευσις τοῦ

(1) Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιδικῷ «Letture di Famiglia» ὑπάρχει μακρά τις διατριβὴ ἐπιγραφομένη, «Dell' arte Drammatica» ἐν ᾗ οὖν τοῖς ἄλλοις εἶσι καὶ τὰδε: «Il libro s' indirizza alla classe colta poichè per comprenderlo abbisogna un grado qualunque di educazione; ma il dramma è l' azione stessa che parla agli occhi, ed arriva al cuore pella via la più diretta e la più materiale; l' impressione che produce non è soltanto riflessiva ma involontaria ed istintiva, è il libro del popolo che presenta il fatto invece della parola, l' azione invece della frase lungamente studiata e profondamente sentita, ed il popolo piange o ride cogli attori, si identifica al dramma, e conserva lungamente le impressioni provate senza analizzarle, poichè la sua ragione non è che un sentimento, una lagrима ed un sorriso che si confonde con ogni affetto del cuore.»

κακοῦ ἐὰν δὲν γινέτο μετὰ τινος ἐπιεικείας, ἐὰν δὲν ὑπόσχεταί τὴν διὰ τῆς μετανοίας ἀπολαυσιν τῆς συγχωρήσεως, ἀποθαρρύνει τὸν ἀμφιρρέποντα πταίστην, ἡ δὲ διὰ τοῦ δράματος προσωποποιήσις καὶ ἀνάλυσις τῶν αἰσθημάτων μεγάλως ἐπενεργεῖ εἰς τὴν καρδίαν παντὸς θεατοῦ καὶ τοῦτο παρατήρησα κατὰ τὴν παράστασιν πολλῶν δραμάτων.

— Πλὴν δὲν σοὶ ἀρκεῖ τὸ μελόδραμα; δὲν εἶναι τὸ ἀπάνθισμα τοῦ δράματος, δὲν εἶναι ὑποθέσεις ἡθικώταται εἰς τὰ μελοδράματα; ἐξακολουθεῖ λέγων μοι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγός τις τῶν ἀναγνωστῶν μου.

— Ναί, εἶναι λαμπρὸν, τίς τὸ ἀρνεῖται; εἶναι θεῖον, καὶ βεβαίως ἤθελεν εἶσθαι προτιμώτερον, διότι κατὰ τὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἡσίοδος» κρυπτόμενον φίλον μου κ. Ν. Μ. «ἡ Ποίησις καὶ ἡ Μουσικὴ αἱ δύο αὗται ἀβραὶ θεότητες αἱ διεγείρουσαι εἰς τὰς ψυχὰς τὰ ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα αἰσθήματα αἱ συγκινοῦσαι αὐτὰς καὶ τοὺς σάλους τῶν καρδιῶν καταπρουνούσαι, εἰς ἓν συνηνωμέναι ἀποτελοῦσι τὸ μελόδραμα». Πλὴν ἂς μὴ ἐπιτραπῇ νὰ ἐρωτήσω, πόσοι εἶναι οἱ κατὰ τὸ πνευματικὸν τοῦτο συσσίτιον λαμβάνοντες μέρος;

Βεβαίως ὅσοι γνωρίζουσι τὴν Ἰταλικὴν καὶ οὗτοι ἀφοῦ προηγουμένως ἀναγνώσωσι τὸ φυλλάδιον (libretto) ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ φθάσωμεν

ΙΑΤΩ ΠΑΡΕΛΘΟΝ Εἰκὼν ὅστις τοσοῦτον προσφυῶς ἐ-
 ΑΗΜΕΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
 ΜΟΥΣΕΟΥ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ Νόρμαν. ("Ορα οἰκογενειακὸν ἡ-
 μερολόγιον Περρὴ Βαμπᾶ 1871). Ἄν τις λοι-

πόν δὲν γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν, (καὶ μήπως εἶ-
ναι εἰς τοῦτο ὑποχρεωμένος;) τότε δὲν πρέπει
νὰ περιμένη ἡθικὴν ὠφέλειαν, δὲν διδάσκεται
διὰ τοῦ μελοδράματος, τέρπεται μόνον καὶ οὕτω
καταπίπτει ἢ διὰ τῆς τέρψεως ὠφέλεια τὸ λαμ-
πρόν τοῦτο μέσον τῆς προόδου.

Τὸ θέατρον ἐπομένως καθίσταται διὰ τοῦ με-
λοδράματος διασκέδασις ὅλως μονομερῆς, unī-
latere. Δὲν εἶναι πλέον μέρος εἰς τὸ ὅποιον
δύναται ἕκαστος νὰ προσέλθῃ ἵνα διδαχθῇ, δι-
ότι πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴν Ἰταλικήν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν
ὅτι καὶ ἐκ τοῦ μελοδράματος προέρχεται ἡθι-
κὴ ὠφέλεια ἐκ τῶν ἐννοούντων πρὸς τοὺς μὴ
ἐννοούντας, εὐθὺς ὁ εἰσέτι εἰς τὰ ὦτα μας
ἐναυλος ἤχος τῶν παταφλάνων καὶ λοιπῶν
καρυκευμάτων τῆς σκηνῆς μᾶς πείθει ὅτι τοῦτο
δὲν δύναται ποτὲ νὰ γίνῃ.

Τί δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τῶν σχοινοβχι-
κῶν ἢ γυμναστικῶν ἐταιριῶν; Τί σκληρότερον
τί ἀπανθρωπότερον τοῦ νὰ πληρόνῃ τις ἵνα
βλέπῃ ἀνθρώπους ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν
κινδυνεύοντας νὰ συντριφθῶσιν ὅπως κερδίσωσιν
ὀλίγον ἄρτον. . . . .

Ἀπεναντίας ὅμως τὸ δράμα τέρπον ὠφελεῖ.

Οἱ ποσάκις ὀλόκληρον ἀκροατήριον με καρ-
δίαν πάλλουσιν καὶ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς
παρηκολούθει τὴν προβαίνουσαν λύσιν τοῦ παρι-
στανομένου δράματος. Ποσάκις ὅτε ἐπὶ σκη-
νῆς παρίστατο τιμωρούμενος κακοῦργος, ἢ
ἀθωότης θριαμβεύουσα, αἱ καρδίαι τῶν ἀκρο-

ατῶν ἠλαφρύνοντο καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εὐθυ-
μος καὶ εὐχαριστημένος. Κατὰ τὴν ἀσθενῆ λοι-
πὸν γνώμην μας, ἐὰν τὸ θέατρον ᾗναι σχο-
λεῖον, οὕτως εἰπεῖν, γενικόν, τοιοῦτον δὲν καθί-
σταται ἢ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δράματος,
πολὺ δὲ μᾶλλον δι' ἡμᾶς, οἵτινες καὶ βελτι-
ώσεως γλώσσης χρῆζομεν καὶ ἀρχόντων πρω-
τοτύπων δραμάτων στερούμεθα.

Ἴδου φίλοι ἀναγνῶσαι, καὶ ἐρατειναί μου ἀναγνώ-
στριαί πόθεν ὠρμήθητι ἵνα γράψω τὰ ἄνω, καὶ Σᾶς
προσφέρω τὴν νέαν μου ταύτην μετάφρασιν δράμα-
τος ἀξιολόγου, δράματος δυναμένου νὰ συγκαταλε-
χθῇ μετ' ἐκείνων τῆς Εὐρώπης διά τε τὴν πλοκὴν
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ διεγείρει. Τὸ «Χαρτοφυλά-
κιον» γραφὲν ἐν πρωτοτύπῳ Ἰταλιστὶ ὑπὸ Ἑλλήνου
ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσι δρα-
ματοῦργοι δυνάμενοι νὰ γράψωσι δράματα ἀ-
ξια προσοχῆς. Ἡ μετάφρασις εἶναι ὡς τὸ ἀν-
τίστροφον τάπητος, πλὴν πέποιθα ὅτι καὶ ἐξ
αὐτοῦ τοῦ ἀντιστρόφου δὲν εἶναι δύσκολον νὰ
σχηματίσῃ τις ἰδέαν καὶ περὶ τῆς ὀψεως· εἴθε
δὲ εὐνοῖκαί περιστάσεις νὰ μοι παράσχωσι τὰ
μέσα ὅπως Σᾶς καθυποβάλω καὶ τὸ πρωτότυπον.

Ἐγγραφον ἐν Ζακύνθῳ τὴν 20 8/βρίου 1870.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΞΩΠΑ.

Λόρδ ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΔΕ-ΓΟΔΑΡ.

Κόμης ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΔΕΡΝΙΕ.

Ἰππότης ΡΩΜΑΙΟΣ ΔΕ-ΡΙΝΝΥ.

ΕΛΕΝΗ—σύζυγος τοῦ Ῥωμαίου.

ΛΟΥΙΖΑ—θαλαμηπόλος τῆς Ἑλένης.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ—θαλαμηπόλος τοῦ Ῥωμαίου.

ΑΝΔΕΥΣ—οἰκονόμος τοῦ Λόρδου.

Εἷς ἀξιωματικός.

Στρατιῶται μὴ ὁμιλοῦντες.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Παρίσις—ἐνδύματα τῆς ἡμέρας.

A. A. B. I.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Αἰθουσα πλουσίως κεκοσμημένη, με δύο πλα-
γίους θύρας καὶ τὴν τῆς εἰσόδου ἐν τῷ
μέσῳ, πρὸς τὰ ἀριστερὰ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ διευθετῶν τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης.

Κατγραμένη τόχη! τόσο μεγάλο πρᾶγμα ἦτανε γιὰ
σὲ νὰ μὲ κάμης μεγάλον ἀφέντη;!... Μήπως θὰ ἤ-
μουν αὐτὸς ὁ πρῶτος ὑπῆρτης; ὅπου νὰ ἐγίνηκε ἀφεντικό...
Εἶναι ἀμέτρηται ἐκεῖνοι ὅπου ἀφοῦ ἐφορέσανε τὴν ἀ-
λεβρέα, ἔφεραν ἔπειτα τὸν τίτλον τοῦ Βασιλέως,
καὶ ἄλλος Μαρκησίου καὶ ἴσως θὰ εἶναι περισσότεραις
ἐκεῖναις ἢ μάγκαις, ὅπου ἀφοῦ ἐφορέσανε τὸ μισθὸ
φόρεμα τοῦ σταυλάτωρα καὶ τοῦ λακὲ ἐπαρρησιά-
σθησαν ἔπειτα ἐπερῆφanoi καὶ κορδωμένοι μετὰ τὸ ἀρι-
στοκρατικὸν ἐνδυμα, καὶ μάλιστα κάποτε καὶ παραση-
μοσφόλιστοι!...

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἀρῶ.

ΛΟΥΙΖΑ (ἐξέρχεται ἐκ μιᾶς τῶν πλαγίων θυρῶν)
ἔλασαν μετὰ μεγάλων προφύλαξιν κλειεῖ. Φέρεται
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

φορέματά τινα.) Θά κοιμηθούν πολύ ἀκόμη. (Βλέπουσα τὸν Γάσπαρον.) Ἐλα κουνήσου, τί κάθεσαι γέρο τεμπέλη.

ΓΑΣ. Ἐδῶ εἶμαι ὅλος πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς σου ὠραιότητι μου Δουλοινέα. (*) (Τρέχωρ τὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ.)

ΛΟΥΙΖΑ (ῥαπίζουσα αὐτόν.) Λάβε τοῦτο σοῦ πρέπει ἐρωτοκυττημένε Μαθουσάλα μου.

ΓΑΣ. (αἰσθανόμενος πόνον.) Κακοὺς χρόνους νᾶχης, σιδερένιο εἶναι τὸ κούτσουρό σου. Λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ πετάξης τὸ μάγουλο.

ΛΟΥΙΖΑ (χλευάζουσα αὐτόν.) Μὲ κάμνεις νὰ ξεκαρδιοθῶ ἀπὸ τὰ γέλια.

ΓΑΣ. Γέλα... ὅμως πολὺ ἀκριβὰ θὰ μοῦ τὴν πληρώσης κατεργάρα.

ΛΟΥΙΖΑ Ἐλα κάμε γρήγορα. Πάρε νὰ εὐρτοίσῃς τὰ φορέματα τοῦ αὐθέντου

ΓΑΣ. (λαμβάνων τὰ φορέματα.) Ἀνάθεμά σε. Σῶπα καὶ ἔγνοιά σου, νὰ τὸ θυμάσαι.

ΛΟΥΙΖΑ Ναί, διὰ νὰ σοῦ δώσω αὔριον ἄλλον ἕνα ὅμοιον εἰς τὸ ἄλλο μάγουλο.

ΓΑΣ. (ἀπειλῶν αὐτήν.) Κατεργάρα, τσουρδέλλα, κόπιασε νὰ κάμης πάλιν τὴν δοκιμή.

ΛΟΥΙΖΑ (γελῶσα ἀναχωρεῖ.) Μάλιστα θὰ μοῦ κάμης τὴν παραλαβὴν, εὐμορφόγερέ μου.

ΓΑΣ. Στάσου τρελλή... Ἐφυγε 'σάν τ' ἀττροπελέκι. Μὰ εἶναι διάλογος 'σθητός. Μὰ δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃ θὰ τῆς ἀπλώσω τόσα δίκτυα ὅπου καὶ ὁ Βερτζεβουλ δὲν θὰ 'μπορέσῃ νὰ τὴν γλυτώσῃ. (μετὰ μακρὰν σκέψιν.) Ἐὰν εἶχα δέκα χρονάκια λιγώτερο εἰς τὴν βράχη μου δὲν θὰ μὲ ἐπερίπαιζε. Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ τόσο ὅπου συχνὰ ἀκούω τὴν καρδιά μου νὰ κτυποβροντᾷ μῆτε νὰ ἤμουν πατηκαράκι. (Ἀρχίζει νὰ καθαρίζει τὰ φορέματα παρατηρῶν αὐτὰ μὲ μεγάλην προσοχήν.) Τὴν ὥρα τοῦ βραχί! τῶνόντε 'δύχο Γαλλικό! (παρατηρῶν ἐκ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας

ὅθεν ἐξῆλθεν ἡ Λουίζα). Τὸ ἀφεντικὸ εἶναι ἀκόμη 'στὸ κρεββάτι. Θά κοιμηθῇ ἀκόμη πολὺ, ἐπειδὴ ἤλθε τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα 'στὸ σπῆτι. (φορεῖ τὸ βραχιὸν ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του) Μοῦ πηγαίνει 'στὴν ἐντέλεια (λαμβάνει τὸ περιστήθιον) Βελουδο φίνο· τί ὥρα τοῦ χρώμα! βύσσινο, ἐκεῖ ὅπου μ' ἀρέσει (ἐκβάλλει τὸ ἐπαρωφόριόν του καὶ φορεῖ τὸ περιστήθιον ἄνω τοῦ ἰδικοῦ του). Μοῦ πηγαίνει ζωγραφιστά. (παρατηρῶν τὸ κολόβιον) μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ ἀφέντής μου νιένεται πολὺ ὥραϊα. Μὰ θὰ δοκιμάσω καὶ αὐτὸ τὸ φόρεμα. (Τὸ φορεῖ καὶ κυττάζεται 'ς τὸν καθρέπτην.) Τὶ φορέματα βασιλικά! τώρα τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ ὅτι μὲ τέτοια φορέματα 'μπορεῖ καθένas νὰ κάμῃ τὸν ἐρωτοκυττημένον· 'σάν τόσοι λιμοσφόρδοι, χωρὶο καὶ μὴ ὄνομα. Λουίζα Λουίζα! κουκουβάγια τοῦ διαόλου, πόσο θὰ μούδειχνης πῶς μ' ἀγαπᾷς ἂν ἡ τύχη μοῦ ἔδιδε τὰ μέσα νὰ φορῶ τέτοια φορέματα. (βλέπων προσεκτικῶς τὴν ταινίαν, ἥτις εἶναι προσκολλημένη εἰς τὴν κομβιοδόχην τοῦ κολοβίου—ἐκθαμβος.) μὲ τρομάζει!... (ὕπερήφανος) καὶ ὅμως μοῦ στέκει... ἂν τὸ εἶπα πάντα μου πῶς ἐτοῦται· ἡ κορδέλλαις στέκουνε πολὺ σὲ παρόμοια φορέματα, .. αἱ! πόσοι τοῦ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ ἐφορέσανε τὰ σκολαρίκια τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης... (παρατηρῶν τὴν ταινίαν). Μὰ τί ὥραϊα ποῦ εἶναι! εἶμαι καὶ ἐγὼ ἱππότης (βάλλει τὴν χεῖρα εἰς ἐν τῶν θυλακίων τοῦ κολοβίου καὶ ἐξάγει λεῦχος χειροκτίων) ὥραϊα! τῶνόντε χειροκτία γλασέ. (Βάλλει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄλλο θυλάκιον) ἐδῶ κᾶτι ἄλλο θὰ εἶναι (ἐξάγει χαρτοφυλάκιόν τι τὸ ἀνοίγει καὶ εὗρίσκει ἐντός αὐτοῦ συναλαγματικὰς τινας.—Εὐθὺς ἐρχεται εἰς εαυτόν.) Αὐὸ πλουτοῦς!... Γάσπαρε εὐχαριστοῦ εἰς τὴν φτώχειά σου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχω κάθουνα ἀναμμένα εἰς τὰ χεῖρά μου. (ἐκβαίνει ὡς ἐμβρόχην) Κρύος ἰδρωτας μ' ἐμύκησε. (ἐκχωρῶν ὡς ἐμβρόχην) Γάσπαρε, θυμήσου τί σοῦ

(*) Dulcinea (Γλυπερία) ἡ ἐρωμένη τοῦ Δον Κιχότ. Σ. Μ.

λεγε δ' συχωρεμένος ὁ παππούλης σου. Μὴ πειράζῃς τὸ ξένο πρᾶγμα. (ἰκετευτικῶς) Ὁρί, εὐλογημένη ψυχούλα τοῦ καλοῦ μου παππούλη, ὅχι δὲν τὸ πειράζω. (Βπαρναθέει τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ μένει ἀμυγδαλένης καὶ ἔκθαμβος.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΝΔΡΕΥΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΑ. (εἰσέρχεται ἡσυχῶς κατοπτρεύων τὰ πόδια, ἔπειτα πλησιάζων τὸν Γάσπαρον σοβαρῶς) Κύριε!

ΓΑΣ. (ἔκθαμβος καὶ ἔντρομος) Ποῖος μὲ ζητεῖ (Βλέπων τὸν Ἀνδρῆν) Τί θέλετε;

ΑΝΑ. (παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς.—Κατ' ἰδίαν) Εἶναι αὐτός.

ΓΑΣ. Ἐάν δὲν σφάλω ἐμὲ ζητεῖτε.

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Βεβαίως τὰ χαρακτηριστικὰ ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν καὶ κατ' ἰδίαν) Μὲ κυττάζει ἀπὸ τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή μὲ κάτι μάτια ποῦ μὲ τρομάζουν. (Πλησιάζων μὲ προφύλαξιν). Ποῖον ζητεῖτε;

ΑΝΑ. Τὸν ἱππότην Ῥωμαῖον, Δέ-Ῥιννύ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβα, γυρνεύει τὸν ἀφέντη ἀνασάλνω.

ΑΝΑ. (παρατηρῶν αὐτὸν μὲ προσοχήν.) Ἐάν δὲν σφάλω εἰσθε ὁ κύριος ἱππότης Ῥωμαῖος Δέ-Ῥιννύ.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν μὲ χαρὰν) Καλὰ τὸ εἶπα πῶς περνᾷ διὰ ἱππότης. Κακόμοιρε κούτακα! ἐπῆρε τὸν τζιτζηκα γι' ἀπόδιν.

ΑΝΑ. (σοβαρῶς) Λοιπὸν εἰσθε ὁ κύριος Δέ-Ῥιννύ;

ΓΑΣ. (συγκεχυμένως) Εἶμαι . . . . καὶ δὲν εἶμαι.

ΑΝΑ. Κύριε δὲν ἔχω καιρὸν διὰ ματαιολογίας.

ΓΑΣ. Παναπῆ ἤμου ὁ Γάσπ. . . . (κλείων μὲ τὰς χεῖρας τὸ στόμα του).

ΑΝΑ. (σοβαρῶς) Τελειώσατε Κύριε.

ΓΑΣ. Ἦθελα νὰ πῶ ὅτι τώρα εἶμαι . . . . (καθ' ἑαυτὸν) Δὲν ἤξεύρω ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου.

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐνόησα εἶναι βλάξ. (ἀνυπομόρως) Διὰ τὸν Θεόν, Κύριε, θὰ μοῦ εἰπῇτε εἰσθε ὁ . . .

ΓΑΣ. (ὕπερηφάνως) Μάλιστα κύριε, ἐγὼ εἶμαι, δὲν μὲ βλέπετε;

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Τί εὐήθησι! (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἰσως δὲν μὲ ἤκούσατε. (δυνατὰ) εἰσθε ἢ δὲν εἰσθε ὁ κύριος ἱππότης Δέ-Ῥιννύ;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) Μὲ ἐξεκούφανε, δὲν εἶμαι κουφὸς δόξα σοι ὁ Θεός.

ΑΝΑ. Ἀποκριθῆτε μοι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ περιμένω.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Τέλος πάντων θέλω δὲν θέλω εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ παραστήσω τὸ μέρος τοῦ ἀφέντος μου (πρὸς τὸν Ἀνδρῆν) Μάλιστα εἶμαι ὁ κύριος Ῥωμαῖος Δέ-Ῥιννύ (ὕπερηφάνως δεικνύων αὐτῷ τὴν ταιριάν) ὁ ἱππότης προσωποποιημένος. (καθ' ἑαυτὸν) Σὺν ζῶν ποῦ εἶμαι τὴν ἑκαμα.

ΑΝΑ. (πρὸς τὴν ἐν μέσῳ θύραν) Προχωρήσατε. (Εἰσέρχεται εἰς ἀξιοματικὸς μετὰ τιμῶν στρατιωτῶν)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀξιοματικὸς, Στρατιῶται καὶ οἱ ἄνω.

ΓΑΣ. (ὀπισθοχωρῶν ἔντρομος) Οὐ μάννα μοῦ! τί εἶναι τοῦτο πάλι;

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιοματικὸν δεικνύων τὸν Γάσπαρον.) Χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λέσχῃ Δεφέβρ οὗτος ἔκλειψε χαρτοφυλάκιόν τι ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ Κυρίου μου.

ΓΑΣ. Σὰς ὀρκίζομαι πῶς ἐφες τὴν νύκτα δὲν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

ΑΝΑ. Ζητεῖτε νὰ ἀθωωθῇ; κακοῦργε,

ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΙΟΝ ΒΥΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΥΡΙΟΥ

ΑΝΑ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Καίτοι δὲν ἔχει τὴν ἀτιμίαν ὁ Κύριός μου νὰ γνωρίζῃ τὸν εὐγενῆ τοῦτον, ἐνθυμήθη ὅμως τὰ χαρακτηριστικά καὶ φορέματά του, ἡ δὲ δικαιοσύνη διὰ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καταστήματος ἐκείνου ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ τὰ περιγραφόμενα χαρακτηριστικά ἔχων οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἐκεῖ ἢ ὁ ἱππότης 'Ρωμάτος Δε- 'Ριννύ, (δεικνύων τὸν Γάσπαρον) τὴν δὲ ταυτότητα τοῦ προσώπου δὲν μοὶ ἠγνήθη οὗτος.

ΓΑΣ. (κλαίων) Δὲν ἤξιούρω τίποτε ἀπὸ ὅ,τι με κατηγορεῖτε, ἐπεὶδὴ δὲν εἰμαι ὁ Κύριος ἱππότης 'Ρωμάτος Δε- 'Ριννύ ἀλλὰ ὁ . . . .

ΑΝΑ. Εἶναι παραμύθια αὐτά.

ΓΑΣ. Σὰς λέω πῶς δὲν εἰμαι . . . .

ΑΝΑ. (ἐκτυλίσσει χαρτὶόν τι) ἰδοὺ ἡ παρὰ τοῦ Κυρίου μου δοθεῖσα περιγραφή τῶν χαρακτηριστικῶν. (ἀναγινώσκει) Ἀνάστημα μέτριον.

ΓΑΣ. (χαμηλόνων) Παρακαλῶ, Κύριε ἀξιωματικέ, δόστε μου μίαν ματιὰ καὶ θὰ ἰδῇτε πῶς εἰμαι ἓνας μπόμπηρας ἓνας τριπίθαμος.

ΑΝΑ. (ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων) 'Ομμάτια μαύρα.

ΓΑΣ. Τὰ 'δικά μου εἶναι γαλανὰ.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μότη μᾶλλον μικρὰ καὶ ἀετοειδῆς.

ΓΑΣ. Ἐγὼ ἔχω ἓνα μύτο . . . (πλησιάζων τὸν ἀξιωματικόν) Κύριε, δὲν εἶναι 'δική μου ἡ μύτη 'που λείει ἐκεῖνο τὸ χαρτί.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Μαλλίᾳ ξανθὰ.

ΓΑΣ. Κ' ἐγὼ ἔχω ἄσπρα . . . (ἀποσπῶν τὴν φανέραν του) Ἀπὸ καλὴ πού ἐλέπω εἶναι σημειωμένα τὰ μαλλίᾳ τῆς περούκας μου, (πρὸς τὸν 'Αρλεὺν) πάω νὰ πιστέψω πῶς θέλετε νὰ χωρατέψετε

ΑΝΑ. (μὴ δίδων αὐτῷ ἀπάντησιν). Κράσεως εὐρώστου!

ΓΑΣ. Φορῶ διπλὰ φορέματα (δεικνύων τὸ ἰδικόν του περιστήθιον). ἐγὼ ἐξεναντίας εἰμαι λιγνός καὶ ἀβρωσιάρης. (πρὸς τὸν 'Αρλεὺν) Καλὲ νὰ σοῦ 'πῶ. Σοῦ μπῆκε νὰ με ἀφανίσῃς εἰς τ' ἀλήθεια με ἐκεῖνο τὸ χαρτί;

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω). Βελούδιον περιστήθιον χρώματος βυσσίνου.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι 'δικό μου.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω) Ἐριούχιον μελανόν πανταλόνιον.

ΓΑΣ. Δὲν εἶναι 'δικό μου.

ΑΝΑ. (ὡς ἄνω). Κολόβιον ἐριούχιον γαλάζιον με παράσημον.

ΓΑΣ. Μὰ τὸν Θεὸν δὲν εἶναι 'δικό μου.

ΑΝΑ. Χειρόκτια λευκά.

ΓΑΣ. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν). Βεβαιώθητε, ἀξιωματώτατε Κύριε ἀξιωματικέ, πῶς ὅ,τι φορῶ δὲν εἶναι 'δικό μου.

ΑΝΑ. Χρυσοκέντητον χαρτοφυλάκιον με ὑπὲρβριμα βελούδιον ἐρυθροῦν καὶ περιέχον τρισχιλίας στερλίνας εἰς τραπεζογραμμάτια.

ΓΑΣ. (ἐκπληκτος). Θεέ μου ἐχάθηκα!

ΑΝΑ. (θέσας τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου τοῦ Γασπαρόν, ὅστις μένει ἀκίνητος ὑπὸ τῆς ταραχῆς του, ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιον). Ἄθλιε ἰδοὺ τὸ σῶμα τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματός σου. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Πολλοὶ μάρτυρες, Κύριε, θὰ ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Κύριόν μου Δόρδον Ἀρθούρον Δε-Γοδάρ.

ΓΑΣ. (ἐν ἀμνηχανίᾳ). Σὰς βεβαιώνω δὲν εἶναι 'δικό μου ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΑΝΑ. Τόσω τὸ καλῆτερον βεβαίως τοῦτο (δεικνύων τὸ χαρτοφυλάκιον) καθὼς καὶ αὐτὰ . . . (δεικνύων τὰ φορέματα) θὰ τὰ ἐκλεψῃς. (πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Λήθεις, Κύριε, τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦτο καὶ τὴν σημάδα τῶν τριπύλων καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ

νόμου ὀδηγήσατε αὐτὸν ὅπου πρέπει.

ΑΞΙΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον). Ἐν δόματι τοῦ νόμου ἀκολουθήσατέ με.

ΓΑΣ. (ἀμνηχανῶν) Ἐγώ; Ποῦ; μὰ τί ἔξαμα;

ΑΞΙΩΜ. Ακολουθήσατέ με, ἢ σὲ; ἀπάγω διὰ τῆς εἰς.

ΓΑΣ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ οὐλα ἑτοῦτα γιὰ τί ἔγινε ἱππότης.

ΑΞΙΩΜ. (πρὸς τοὺς στρατιῶτας). Εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὀπισθοχωρῶν) Θεὸς μεγαλοδύναμις! εἰς τὴν φυλακὴν!...

(Νεύσαντος τοῦ ἀξιωματικοῦ οἱ στρατιῶται βιαίως ἀπάγουσι τὸν Γάσπαρον).

ΑΝΔ. Ἡ φυλακὴ, ἱππότης, θὰ σὲ; βάλῃ γινῶσιν.

ΓΑΣ. (γεγονυῖα τῇ φωνῇ). Εὐσπλαχνία! Βοήθεια! Σώσατέ με διὰ τὸν Θεόν. (ἀπέρχονται ὅλοι).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΑ μόνη.

ΛΟΥ. Ὅποις φωνῇ! (ἀκροάζεται) Δὲν ἀκούω πλὴν τίποτε... ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Γασπάρου. (παρά τινα θύραν δυνατά) Γάσπαρ! Γάσπαρ!... Βέβαια δὲν εἶναι εἰς τὸ 'σπῆτι. (θεωροῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρον) Ὦ! ὁ δυστυχὴς ἐν μέσῳ στρατιωτῶν... θέλω νὰ μίθω τί ἔκαμε. (ἀπέρχεται σπεύδουσα).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

(Μετὰ βραχείαν παύσιν ἐξέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ τεταραγμένος καὶ προσεκτικῶς περιβλέπων τὴν αἴθουσαν).

ΡΩΜ. Κιτάρ! ποῦ εἰς τὸν διάβολον τὸ ἔκρυψαν! Οὐτε ἐδῶ εἶναι. Πῶς... πῶς τὸ ἔκρυψαν (σκαπτόμενος) Ναι, τὸ ἔβγαλεν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς

ἐλλῆς μου. (περιβλέπων πάλιν καὶ ἀνατρέπων καρέκλας καὶ τραπέζια) Ὁ διάβολος λοιπὸν τὸ ἔλαβε μαζὶ του; Ἀλλὰ ποῦ... ποῦ θὰ εἶναι; ποῦ νὰ τὸ ἔθεσαν, (κραυγάζων ἐν ἀπελπισίᾳ) Λουίζα! Λουίζα! Γάσπαρ! καὶ δὲν με ἀκούει κανείς. (σημαίνει λιγυρῶς κωδωνιὸν τι ὅπερ ἐκσφενδονίζει μακρὰν) Λουίζα, δαίμονες! κόλασις!... Τί διάβολο, δὲν εἶναι κανείς εἰς αὐτὸ τὸ 'σπῆτι; (φωνάζων παρά τινα θύραν) Γάσπαρ! Λουίζα! (βλέπων ἐρχομένην τὴν Λουίζαν, ὀργίλως) Τέλος; με ἤκούσατε...

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ὁ ἄρῳ.

ΛΟΥΙΖΑ (ἔντρομος) Ὅριστε Κύριε!

ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος) Ποῦ ἔβγαλε; τὸ κολάδιόν μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄρῳ) Μὲ τρομάζετε Κύριέ μου.

ΡΩΜ. (ὀργίλως) Ἐμπρὸς; τελείωσον ἀνότη, ποῦ εἶναι τὸ φόρεμά μου;

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄρῳ) Τὸ ἔδωσα εἰς τὸν Γάσπαρον νὰ τὸ καθαρίσῃ.

ΡΩΜ. Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

ΛΟΥΙΖΑ Κάθε πρῶτὸ συνειθίζω νὰ τὸ παίρνω Κόριέ μου.

ΡΩΜ. (ἀνυπομόδως) Πήγαينه εὐθύ; καὶ φέρε το ἐδῶ ἀμέσως.

ΛΟΥΙΖΑ (τεταραγμένη) Ὁ Γάσπαρος; Κύριε... ἀνεχώρησε.

ΡΩΜ. Τὸ φόρεμά μου σοῦ ζητῶ καὶ ἔχει τὸν Γάσπαρον.

ΛΟΥΙΖΑ Ἀλλὰ τὸ ἐπῆρε μαζὶ του Κύριε.

ΡΩΜ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς) Καὶ οὐ ἀλλὰ τὸ ἔπῆρε; καὶ δὲν μου εἶπες τίποτε... (σύρων αὐτὴν ἐκ τῆς θύρας) Λοιπὸν ἔλα συνωμώσατε ἐναντίον μου...

ΛΟΥΙΖΑ. Αἱ!

ΡΩΜ. Θέλετε νὰ μὲ ἀφανίσετε, ἀλλὰ θὰ σὲς κά-
μω πικρῶς νὰ μετανοήσετε (τὴν ρίπτει κατὰ γῆς.)

ΛΟΥΙΖΑ (κραυγάζουσα) Ἄσι, ἄσι...

ΣΚΗΝΗ II'

ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛΕΝΗ Τί συνέβη; (τρυφερῶς) Εἶσαι τεταραγμένος
Ρωμαῖε.

ΡΩΜ. (ἀμνηχανῶν). Ἐρώτησον τὴν θαλαμηπόλον σου.

ΕΛΕΝΗ. Τί συνέβη Λουίζα;

ΛΟΥΙΖΑ (τεταραγμένη) Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν
ὑπάρχει μεγάλη περιπλοκή.

ΡΩΜ. (ἀνυπομόνως) Ἐξακολούθησον...

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν 'Ρωμαῖον) Πραϋνθήτι
'Ρωμαῖε, σὺ ὑποφέρεις. (πρὸς τὴν Λουίζαν) Ἐξακο-
λοῦθει...

ΛΟΥΙΖΑ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Εἶδον τὸν Γάσπαρον
ὅπου τὸν ἔσυρον οἱ στρατιῶται.

ΡΩΜ. (ἐκπληκτος) Ἀ... τί ἄλλο ἠξέυρεις;

ΛΟΥΙΖΑ. Ὅτι ἐφέρει τὰ ἐνδύματά σας, Κύριέ μου.

ΡΩΜ. Ποῖα;

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐκεῖνα τὰ ὅπερ τοῦ ἔδωκα νὰ καθάρισθ.

ΡΩΜ. Καὶ τὰ ὅποια εἶχον παρὰ τὸ προσκέφαλόν μου;

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. (ἐκτός αὐτοῦ) Ἀθλίᾳ! τί ἔκαμες;

ΕΛΕΝΗ. Δὲν ἤκουσες περὶ τίνος ἐπρόκειτο;

ΛΟΥΙΖΑ. ἤκουσα νὰ λέγουν δι' ἐν χαρτοφυλάκιον
τὸ ὅποτον ἔκλεψαν...

ΡΩΜ. (πλήγων κραυγὴν ἄλγους) Χαρτοφυλάκιον!

ΛΟΥΙΖΑ. Ναί.

ΡΩΜ. Θεέ μου! ἠφανίσθην.

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὸν 'Ρωμαῖον μετὰ τρυφερότη-
τος) 'Ρωμαῖε, θεώρησόν με, εἶμαι ἐγώ, ἡ φίλη σου, ἡ

'Ελένη σου. (καθ' αὐτὴν λυπηρῶς) Θεέ μου! εἶναι ἐκτός
ἐαυτοῦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Λουίζαν) Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσῃς
τὰ δωμάτιά μου.

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' αὐτὴν) Κάτι σοβαρὸν ὑπάρχει ἐδῶ,
(ἀπερχομένη) ὅμως δι' ὅλα θὰ πληροφορηθῶ. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (συγκεικνημένη πλησιάζει τὸν 'Ρωμαῖον)
Γνωρίζεις τίποτε, 'Ρωμαῖε, ἀφ' ὅσα μὰς διηγῆθῃ ἡ
Λουίζα; Θεώρησόν με, εἶμαι ἐγώ ἡ 'Ελένη σου ἡ σύζυ-
γος σου (γονυπετὴς καὶ δακρυρροοῦσα) 'Ρωμαῖε 'Ρω-
μαῖε, ἀποκρίθητι λοιπόν, ἀποκρίθητι πρὸς χάριν, σὲ πα-
ρακαλῶ γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν σου...

ΡΩΜ. (ἐγείρων αὐτὴν καὶ μὲ φωνὴν πεπνυχημένην)
'Ελένη μου, ἠφανίσθην... ἐχάθην ἀνεπανορθῶτως.

ΕΛΕΝΗ Ἄρρων τί ἐπραξας;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Τώρα αἰσθάνομαι τὸ ἐκὸς φορτίον
τοῦ ἐγκλήματός μου, 'Ελένη μου, γλυκεῖα σύζυγός μου,
δὲν ὑπάρχει δι' ἐμὲ σωτηρία.

ΕΛΕΝΗ. Σοὶ τὸ προεῖπον ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον, τὸ
κατάρτον τοῦτο ἐλάττωμα ἤθελε σὲ φέρει εἰς τὸν
ὄλεθρον.

ΡΩΜ. (παράφορος) Ναί ἐχάθην!

ΕΛΕΝΗ. (παρατηροῦσα αὐτὸν προσεκτικῶς) Ἐπὶ τοῦ
προσώπου τοῦ ὑπάρχει τι, ὅπερ λέγει εἰς τὴν ψυχὴν
μου ὅτι...

ΡΩΜ. (ἐκτός αὐτοῦ) Ναί... ἐξετέλεσα μυσά-
ρὸν ἀποτρόπαιον ἐγκλημα.

ΕΛΕΝΗ. (κλαίει) Σὺ 'Ρωμαῖε; σὺ ὁ εὐγενὴς ἱππότης;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) 'Ελένη μου, ἐλάρετε σύζυγέ μου,
ναί, ἀπώλεσα τὴν τιμὴν.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! (φρικισσά καλύπτει
τὸ πρόσωπον).

ΡΩΜ. Ναί τὴν τιμὴν... πᾶς ἔντιμος πα-
τριάρχης...

ΕΛΕΝΗ. (ἐκτός αὐτοῦ)...

ΡΩΜ. Ναί...

A

αἰς ἱππότης :::

ΕΛΕΝΗ. Ἄ ! ἀποθνήσκω . . . :

ΡΩΜ. Ὁ κληρονόμος τοσαύτης εὐγενείας . . . :

ΕΛΕΝΗ (ἐπαγκαλιζομένη αὐτὸν καὶ λύζουσα) Σιω-
πα, Ῥωμαῖς ! Σιωπα !

ῬΩΜ. (ἐκτὸς αὐτοῦ) Ναὶ ὁ ἱππότης, ὁ εὐπατρίδης
Δὲ- Ῥιννὸ . . . ἔκλεψε ! (πλήττω τὸ μέτωπον αὐτοῦ)
Κατάρα . . . Ναὶ ἔκλεψε (μένει ἀκίνητος).

ΕΛΕΝΗ (γράφουσα διὰ τῆς χειρὸς τῆς τὸ στόμα
του) Σιωπὴ . . . σιωπὴ Ῥωμαῖς διὰ τὸν Θεόν. (βλέ-
πουσα ἡ Ἑλένη αὐτὸν παραφρονοῦντα ἐκπέμπει παρα-
ταταμένην φωνήν καὶ λειποθυμεῖ πρὸ τῶν ποδῶν του)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

Θρσουρα Β

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δωμάτιον μεγαλοπρεπῶς συνεσκευασμένον,
μὲ θύρας παραπλευρούς καὶ ἑτέραν
μεγάλην ἐν τῷ μέσῳ. Ὁ Ἀρθοῦρος
κάθεται ἐν πλουσίᾳ καθέδρᾳ. Ὁ Ἀν-
λεὺς ὄρθιος ὀλίγον μακρὰν τοῦ ῥη-
θέντος, ἀκίνητος καὶ ὑποκλινής.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΛΕΥΣ.

ΑΡΘ. Τί ἀπέγεινε λοιπὸν ὁ ἱππότης Ῥωμαῖος
Δὲ Ῥιννὸ ;

ΑΝΛ. Τὸν συνώδευσα Μιλὸρδε, μέχρι τῶν θυ-
ρῶν τῆς φυλακῆς.

ΑΡΘ. Τόπος ἀρμόζων εἰς τοὺς ὁμοίους του.

ΑΝΛ. Αὐριον, ἔξοχώτατε, θὰ φέρωσιν αὐτὸν ἐν-
ταῦθα ἕνα παρ' ὧν πληροφορηθῇ ἡ δικαιοσύνη, ἐ-
ὰν ἴῃται αὐτὸς ὁ ὑπεξαίρεσας τὸ χαρτοφυλάκιόν Σας,
αὐτὸ ἐκεῖνο ὅπερ εὑρον ἐν τῷ θυλακίῳ του.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Εὐχαρίστως θὰ ἶδω τὸν βαλαν-
τιότμον τοῦτον ἱππότην (φαιδρῶς ἐργιόμοτος καὶ
δραστήρως περιπατῶν) ἠγόρασας τὴν ἀνθη διὰ τὴν Κυ-
βερνήτην Κεντρικὴν Κυβερνήτην
ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ διὰ τὴν Κυρίαν
Δεξιάν ;

ΑΝΑ. Ναί, Μιλόρδε. ἔφερον δὲ ταῦτα πρὸς τὰς Κυρίας ἐκεῖνας, αἵτινες εὐχαριστοῦσι τὴν ἡμετέραν Ὑψηλότητα.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὸ χουσίον μου καὶ ὄχι ἐμὲ εὐχαριστοῦσιν. ὦ! πόσον δύσκολον εἶναι νὰ ἀγάπησῃ ἡ γυνὴ διὰ τῆς καρδίας. (πρὸς τὸν Ἀνλεῦν) Ἦρσαν εἰς τὴν Βαρωνίδα Δὲ Βετρὺ ἡ διὰ τὴν τοαλέτταν τῆς ἀογυρᾶ συσκευῆ;

ΑΝΑ. Μεγάλως πύχαριστήθη, Ὑψηλότετε, ἐκ τῆς πολυτελείας καὶ κομψότητος αὐτῆς, ἀπειράκις δὲ μοι ἐξέφρασε τὰς πρὸς ὑμᾶς ἐγκαρδίου εὐχαριστίας τῆς Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ γυνὴ εὐχαριστεῖ ἐκ καρδίας; ἡ γυνὴ ἥτις ποτὲ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτην καὶ μάλιστα ὅποια ἡ Βαρωνίς. . . ὦ! ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἔχῃ καρδίαν, πόσῳ μάλλον στερεῖται ταύτης ἡ γυνὴ τῶν Παρισίων, τὸ πρότυπον καλλονῆς καὶ ἀβρότητας, καὶ ἥτις ὡς γόσσα βασιλεύει καὶ ἄρχει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνδρός. (πρὸς τὸν Ἀνλεῦν) Πόσον ἐξώδευσε δι' αὐτὰ;

ΑΝΑ. Ἐκατὸν πεντήκοντα φράγκα διὰ τὰ μιμητὰ ἄνθη, τριακόσια διὰ τὸ κιβώτιον Ὑψηλότετε, καὶ χίλια διὰ τὴν συσκευὴν τῆς τοαλέττας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (καταφρονητικῶς) Θὰ ἦταν λοιπὸν χειρίστης ποιότητος.

ΑΝΑ. Ὄχι, Μιλόρδε· μάλιστα μοι εἶπον ὅτι ἐσχάτως τὰ ἔφερον ἐκ Λονδίνου, καὶ εἶναι ἐκ τῶν μάλλον περιζήτητων εἰς τὰς εὐρείας ἀγοράς τῶν Παρισίων.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Ἐκ Λονδίνου;

ΑΝΑ. (Ταπεινῶς) Ναί, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Σὲ ἐχλεύασαν ἀνόντες. (σαρκαστικῶς) Οἱ Γάλλοι οὗτοι θέλουν νὰ ἀποδώσωσιν εἰς ἡμᾶς τὰς κομψότητάς τῶν. (ὕπερηφάνως) Ἦρπει ὅμως νὰ ἀποκριθῇ τις πρὸς αὐτοὺς ὅτι τὸ Λονδίον δὲν εἶναι τὸ παρασκευαστήριον τῶν κενωτήτων καὶ ἰδιοτροπιῶν, ὡς εἶναι οἱ Παριῖοι πολὺ ἐλαφρότεροι τῶν κυμάτων τοῦ Σηκουάνα τῶν. Ἀλλὰ μάλιστα ὅτι τὸ Λονδίον εἶναι τὸ ἀπέραντον χη-

μεῖον χουσίον δι' οὗ ἡ Ἀλβιώνη, ἡ βασίλισσα τῶν θαλασῶν ἀγοράζει τὰς παρημελημένας ὕλας τῶν λαῶν, καὶ τὸ μέγα τεχνικὸν πνεῦμα τῶν Ἀγγλῶν ἀποκαθιστᾷ αὐτὰς εἰς πρωτίστην χρησιμότητα (αὐστηρῶς). Δι' ἐσχάτην φοράν σοι ἐπιτρέπω τὰ δηκτικὰ ταῦτα σκώμματα τοῦ πονηροῦ γαλλικοῦ πνεύματος. (ρίπτων βαλάντιον ὅπερ λαμβάνει ὁ Ἀνλεῦς). Ἐντὸς αὐτοῦ θὰ εὕρῃς τὰ πρὸς ἀγοράν τοῦ πολυτελεστέρου ὥρολογίου μετὰ τῆς ἀλύσεως του καὶ ὅμοιον τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐν Παρισίοις. Τοῦτο θέλεις φέρεи πρὸς τὴν Κυρίαν Μαρκισίαν Δὲ Φαρνέλ. (καθ' ἑαυτὸν) Τὴν ὥραίαν ἐκείνην Γαλλίδα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας πνέει ἀγγέλων μειδίαμα ἐνῶ ἐκ τῆς καρδίας τῆς σταρίζει καταχθόνιος χολή. (Ἐντόπως) Ἀνλεῦ ἐν ὥρολογίον.

ΑΝΑ. (ταπεινῶς). Ἐνόησα Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (εἰρωνικῶς) Ὄχι ὅμως γαλλικὸν ὥρολόγιον, ἐπειδὴ ἤθελε σημαίνει τὸν χρόνον ὡς διέρχονται αὐτὸν ἀνωφελῶς οἱ ἐλαφρόνοες Γάλλοι. (ὕπερηφάνως) Νὰ ἦναι λοιπὸν ἀγγλικὸν ὥρολόγιον, διότι ἐὰν εἰς τὸν κόσμον εὕρισκον πρᾶγμα ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον, δὲν θὰ εἶναι παρὰ ἔργον τοῦ ἀπείρου πνεύματος τῶν Ἀγγλῶν. (μετ' ὀλίγον ἀνυπομόνως) Ἀπῆντησας τὴν Κυρίαν τὴν ὁποίαν εἶδομεν εἰς τὸν χορόν;

ΑΝΑ. Ἀπὸ τὴν νύκτα καθ' ἣν μοι ἐδείξατε αὐτήν, Μιλόρδε, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Κόμητος Δὲ Φαδὲν, εἰς μάτην ἀνεζήτησα αὐτὴν καθ' ὅλους τοὺς Παρισίους. Ἀπειράκις διέδραμον ὅλα τὰ βουλευδάρτα καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀποκεντροτῆρας ὁδοὺς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Δὲν μὲ ὑπηρετεῖς πλέον ὥς ἀπαιτεῖ τὸ χρέος σου.

ΑΝΑ. (ταπεινῶς) Μιλόρδε. . .

ΑΡΘ. Σὺ δὲ ἐπαλειπὸν αὐτὴν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Βερσαλλίων. Ἐκείνη το εἶναι κομψὸ ὀχήματος συνοδευμένη καὶ ὑπὸ τινος ἄλλης Κυρίας. Εὐθὺς ἐπληξά-

διὰ τῶν περυσιῶν τὸν Ἀνδρέα μου διὰ νὰ τὴν
φθάσω. Μετ' οὐ πολὺ τὴν ἔφθασα, τὴν εἶδον ἀλλ' ἐφ'
ἐκάλπαζον παραπλευρῶς τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, (ὀργί-
λως) ὁ διάβολος, ὅστις πάντοτε ἀντιπολιτεύεται τὰς
ἐρωτικές περιπετείας μου, κατῴρωσε νὰ συντριβῇ ὁ
ἀναβολεύς! Κατάρρα παρ' ὀλίγον νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν
καὶ νὰ πέσω. Ὁ ἱπποκόμος μου Τῶμ ἀφιππεύσας ἐπεσκέυ-
ασε τὸν κατηραμένον ἐκείνον ἀναβολέα, πλὴν ἦτο πολὺ
ἀργὰ διότι τὸ ὄχημα ἐξστράπη τῆς ὁδοῦ καὶ μα-
ταίως τὸ ἀνεζήτησα. Ἀνάθεμα! Τὸ ἔχασα... Ὁ εὐθ-
της ἱπποκόμος μου μετὰ εἰκοσαετῇ ὑπηρεσίαν ἀντε-
μειφθὴ δικαίως διὰ τὴν ἔλλειψίν του ταύτην, διέταξα
αὐτὸν νὰ λάβῃ τὰ πράγματά του καὶ ἀπέλθῃ ὅθεν
ἤλθε.... Καὶ σὺ, Ἀνδρέ, ἀποκατέστης ἀνίκανος τῆς
ὑπηρεσίας μου.

ΑΝΑ. (ἱκετικῶς) Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Σιωπή! .. δλόκληρος ἐβδομάς παρήλθε καὶ
δὲν ἤξεύρεις νὰ μοι εἶπῃς τι περὶ τῆς ἀγνώστου μου. Λοι-
πὸν ἔπαγε ἀναζήτησον αὐτὴν καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἀκό-
μη τοῦ κόσμου, εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν ἕρην. Ἐνθα-
μήσου ὅμως καλῶς διὰ μόνον δύο ἡμερῶν προθεσμίαν
σοὶ παρέχω. Ἐὰν τὴν ἀνέυρῃς πέντε στερλίνας θὰ
λάβῃς δῶρον, ἑἴλλως ἐντὸς τῆς αὐριον νὰ ἐ-
τοιμασθῇς καὶ σὺ νὰ ἴδῃς τὰ ὅσα τῆς γεννήσεώς σου
(διὰ πνεύματος ἀποπέμπει τὸν Ἀνδρέα, ὅστις ὑπο-
κλινόμενος ἀπέρχεται). Ἐκ τοσούτων γυναικῶν τὰς ὁποίας
ἐγνώρισα καὶ ἐξ' ὧν οὐδεμίαν ἠγάπησα αὕτη συνεκί-
νησε τὴν καρδίαν μου. Ἐ! ναι τὴν εἶδον ἐπ' ὀλίγον εἰς
τὸν δολέθριον ἐκείνον χορὸν καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ μά-
θω τίποτε περὶ αὐτῆς. Ἦτο ὥρατα ὦ; ἄγγελος καὶ ἐν τῇ
ψυχῇ μου διήγειρε τὰς ἐκείνου τοῦ ἔξου.... Ἀλλὰ
ποῖα νὰ ἦναι τάχα... Τὰ πλούτη μου πάντα θὰ προ-
σφέρουν ἀντ' ἐνός ἐρωτικοῦ ἐλέμματος τῆς... Διατί νὰ
εὐρεθῇ ἡ γυνὴ ἥτις ἐπέπρωτο νὰ ἀναρέψῃ τὴν εἰ-
ρήνην τῆς ψυχῆς μου; νὰ διαταράξῃ ἐμὲ, ἐμὲ διὰ τὸν

ὁποῖον ἀπλοῦν ἄνθρωπος ἦτο τὸ ὑπὸ τοῦ κόσμου το-
σοῦτω λατρευόμενον ὥρατον φύλον;... Ἄν θὰ δυ-
νηθῶ νὰ καταβῶ τὸ πάθος τοῦτο; Τὰ πλούτη μου
δὲν θὰ ἰσχύσωσιν ὅπως γοητεύσω τὴν μυστηριώδη
τύχην Σιλφίδα; Θὰ ὑπενδῶσῃ καὶ ἂν ἦναι ἄλλη
Πηνελόπη ἢ Λουκρητία, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι τὰ θέλητρά της,
αἱ καλλοναὶ αὐτῆς εἶναι ἄνθη ἐφήμερα μπραινόμενα
ὑπὸ τῆς αὐρας τῶν στεναγμῶν καὶ τῆς βροχῆς τῶν
δακρῶν.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ ὁ ἄνω

ΑΝΑ. Μιλόρδε, ὁ Κόμης Ἀλφρέδος Δερνιέ.
ΑΡΘ. Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ΑΡΘΟΥΡΟΣ.

ΑΛΦ. Καλ' ἡμέρα Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (μετ' οἰκειότητος) Μὲ ἐλησμονήσατε Κύριε
Κόμη.

ΑΛΦ. Μιλόρδε...

ΑΡΘ. ἴτως αἱ ἐρωτικαὶ περιπέτειά σας δὲν ἀφῆ-
καν νὰ διέλθῃτε μίαν ὥραν μετὰ τῶν φίλων σας.

ΑΛΦ. Ὄχι, Μιλόρδε, ἐπειδὴ καλῶς γνωρίζετε ὅτι
δι' ἐμὲ ἐμαράνθησαν πλέον τὰ ἄνθη τῆς νεότητος.
(μειδιῶν) Δι' ἐμὲ ποτὲ πλέον δὲν θὰ βλαστήσωσι τὰ
ρόδα τοῦ ἔκρος καὶ ἤδη περίξ ἐμοῦ βλέπω βροχὴν
πεσόντων φθινοπωρινῶν φύλλων.

ΑΡΘ. Τί λέγετε, Κύριε Κόμη; ὑμεῖς τοσοῦτον νέος
τοσοῦτον εὐγενής, ἐμπότης τόσον ἐντελής...

ΑΛΦ. Μὲ ἐμβάλλετε εἰς ἀμνηστίαν, Μιλόρδε.

ΙΑΚΩΒΑ ΤΡΙΦΥΛΛΟΥΝΑΤΕΙ νὰ ἀνθίσῃ πᾶσα καλλονὴ
ἀνδρὸς ἐν τῇ πόλει; Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει παρ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

λαιά τις παροιμία λέγουσα· «Εἰς τὰ ἄθνη τὰ γεμάτα
ὑπὸ δροσὶ, συχνὰ εὐρίσκει θάνατον ἢ χρυσαλλίς.»

ΑΛΦ. Συγχαίρω ὑμᾶς, Μιλόρδε, ὅτι ἐξωκειώθητε
μὲ τὰς ἑγγικτικὰς φιλοφρονήσεις μας.

ΑΡΘ. Τὴν ἀλήθειαν καθαρὰν λέγω, Κύριε Κόμνη.
Καὶ ὡς φίλος ὁμιλῶν πρὸς ὑμᾶς, συμφωνῶ ὅτι ἐμπα-
ράνθησαν τὰ ἄθνη τῆς νεότητός σας, πλὴν μόνον κατ'
ἐπιφάνειαν. (χαριεντιζόμενος) Ἄφ' ὅτου ἔλαβον τὴν
εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς γνωρίσω, Κύριε Κόμνη, πάν-
τοτε ἐφρόνουν καὶ φρονῶ ὅτι ἐν τῷ σκότει σπεῖρετε
τὰς συμπαθείας Σας...

ΑΛΦ. Τούναντίον μάλιστα θὰ ἐπραττον, Μιλόρδε,
ἐὰν εἶχον....

ΑΡΘ. Ἐπιτρέψατέ μοι, Κύριε Κόμνη, νὰ σᾶς εἶπω
ὅτι τὰ πολυπράγμονα καὶ σκανδαλώδη χρονικά τῶν
Παρισίων λέγουσι δι' ὑμᾶς ὅτι εἰσθε ἐκ τῶν αἰσθη-
ματιῶν ἐκείνων, τῶν φιλερῆμων καὶ καθ' ὅλα εὐγενῶν
φιλερώτων οἵτινες ἐκσφενδονίζουσι τὸ δρέπανον αὐ-
τῶν ἐν τῷ σκότει καὶ τῷ μυστηρίῳ καὶ δρέπουσιν ἄνθη ποι-
κλόχροα καὶ εὐώδη ὡς τὰ νυκτερινὰ ἐκεῖνα τὰ ἡδύτατα,
πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἀγαλλίασις τῆς παιδρᾶς ὥρας.

ΑΛΦ. Ἐγώ, Μιλόρδε; (μειδιῶν).

ΑΡΘ. Βεβαίως ὑμεῖς, Κύριε Κόμνη, ὑμεῖς περὶ τοῦ
ὁποίου τοσοῦτον ἐνοικίως ἐκφράζονται ἐν Παρισίοις.

ΑΛΦ. Μιλόρδε, μὲ φέρετε εἰς ἀπορίαν λόγων· ἐγὼ δὲν
ἔχω τοιαῦτα προτερήματα ὅπως διεγείρω τὸν θαυμασμόν.

ΑΡΘ. Εἰσθε πλούσιος, φιλόθεωρος, ἄριστος πό-
λίτης, αἱ δὲ χάριτες τῆς ψυχῆς σας ἐξισοῦνται πρὸς ἐ-
κείνας τοῦ εὐγενοῦς προσωπικοῦ σας. Εὐαρεστεῖ ὑμᾶς
ἡ μοναξιά, ἡ δὲ γλυκεῖα μελαγχολία σας ὁμοιάζει τὰ ἁ-
πλὰ κοσμήματά σας.

ΑΛΦ. Μεγάλως εὐχαριστοῦμαι ἀποκτήσας ὑμᾶς φί-
λον Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ὁμῶς νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἔ-
παίνοι τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι εἶναι ὑπὲρ τὴν ἀξίαν μου.

ΑΡΘ. Πιστεύσατέ μοι, Κύριε Κόμνη, ὅτι οὐδόλως

ὑποκρίνομαι πρὸς ὑμᾶς, μάλιστα συμφωνῶ πληρέστε-
ρα ὅτι τὸ ἀσθενὲς τοῦ ὥραιου φύλου δὲν δύναται ἢ νὰ
ὑπενώσῃ εἰς τὰς χάριτάς σας, καὶ ἤθελον στοιχηματίσῃ
χιλίας λίρας στερίνας ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ὑπάρχει
ἐντετυπωμένη εἰκὼν τὴν ὁποῖαν λατρεύετε, καὶ ἥτις δὲν
εἶναι κατωτέρα ὑμῶν κατὰ τὸ εὐγενὲς τῶν αἰσθημά-
των. Ἀλλὰ τίνος πρωτοτύπου ἀρετῆς καὶ κάλλους εἶναι
ἡ εἰκὼν; Τίνος χάριτος τὸ ὄνομα; Μὲ εἶπον...

ΑΛΦ. Τὶ Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ὅτι περιπαθῶς ἀγαπάτε.

ΑΛΦ. Σᾶς ἠπάτησαν.

ΑΡΘ. Δὲν ἠδυνήθην ὁμῶς μέχρι τοῦδε, ἀγαπητὲ Κύ-
ριε Κόμνη, νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο καὶ νὰ
γνωρίσω τὴν γόησσαν Σαίρηνα ἥτις ἐγοήτευσεν τὴν καρ-
δίαν σας.

ΑΛΦ. Πιστεύσατέ μοι, Μιλόρδε, ἡ καρδία μου ἀπὸ
πολλοῦ ἤδη ἐκλείσθη πρὸς τὰ δελεάσματα τοῦ ὥραι-
ου φύλου, (μελαγχολικῶς) καὶ κατέστη, οὕτως εἰπεῖν,
ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὡς σκόπελος...

ΑΡΘ. (ἐλαφρῶς) Ἐφ' οὗ συχνάκις συντρίβονται τὰ
ἀπρονόητα πλοιάρια, ἀλήθεια προσφιλὲς Κόμνη; Ἰστέ-
λετε νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκλείσθη πλέον ἡ καρδία σας;

ΑΛΦ. Βεβαιωθῆτε, Μιλόρδε, ὅτι ἀπὸ δύο ἐτῶν
ἤδη ὁμοιάζει μὲ ἄγονον ἔρημον ἐφ' ἧς δὲν φύεται πλέ-
ον οὐδὲν ἄνθος.

ΑΡΘ. Σᾶς πιστεύω, Κύριε Κόμνη, διότι πιθανόν χα-
ρίσασα τις Σιλφίς ἀφ' οὗ ἐδρεψεν τὰ ἄνθη, παρέλαβε τὸ
κλειδίον τῆς ἐρήμου ταύτης καὶ ὡς νέα Αἰκατερίνη
ἔρριπεν αὐτὸ ὅχι εἰς τὸν Τάμεσιν, ἀλλ' εἰς τὸν Ση-
κουάναν.

ΑΛΦ. Πιθανόν Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ἀλλὰ Κύριε Κόμνη, ἤθελον νὰ ζητήσω παρ'
ὑμῶν πληροφορίας περὶ εὐγενοῦς τίνος καὶ ὥραιας Κυ-
ρίας τὴν ὁποῖαν εἶδον εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ
Κόμνιτος Δε· Ἐρᾶν, εἰς τὸν αὐτὸν ἐκεῖνον χορὸν τὸν ὁποῖον

ἔδωκε τὴν παρελθοῦσαν ἐξομιάδα καὶ ὅπου παρευρέ-
θητε καὶ ὑμεῖς Κύριε Κόμη...

ΑΛΦ. Καὶ ὅπου ὀλίγον διεμείνατε Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ναὶ ἐπειδὴ κατεπέγουσαι ὑποθέσεις κατὰ
δυστυχίαν μετ' ἡνάγκασαν νὰ ἀποσυρθῶ. Ἡ Κυρία εἰσεῖνη
ἦτο μετρία τὸ ἀνάστημα, εἰκοσιπέντε μέχρις εἰκοσιο-
κτῶ ἐτῶν, μᾶλλον ἰσχυρή, ὠχρὰ, μέλανας εἶχε τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς καὶ τὴν κόμην. Πολὺ κομψῶς καὶ ἐπιχαρί-
τως ἔφερε λευκὴν ἐσθῆτα· τὴν κεφαλὴν δ' ἐκόσμει διὰ
ροδοχρῶν ἀνθέων.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν περιιγνῶς) Θεέ μου!

ΑΡΘ. Ὡ πόσον ὠραία ἦτο Κύριε Κόμη... Ὅποιον
ἀνέκφραστον γλυκύτητα ἔπνεον οἱ περικαλλεῖς ὀ-
φθαλμοὶ τῆς ὁποῖον ἀγγελικὸν μειδιάμα ἦνθι ἐπὶ
τῶν κοραλλίνων χειλέων τῆς.

ΑΛΦ (μελαγχολικῶς) Λοιπὸν ἦτο ὠραία Μιλόρδε!

ΑΡΘ. Ἐντὸς τῶν ἀπεράντων ἐκείνων θαλάμων αὐ-
τὴ ἐπισκίαζε πᾶσαν καλλονήν. Τὸ βλέμμα τῆς ἐκραυ-
νοβόλει, Κύριε Κόμη, τὸ μειδιάμα τῆς ἦτο αὐτόχρη-
μα γόητρον. Ὡ! ἂν ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐκφεύγουσιν ἄγ-
γελοι ὅπως ἐπισκερθῶσι τὴν γῆν, βεβαιωθῇτε Κύριε
Κόμη ὅτι ὁ ὠραιότερος τούτων εἶναι ἡ ἀγνωστός μου.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Τὴν ἡγαπήσατε. Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ἐμμανῶς! ὑπερμέτρως. Μετὰ τὸν μοιραῖον ἐ-
κείνον χορὸν εἰς μάτην ἀνεζήτητα αὐτὴν ἐν Παρισίοις.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἀναπνέω!

ΑΡΘ. Γνωρίζετε πρὸς χάριν νὰ μοι εἰπῇτε ποῖα
εἶναι ἡ τοσοῦτον ἀξίεραστος ἐκείνη Κυρία;

ΑΛΦ. (τεθορυβημένως) Δὲν ἐνθυμούμαι ἐκ τῶν χα-
ρακτηριστικῶν...

ΑΛΦ. Τώρα σὲ; λέγω καὶ τὸ ὄνομά της!

ΑΛΦ. (βιασῶς) Καὶ εἶναι;

ΑΡΘ. Τὸ ἤκουσα παρὰ τινὸς Κυρίας ἥτις πάντοτε
ἐκάθητο πλησίον τῆς.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Ὀνομάζεται Λοιπὸν;

ΑΡΘ. Ἐλένη.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου!

ΑΡΘ. (παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς). Τὴν γνω-
ρίζετε, Κόμη; εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖα εἶναι. Ὡ! ἂν
ἦναι ἀγάμος, θὰ γείνη Μιλέδη Δε-Γοδάρ.

ΑΛΦ. Ἐὰν δὲ ἦναι ἔγγαμος;

ΑΡΘ. Πάλιν ἤθελον τῇ προσφέρῃ τὴν χεῖρά μου.

ΑΛΦ. Καὶ ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως;

ΑΡΘ. (ἐντόνως) Ἡ ἐμὲ, ἡ αὐτὴν, ἡ ἀμφοτέρους [θὰ
καλύψῃ ὁ τάφος.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἵψιστε Θεέ!

ΑΡΘ. Ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, τὴν γνωρίζετε, φίλ-
τατε Κόμη; εἰπέτε μοι πρὸς χάριν λοιπὸν ποῖα εἶναι;..

ΑΛΦ. Εἶναι ἀδύνατον... δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐν-
θυμηθῶ, ἔχω πολὺ ἀσθενὲς μνημονικὸν... Ἀς μεταβῶ-
μεν εἰς ἄλλο, Μιλόρδε. Μὲ δυσαρέσκειάν μου ἤκουσα ὅτι
χθὲς τὴν νύκτα ἐν τῇ λέσχῃ Δε-Φέβρ σὰς ἔκλεψαν ἐν
χαρτοφυλάκιον...

ΑΡΘ. (ἀτημελῶς) Περιέχον τρισχιλίας στερλίνας εἰς
τραπεζικὰ γραμμάτια.

ΑΛΦ. Ἐγνωρίσατε τὸν κλέπτην;

ΑΡΘ. Ναὶ, καὶ μεγάλως ἐλυπήθην διότι αὐτὸς ἀνῆ-
κει εἰς τὴν τάξιν μας· ὀλίγην δὲ οἰκειότητα εἶχον με-
τ' αὐτοῦ (μετ' ὀλίγην). Εἶναι εἰς εὐπατρίδης, Κύριε Κό-
μη, φέρει δὲ καὶ παράσημον.

ΑΛΦ. Ὁ ἀνάξιος!

ΑΡΘ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Ὑπάρχουσι καὶ παρ' ἡ-
μῖν, Κύριε Κόμη, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀδιστακτικῶς
ἠδύνατο τις νὰ παραβάλλῃ μετὰ τῶν τοῦ ὄχλου τοὺς
ὁποίους κλείει ἡ θύρα τῆς φυλακῆς.

ΑΛΦ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔγραψε καὶ δι-
άσημός τις Ἰταλὸς ποιητής, ὅτι εἰς χρόνους βαρβάρους
καὶ σκληροὺς οἱ κλέπται ἐκρεμῶντο ἐπὶ τῶν σταυρῶν,
εἰς χρόνους ὅμως ὀλιγώτερον βαρβάρους καὶ σκληροὺς
ἐκρεμῶντο ἐπὶ τοῦ στήθους τῶν κλεπτῶν.

ΑΡΘ. Τοιούτος είναι ὁ βαλαντιοτόμος ἱππότης μου.

ΑΛΦ. Καὶ ὀνομάζεται;

ΑΡΘ. Ἐὰν εὐχρηστέηθε διαβῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριον, (δεικνύων) ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τινος τραπέζης θὰ εὕρητε σημειώσιν ἐν ᾗ διαλαμβάνονται τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Κυρίου ἐκείνου ('Ὁ Αἰφρέδος εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σπουδαστήριον).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΑΝΑΕΪΣ

ΑΝΑ. Κυρία τις ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὴν ὑψηλότητά σας.

ΑΡΘ. (μετὰ ζήσεως) Ποία εἶναι; Νέα, πτωχή, ἢ ἐκ τῶν εὐγενῶν;

ΑΝΑ. Πέπλος καλύπτει τὸ πρόσωπόν της, Μιλόρδε, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνήθην . . .

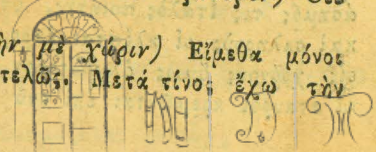
ΑΡΘ. Ἄς ᾄθῃ (ὁ Ἀνλεῦς ὑποκλίνεται ἀπέρχεται). Ποία νὰ ᾄθῃ; (βλέπων αὐτὴν ἐρχομένην) Τὶ ὥραϊον ἐξωτερικὸν! . . . Αναμφιβόλως εἶναι εὐγενής. . . . 'Ὅποια μεγαλοπρέπεια! ('Ὁ Αἰφρέδος προβαίνει ἐξερχόμενος τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ δὲ Ἀρθούρος πλησιάζων αὐτὸν λέγει χαμηλοφώνως) Σὰς παρακαλῶ, Κύριε Κόμη, νὰ μὲ περιμείνητε εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχομαι.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Αἰφρέδος
ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ ἢ θύρᾳ τοῦ ὁποίου
μένει ὀλίγον ἀνοικτή.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος βλέπουσα τὸν Ἀρθούρον) Οἶέ μου! Αὐτός!

ΑΡΘ. (πλησιάζων αὐτὴν, μὲ χέρι) Εἴμεθα μόνοι Κυρία, μὴ φοβῆσθε παντελῶς. Μιστὰ τίνος; ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δμιλῶ;

ΕΛΕΝΗ Ἐπιτρέψατέ μοι, Μιλόρδε, νὰ μὴ ἀφαιρέσω τὸν πέπλον τοῦτον.

ΑΡΘ. (ἐντόνως). Κυρία, εὐρισκόμεθα εἰς Παρισίους καὶ ὄχι εἰς Προῦσαν· εἰς Παρισίους ὅπου ἡ γυνὴ ἀπολαύει ἐλευθερίας ὅποιας καὶ ὁ ἀνὴρ· εἰς Παρισίους ὅπου τὰ δικτυωτὰ καὶ οἱ πέπλοι τῆς Προῦσας ποτὲ δὲν ἐκάλυψαν ἀπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ ἀνδρὸς τὰ θέλητρα τοῦ ὥραϊου φύλου. (ἐκτεντικῶς) Ὑψώσατε τὸν πέπλον ἐκείνον· πῶς δύναμαι νὰ ἐξωτερικεύσω τοὺς διαλογισμούς μου πρὸς Κυρίαν ὅλως ἄγνωστον;

ΕΛΕΝΗ Σὰς ἱκετεύω, Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι. . .

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Ὅποιοι γλυκεῖς λόγοι! (μετὰ τινος εὐτραπέλλας). Κυρία, πρῶτος ὅρος τὸν ὅποιον σὰς προτείνω εἶναι τὸ νὰ ἀνεγείρετε τὸν πέπλον ἐκείνον.

ΕΛΕΝΗ Τὸ θέλετε, τὸ ἀπαιτεῖτε Μιλόρδε;

ΑΡΘ. (ταπεινῶς). Σὰς, καθἑκτετεύω Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ἀνεγείρουσα τὸν πέπλον, καθ' ἑαυτὴν) Οἶέ μου ἐπάκουσον τὰς εὐχάς μου.

ΑΡΘ. (ἐκθαμβος καὶ ἀγαλλόμενος) Ἄ! εἶναι αὕτη.

ΑΛΦ. (παρὰ τὴν θύραν, χωρὶς νὰ τὸν ἴδωσι τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρόσωπα. Ἀσπρηῶς καὶ ἐκθαμβος, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία Δὲ-Ριννύ!

ΕΛΕΝΗ. (μὲ εὐγενὲς μεγαλεῖον) Μιλόρδε εἴμαι ἐκείνη ἥτις κατὰ τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ Κόμητος Δὲ-Ραδὲν . . .

ΑΡΘ. (μὲ χαρὰν) Ἐπ' ὀλίγον ἀπῆλυσσα τῇ; ὑπερταίτης ἡδονῇ; τοῦ νὰ σὰς θαυμάσω Κυρία . . .

ΕΛΕΝΗ (συγχεχόμενη) Μιλόρδε . . .

ΑΡΘ. (παράφορος πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ναὶ σὰς ἐθαύμασα ὑπὲρ πᾶσιν ἄλλην γυναῖκα διότι τὰ ἀγγελικὰ βλέμματά σας εἰσέδυσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἡ γὰρ ΚΑΘ' ἑΑΥΤὴΝ ΣΥΝΧΑΪ καὶ ἀναίσθητος ὡς ἐπικη-
δαίμων ΚΑΛΕΝΤΗΝ ὁμοιωμένην ὁμοῦ μετὰ τῶν πενθοῦντων, αὐτὰ τὰ ὅσα δάκρυα τῶν πενθοῦντων.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχής!

ΕΛΕΝΗ. (εὐγενῶς ἀποθοῖσα σιμώτερα αὐτὸν) Δὲν ἤλθον ἐνταῦθα, Μιλόρδε, ὅπως διακυβεύσω τὰ αἰσθηματά σας, ἀλλὰ μάλιστα ἵνα ἐλκύσω τὴν συμπάθειάν σας, τὴν εὐπλαγχνίαν σας.

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Δυστυχής!

ΑΡΘ. (προθύμως) Τί δύναιμι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν; Τί ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ, Κυρία; Διαθέσατε ἐμὲ αὐτὸν, τὰ χρήματά μου, πᾶν ὅ,τι κατέχω.

ΕΛΕΝΗ. Ἀπολαύετε, Μιλόρδε, τῶν θησαυρῶν τοῦς ὁποίους σᾶς ἔδωκεν ἡ τύχη, διότι δὲν θὰ σᾶς ζητήσω ἢ ὅσον εἶναι δίκαιον καὶ ὅσον δύναται νὰ μοι προσφέρῃ ὁ οἷκτις εὐγενοῦς Κυρίου.

ΑΡΘ. (τῇ προσφέρει κάθισμα, κάθεται δὲ καὶ αὐτός) Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀκροασθῶ, Κυρία, καὶ προσφερόμαι ὅπως σᾶς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι παρ' ἐμοῦ ἐπιθυμεῖτε.

ΕΛΕΝΗ Χθὲς τὴν νύκτα, Μιλόρδε, ἀπώλεσα χαρτοφυλάκιον περιέχον τραπεζικά τινα γραμμάτια. Ποίας ἀξίας ἦσαν αἱ συναλλαγματικαὶ ἐκεῖναι;

ΑΡΘ. Διατί μοι ἐποτείνετε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας;

ΕΛΕΝΗ Ὑποσχίθητε νὰ μὲ ἀκροασθῇτε, Μιλόρδε, καὶ νὰ μοι παράσχητε πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς εὐπλαγχνίας.

ΑΡΘ. Τῶνόντι, Κυρία, ἔχασα 2 χαρτοφυλάκιον περιέχον τρισχιλίας λίρας, στερλίνας εἰς τραπεζικά γραμμάτια.

ΕΛΕΝΗ Ἐν σᾶ; παρεδίδοντο τὰ χρήματά Σας, Μιλόρδε, θὰ ἀπελύετε τὸν ἐνοχον;

ΑΡΘ. Καὶ πιστεύετε, Κυρία, ὅτι πράττων οὕτως ἤθελον ἐνεργήσῃ ὡς ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον;

ΕΛΕΝΗ Ἐὰν, ὅχι, ὡς τὸ δίκαιον, Μιλόρδε, τοῦλάχιστον ὡς ἀπαιτεῖ ἡ εὐπλαγχνία.

ΑΡΘ. (εὐγενῶς) Καὶ τίς ἤθελε μὲ πληρώσῃ;

ΕΛΕΝΗ (ταπεινῶς) Ἐγώ, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ὑμεῖς, Κυρία...

ΕΛΕΝΗ Ὡς ἔλεος παρ' ὑμῶν τὸ ζῆτ' (προσφέρονσα αὐτῷ θήκην περιέχουσαν πολύτιμα εἶδη) Λάβετε τὰ κοσμήματα ταῦτα, Μιλόρδε, πληρωθῆτε καὶ ἀπολύσατε τὸν ἐνοχον.

ΑΡΘ. (ἀνολίγων τὴν θήκην, ἐμφαντικῶς) Πιστεύετε λοιπὸν, Κυρία, ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος πολὺ δαίλαιο; ὥστε νὰ στερήσω ὑμᾶς τῶν τιμαλφῶν Σας λίθων, παντὸς ὅ,τι τέλος δύναται νὰ καταστήσῃ λαμπρότεραις τὰς χάριτάς Σας, τὴν τοσοῦτον σπάνιον καλλονὴν Σας; Ὡ! ποτὲ ἂν μὴ εἴπωσιν ὅτι ὁ Μιλόρδης Ἀρθούρος δὲ Γοδάρ, λίαν ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ὥραϊον φύλον, κατεβιβάσθη ἐπὶ τοσοῦτον.

ΕΛΕΝΗ. Τί ζητεῖτε λοιπὸν, Μιλόρδε;

ΑΡΘ. Ὅ,τι ἤθελεν ἀπαιτήσῃ πᾶς ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ ὑμεῖς αὐτὴ τὸ γνωρίζετε, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ Δὲν ἔννοῶ Μιλόρδε, τί;

ΑΡΘ. (αὐστηρῶς) Νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἐνοχος!

ΕΛΕΝΗ (ικτευντικῶς) Μιλόρδε!

ΑΡΘ. Μήπως εἶναι ἀδελφός Σας; Κυρία, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑφίστασθε τοσαύτην ὑπὲρ αὐτοῦ συμπάθειαν;

ΕΛΕΝΗ Ὅταν, Μιλόρδε, δίδῃ τις ἐλεημοσύνην, δὲν ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ εὐεργετουμένου. Ἰσὺς ἡ ὠρέλεια εἶναι τὸ μάθητε; Μήπως ἡ συνειδήσις σας αἰσθανομένη τὴν ἀγαλλίαισιν ἧτις προέρχεται ἐκ τῆς ἀγαθοεργίας, μήπως ἤθελε Σᾶς ζητήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ παρ' ὑμῶν εὐεργετουμένου;

ΑΡΘ. (μειδιῶν) Ἐνόησα, Κυρία, εἶναι ὁ...

ΕΛΕΝΗ (τεταραγμένη) Μιλόρδε!...

ΑΡΘ. (καταθρονητικῶς) Ἦθελον νὰ εἶπω, εἶναι ὁ σύζυγός Σας, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (περιελγῶς) Οἴμοι!

ΑΡΘ. (μὲ πικρίαν) Κυρία Δὲ ῥιννὺ, εἶναι κακὸν ὑποκείμενον ὁ σύζυγός Σας.

ΕΛΕΝΗ (ἰδὼς χάριν, παύσατε, μὲ φονεύετε...)
ΑΡΘ. (ἰδὼς τὴν ἔνθετον, φονεύω!.. (τροφερῶς λαμ-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΕΝΤΡΕΥΜΕΝΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΕΥΜΕΝΟΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

δάνων τὴν χειρὰ της) ὦ! ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἐμβλέψητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἶκτον ἠθέλατε αἰσθανθῇ δι' ἐμέ.

ΕΛΕΝΗ (ὠθοῦσα αὐτὸν καθ' ἑαυτήν) Θεέ μου!

ΑΡΘ. Ἀπὸ τῆς ἀποφράδος νυκτός καθ' ἣν σὰς εἶδον εἰς τὸν χορὸν ἐκείνον, ὅπου μὲ ἐνεπλήσατε ἀδίκων περιφρονήσεων, ἀπὸ τῆς νυκτός ἐκείνης σὰς ἠγάπησα...

ΕΛΕΝΗ (καλυπτομένη τὸ πρόσωπον καὶ μὲ λύπην) Θεέ μου, Θεέ μου εὐσπλαγχνίσθητί με.

ΑΡΘ. Σὰς ἠγάπησα ὅσον ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἠγάπησεν. Ἐκλονίσατε τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας μου, ναι, διότι ὑπὲρ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν σὰς ἠγάπησα...

ΕΛΕΝΗ (γονυπετὴς καὶ εἰς ἄκρον περιλυτός) Ἐλεος, οἶκτον, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀνιερύων αὐτήν) Ὅχι τὸν οἶκτον μου, ἀλλὰ τὴν καρδίαν, τὰ πλούτη, τὴν ὑπαρξίν μου θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σας. Διὰ σὰς, ὦ ἱσάγγελον πλάσμα, τὰ πάντα ῥίπτω εἰς τὴν λήθην, καὶ τὰς περιφρονήσεις σας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν σας.

ΕΛΕΝΗ (περιχαρῆς) Εὐχαριστῶ Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ἀναλαμβάνει τὴν θήκην ἣν αὐτὴ ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πλησίον καρέκλας, τὴν ἀνοίγει, λαμβάνει ἐκείθεν ψέλλιδόν τι ἐπειτα ἀποδίδει αὐτὴν πρὸς τὴν Ἑλένην) Λάβετε, Κυρία, τοὺς πολυτίμους λίθους σας, (τρυφερώς) εἰς ἐμέ δὲ ἀφήσατε τοῦτο μόνον.

ΕΛΕΝΗ (μετὰ λύπης βλέπουσα τὸ βραχιόριον καὶ ἀντεπιτερέφουσα τὴν θήκην) Ὅλα κρατήσατέ τα, Μιλόρδε, ἀλλ' ἀπόδοτέ μοι τὸ προσφιλέ, ἐκεῖνο βραχιόνιον.

ΑΡΘ. (προσεκτικῶς ἐξετάζων αὐτὸ) Εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Κυρίου Δε' Ριννῶ. (συντριβὼν τὸ βραχιόνιον καὶ ἀποδίδων τὸ μέρος ὅπου ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥωμαίου) Ἀφοῦ τὸ λέγετε σὰς ἀνήκει, δὲν εἶναι ὅμως ἄξιος ὑμῶν (δεικνύων αὐτῇ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ βραχιονίου) Ἡ εἰκὼν σας, Κυρία, θὰ μείνῃ παρ'

ἐμοί...

ΕΛΕΝΗ (ἱκευτικῶς) Μιλόρδε σὰς καθικετεύω...

ΑΡΘ. Οὔτε παρακλήσεις, οὔτε δάκρυα θὰ ἱσχύσωσιν ἵνα πεισθῶ καὶ ἀποδώσω τοιοῦτον κειμήλιον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν ὀργίλως ἀντικρυ τῆς ἡμιανωγμένης θύρας) Ὁ ἄσεβής!

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν, Μιλόρδε, ἀπόδοτέ μοι τὴν εἰκόνα ἐκείνην...

ΑΡΘ. Ὅσον ἄδικος, τόσον καὶ ἀχάριστος εἴσθε Κυρία. Ἐγὼ προσφέρω τὴν τιμὴν πρὸς τὸν σύζυγόν σας, καὶ ὑμεῖς δὲν μοι χαρίζετε τὴν εἰκόνα τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον αὐτὸς κατέχει;

ΕΛΕΝΗ Σὰς ἐξορκίζω Μιλόρδε...

ΑΡΘ. (σταθερώς) Μάταια εἶναι αἱ παρακλήσεις σας ἡ εἰκὼν αὕτη θέλει εἶσθαι ἀδιάσπαστος σύντροφός μου. Τώρα δὲ Κυρία θὰ σὰς γνωστοποιήσω τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας μας.

ΕΛΕΝΗ Ὅποῖον εἶναι;

ΑΡΘ. (πλησιάζας εἰς τραπέζιδόν τι γράφει) Θὰ σὰς ἀναγνώσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, Κυρία, ἐὰν εὐαρεστοῦσθε θὰ τὸ ἀντιγράψετε, θὰ τὸ ὑπογράψετε καὶ ἐκπληρώσετε ὅ,τι διαλαμβάνει. Οὕτως ἀπολύεται ὁ σύζυγός σας ἄλλως τε θὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν. (ἀναγινώσκει)

«Προσφιλὴς μοι Δόρδ Ἀρθούρε.

Τὴν νύκτα ταύτην ἀναμφιβόλως θὰ ἔλθω εἰς τὸ παλάτιόν σας».

ΕΛΕΝΗ (φρικηῶσα) Ὅχι! ποτὲ!

ΑΛΦ. (ὡς ἄγω, ὀργίλως) Διςτραμμένε!

ΑΡΘ. Λοιπὸν Κυρία δικαίως θὰ ἀτιμασθῇ.

ΕΛΕΝΗ (εἰς ἄκρον περιλυτός) Ὁ Ῥωμαῖος νὰ ἀναστῇ! Ὅχι μὴ. Θεέ μου, μὲ ἐγκαταλίπη.

ΑΛΦ. (ὀργιστικῶς ἐξέρχεται καὶ πλησιάζει τὴν Ἑλένην) Σὰς ἐπὶ τὸν οὐδέποτε θὰ σὰς ἐγκατέλιπον.

ΑΡΘ. (ἐν ἐξάψει) Κόμη!...

ἌΛΦ. (χαμηλοφώνως καὶ θυμοειδῶς πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον) Τώρα καλῶς βλέπω, Μιλόρδε, ὅτι ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν δὲν περιλαμβάνει μόνον κλέπτας, ἀλλὰ καὶ κακούργους καὶ προδότας.

ΑΡΘ. (μὲ ὀργήν) Λοιπὸν ἐτολμήσατε ; . . .

ἌΛΦ. (σοβαρῶς) Ναί, καθότι οὐδέποτε ὀπισθοδρομῶ προκειμένου νὰ ὑπερασπίσω τὴν ἀθωότητα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Πολλὴ δικαίως πρὸ ὀλίγου μοι ἐλέγετε ὅτι ἔχετε ἀσθενὲς μνημονικὸν ὅτε σᾶς διέγραφον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Κυρίας Δε-΄Ριννύ. Ἐνόησα, καὶ εἶναι δίκαιον ὅτι ἡ τοσοῦτον χαρίεσσα Κόμησσα Δε-΄Ριννύ εὐρίσκει παντοῦ θερμὸν τινα ὑπερασπιστὴν χάριν τῶν θεληγέτρων τῆς.

ἌΛΦ. (ὥς ἄνω) Φθάνουσι πλέον αἱ προσβολαί, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὥς ἄνω) Εὖγε, νεαρέ μου Ἐθελβρώδ, τέλος εὐρέθη ἐν τῷ Σηκαυάνα ἡ κλεῖς, ἥτις δύναται ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν σας καὶ ἐκείνην τῇ ἀγνώστου μου, τῇ ἐν τῷ χορῷ τοῦ Κόμητος Δε-΄Ραδέν. (πλησιάζων τὸν Ἀλφρέδον μὲ ὀργήν) Ἄλλ' ὅμως, Κύριε Κόμη, ἀπὸ τῶς με προσεβάλετε ἐν τῷ παλατίῳ μου, ναί, διότι μετήλθετε τὸν ὠτακουστήν.

ἌΛΦ. (ἀπειλητικῶς) Καλινώσατε τὰς ὕβρεις σας.

ΑΡΘ. (ὕπερηγάνως) Ἐξέλθετε ἀμέσως ἐκ τοῦ οἴκου μου.

ἌΛΦ. Ἀναχωρῶ ἢ πλὴν μάθετε ὅτι, πρὶν ἢ εὐγενὴς αὕτη κυρία γίνῃ τὸ παίγιον τῶν αἰσχυρῶν παθῶν σας, ἀσπίδα ταύτης θὰ εὐρετε τὸ στήθος μου, στήθος εὐγενεὺς ἱππότου (ὁ Ἀλφρέδος προσφέρει τὸν βραχιόνά του πρὸς τὴν Ἑλένην, ὁ Ἀρθοῦρος τὸν ἀποδιρίζει κλειδόνων τὴν θύραν).

ΑΡΘ. (ισχυρῶς) Οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐδῶ ἢ ὁ Κόμης Ἀλφρέδος Δερνίε.

ἌΛΦ. (εὐτόλμως) Ἀκούει πλέον αἱ ὕβρεις ! (ἐξέρχων πιστόλιον) Ἡ ἀφήσατε ἐλευθέραν τὴν θύραν ἐκείνην, ἢ σᾶς κτυπῶ, Μιλόρδε. (ὁ Ἀρθοῦρος διευθύνεται

πρὸς τραπέζιον τι εἶς οὐ καίτται τὰ πιστόλια του· ὁ Ἀλφρέδος ὅμως εὐρισκόμενος πλησιέστερον τὰ λαμβάνει καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπειλῶν αὐτόν) Σταθῆτε ἢ δὲν ἀντέχω εἰς τὴν παραφοράν μου, οὐδὲ βῆμα μὴ προχωρήσατε, Μιλόρδε. (προσφέρων τὸν βραχιόνά του πρὸς τὴν σχεδὸν λειπόθυμον Ἑλένην ἐξακολουθεῖ προτείνων κατ' αὐτοῦ τὸ πιστόλιον καὶ συνοδεύων αὐτόν μέχρι τῆς θύρας γειγωνυία τῇ φωνῇ) Ἀνοίξατε, ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην, Μιλόρδε, μὴ διακυβεύετε πλέον τὴν μανίαν μου. Ἀνοίξατε ! ὁ θάνατος, Μιλόρδε, κρέμαται ἐπὶ τῇ κεφαλῇ σας.

ΑΡΘ. (ἀνοίγων τὴν θύραν ἐξ ἀπελπισίας λίγῃ καθ' ἑαυτὸν σκληρῶς καὶ ὀργίλως) Κατάρτα ! (πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Περάσατε, Κόμη Ἀλφρέδε Δερνίε, ἀλλὰ μοι ὀφείλετε ἱκανοποιήσιν (ρίπτων αὐτῷ τὸ χειρόκιον).

ἌΛΦ. (λαμβάνων αὐτὸ καὶ σοβαρῶς) Ναί, Μιλόρδε, εἰς ἐξ ἡμῶν θὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Αΐθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΓΑΣΠΑΡΟΣ

ΛΟΥΙΖΑ (χλευάζουσα τὸν Γάσπαρον εἰσερχόμε-
νον) Ἀντὶ νὰ καθαρίσῃς τὰ φορέματα τοῦ αὐθέντου, ἡ-
θέλησες μὲ αὐτὰ νὰ κάμῃς τὸν ἱππότην. Ὑλέπεις,
ξαναμωραμένε γέρο, πόσον ἀξίζουν τὰ παρασημοφόρα
ἐνδύματα; Σοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς διαβατήρι διὰ τὴν
φυλακὴν. Ἐλα λοιπὸν, 'μίλλε' τί; ἔγινες σοβαρὸς φι-
λόσοφος;

ΓΑΣ. (σοβαρῶς) ἔχεις διαθέσει νὰ γελάσῃς σπουρ-
γιτόμουλν.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐλα . . . ἔλα δὲν γελῶ πλέον (πλησι-
άζουσα αὐτὸν) Ἀλλ' εἰπέ μου πῶς σὲ ἡλευθέρωσαν

ΓΑΣ. Ὅα ἐπέεσθῃ ἡ δικαιοσύνη ὅτι δὲν ἔκλεψα.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐκλεψέ; λοιπὸν . . .

ΓΑΣ. (ἀνυπομόνως) Ποῖος; Νὰ σοῦ 'πῶ Λουίζα μὴ
μὲ θυμόνῃς; ἀκοῦς;

ΛΟΥΙΖΑ. Δὲν λέγω δι' ἐσέ.

ΓΑΣ. Διὰ ποῖον λοιπὸν;

ΛΟΥΙΖΑ. Διὰ τὸν αὐθέντην.

ΓΑΣ. (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα) Σῶπα

καθὼ θηλυκό.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀπειλοῦσα αὐτὸν) Αἴ! ὦρα καλῇ! κάτου
τὰ χεῖρα ἄλλωδς . . .

ΓΑΣ. Πές μου, ποῖος σοῦ εἶπε πῶς ὁ αὐθέντης. . . .

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐσύ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος) Ἐγὼ; . . . Φεῦγα, ψευτέρα 'μπερ-
δεψιάρν.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἶναι φανερόν, Γάσπαρέ μου, ὅτι συνέλα-
βον τὸν αὐθέντην μας. . . .

ΓΑΣ. (δριμύτως) Σῶπα κακὴ γυναῖκα . . . .

ΛΟΥΙΖΑ (διακόπτουσα αὐτὸν) Ἀφοῦ σὲ ἀπέλυ-
σαν . . . . Ἡ δικαιοσύνη ἀνεγνώρισεν ὅτι τὰ φορέματα
δὲν ἦσαν ἰδικά σου, ἀλλὰ τοῦ αὐθέντου. . . .

ΓΑΣ. (ἐκστατικὸς) Στρίγκλα! Δαίμονα! ποῖος δι-
άβολος σοῦ τὰ εἶπε οὕλα τοῦτα;

ΛΟΥΙΖΑ. (γελῶσα) Σὺ. . . .

ΓΑΣ. Ἐγὼ;

ΛΟΥΙΖΑ. (καθ' αὐτὴν) Πόσον εὐχριστοῦμαι! ὦ
πῶς ἐξέχασε!

ΓΑΣ. Κατηραμένη! πότο. μὲ θυμόνεις!

ΛΟΥΙΖΑ (τρυφερῶς) Μ' ἐμὲ τὰ ἔχεις, Γάσπαρέ μου,
μὲ ἐμὲ ὁποῦ τέλος πάντων ἀπεφάσισα . . . .

ΓΑΣ. (ὑποβλέπων τὴν Λουίζαν) ἔχει κάτι μά-
τις . . . (πρὸς τὴν Λουίζαν) τί ἀποφάσις;

ΛΟΥΙΖΑ (πλησιάζουσα αὐτὸν) Νὰ σὲ ἀγαπήσω.

ΓΑΣ. (καθ' αὐτὸν περιπατῶν καὶ προσποιούμενος
ὅτι δὲν ἤκουσε) Τὰ λόγιά της, τὰ καμώματά της μ'
ἀσηκώσανε τὸν νοῦν.

ΛΟΥΙΖΑ (ἀκολουθοῦσα αὐτὸν) Ναι τὸ ἀπεφάσισα
(καθ' αὐτὴν) τί ἀνόητος!

ΓΑΣ. (στρεφόμενος μετὰ σοβαρότητος εὐρίσκειται
ἀπέναντι τῆς Λουίζης πρὸς ἣν δυσηρεστημένος λέ-
γει) τί ἀπεφάσις; λοιπὸν πανουργε ἄλωπυ. . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

λευταίαν στιγμήν τῆς ζωῆς μου.

ΓΑΣ. (ἀναχαίττων ἑαυτὸν) Χίλις φορὰς μοῦ τὸ εἶπες, δὲν σοῦ πιστεύω ἄλλο. Ποτέ σου (κωμικῶς).

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτὴν) Πρέπει νὰ κάμω κάθι θυσίαν διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν μου. (ἐν παρρησίᾳ) Ἐλα, ἔλα νὰ φιλιωθῶμεν. Ἐγὼ πρώτη ζητῶ συγχώρησιν ἐν καμμίαν φορὰν σὲ ἰδοῦμωσα. Πίστευσέ μου, Γασπαράκη μου, ἐπικράθηκα πολὺ ὅπου σὲ εἶχον εἰς τὴν φυλακὴν.

ΓΑΣ. (ἀγαλλόμενος) Ἀλήθεια τὸ λές, Λουίζα μου;

ΛΟΥΙΖΑ Ἀμὴ τί, ψέμματα; ἔλα τώρα ὅ,τι εἶπαμε νερὸ κι' ἄλάτι.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀγάπη μου, κυρά μου, Λουίζα μου! Τί νὰ σοῦ πῶ, ὑπέφερα πολὺ ὅπου ἤμουν μακριὰ ἀπὸ σέ. Ὁμῶς μείνις βέβαιη πῶς καλλίτερα ἤθελα νὰ καθίσω ὅλη μου τὴ ζωὴ εἰς τὴ φυλακὴ παρὰ νὰ πάθῃ τέτοια ἄντροπὴ ὁ αὐθέντης.

ΛΟΥΙΖΑ (καθ' ἑαυτὴν) Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ προκείμενον. (σιγὰ πρὸς τὸν Γάσπαρον) Μὰ πές μου, νὰ σὲ χαρῶ, πῶς ἔλαβεν ὑποψίαν ἢ δικαιοσύνη ὅτι ὁ αὐθέντης ἔκλεψεν; (ἐνῶ ὁ Γάσπαρος ἐξετάζει περίεξ μήπως ἀκουσθῇ, αὕτη λέγει κατ' ἰδίαν) Ὁ νέος τίτλος τοῦ αὐθέντου δὲν τοῦ προξενεῖ πλέον καμμίαν ἐντύπωσιν.

ΓΑΣ. (χαμηλοφώνως) Ἴδου πῶς εἶναι ἡ ὑπόθεσις. (σοβαρῶς) Μὰ Λουίζα, γιὰ ἰδὲς, οὔτε λόγο μὴ ἔγαγες ἀπὸ τὸ στόμα σου γιὰ τὸ Θεοῦ, εἰδεμὴ. . .

ΛΟΥΙΖΑ. Μπᾶ! τί λόγια μοῦ λές! Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν ἀγάπην μας. (καθ' ἑαυτὴν) Πάντα μὲ τὸ νοῦ σου.

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Πρέπει νὰ ἔξυρῃς πῶς μ' ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν. . .

ΛΟΥΙΖΑ Καὶ εἶναι φανερὸν ἐκεῖνα ἡ φυλακὴ;

ΓΑΣ. Εἶναι ἡ ἰδία ἡ κόλασις καὶ δαιμονία τῆς εἰ-
ναι ὅσκις μάγκαις τῆς καμνουν τὴν ἐπίσκεψιν.

ΛΟΥΙΖΑ (μειδιῶσα) Μὲ δίκαιον λοιπὸν λέγω ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐπαίξεις τὸ πρόσωπον τοῦ διαδόλου εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν.

ΓΑΣ. Ἄν θέλῃς μὴ παίζης.

ΛΟΥΙΖΑ. Ἐπειτα τί ἀπέγεινες;

ΓΑΣ. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο τρεῖς καμεριέρηδες ἀπὸ τὴν λέσχην Δε-Φέερ, οἱ ὅποιοι μ' ἐγνώριζαν καὶ ἐπομένως ἐφανερώσαν ὅτι εἶμαι ὁ καμεριέρης ἐκείνου ὅπου εὐρίσκειτο σιμὰ εἰς τὸν Λόρδον τὸν Ἀγγλον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδιοῦ, καὶ ὅτι τὰ φορέματα ὅπου εὐρέθηκε τὸ καταραμένο ἐκεῖνο χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου μου. Ἐπειτα λοιπὸν ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λόρδου, ἕνας διαβολάνθρωπος, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος ὅπου ἤλθε καὶ μ' ἐσύλλαβε, μαζὴ μὲ δύο ὑπηρέτας τοῦ Κυρίου Ἀγγλου ἐβεβαίωσαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ χαρτοφυλάκιον ἦτανε τοῦ αὐθέντου των. Ἀφοῦ ἐγενήκανε οὕ-
λα ἐτοῦτα τ' ἀνακατώματα, οὕλαις ἐτούταις ἡ ἐξέτα-
σεις, μὲ ἐλευθερώσανε καὶ δὲν ἔκριναν εὐλογον νὰ μὲ πᾶν εἰς τὸν Λόρδον νὰ μὲ ἰδῇ. Μοῦ ἔδωσαν ἔ-
πειτα τὰ φορέματά μου, τὰ ἐφόρεσα καὶ ἐκείνοι ἐ-
κράτησαν τοῦ αὐθέντου μου τὰ φορέματα.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ὁ αὐθέντης λοιπὸν;

ΓΑΣ. (κλαίων) Ὁ καὶ μὲνός! τὸν ἐπιάσανε.

ΛΟΥΙΖΑ. Καὶ ποῦ εἶναι; εἰς τὴν φυλακὴν;

ΓΑΣ. Ἴσως ἔως τώρα θὰ τὸν ἐπῆγαν. Ὡ! ἤθελα νὰ ὑπόφερα ἐγὼ καλλίτερα σ' ἐκεῖνη τὴ φυλακὴ παρὰ ὁ ταλαίπωρος ὁ αὐθέντης μας. Ἐπροσπάθησα, λέγων-
τάς τοὺς ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ κλέπτης, ἀλλὰ δὲν ἤθέ-
λησαν νὰ μὲ πιστεύσουν.

ΛΟΥΙΖΑ. Θὰ ἦτο ὁμῶς μεγάλη θυσία.

ΓΑΣ. Τὰ πάντα πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν γιὰ τοὺς καλοὺς ἀφεντάδες μας.

ΛΟΥΙΖΑ (σιγὰ) Τοὺς ἐντίμους ἐννοεῖς καὶ ὅχι τοὺς
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΤΙΣΣΑ (σοβαρῶς) Σῶπα! σῶπα σοῦ λέω, εἰδὲ μὴ

Α! μὰ ἐσὺ μὲ πνίγεις;—Ὁὐ ἔδινα οὐλο τὸ αἷμα μου γιὰ νὰ μὴ λάβῃ τίτεια ἡ τροπὴ ὁ ἀφέντης.

ΛΟΥΙΖΑ Κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἔδινα οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς μου. (γαλῶσα) Γελᾶσαι ἀνόητε γέρο!

ΓΑΣ. (ὀργίλως) Ντράπου!

ΛΟΥΙΖΑ (ὡς ἄνω) Γελᾶ σου γέρο ταρτοῦφο. (φεύγει δραματικῶς)

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Α! γυναῖκες! γυναῖκες! κιλὰ ἔλαγε ὁ συχωρεμένος ὁ παππούλης μου πῶς εἴταστε τὰ δαιμόνια τοῦ κόσμου. (βλέπων τὴν Ἑλένην ἐργομένην βραδέως καὶ εἰς ἄκρον περιλυπὸν) Δυστυχῆς κυρά μου! δὲν μὲ βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ παρῶρηται θῶ ἐμπρός της. (φεύγει κλαίων)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΕΛΕΝΗ μόνη

ΕΛΕΝΗ Δικτὶ Ῥωμαῖς δὲν ἠθέλησας ν' ἀκούσῃς τὰς συμβουλὰς μου; Καὶ δὲν σὲ ἡγάπησα ἀρκούντως, ὥστε εἰς τὸν ἔρωτά μου ν' ἀνέυρης ὅ,τι ἐπόθει ἡ ψυχὴ σου; τί ζητεῖς πλέον παρ' ἐμοῦ; Δὲν ἐλησμόνησα, σκληρῶς, τοῦ ὅρκου μου πρὸς τὸν Ἀλφρέδον πρὸς ὃν ὑπεσχέθην ἔρωτα ἀτελεύτητον; Δὲν ἤνωσα τὴν ψυχὴν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου;... Ἀλλὰ φεῦ! ὅποια θάσκαλος εἰμαρμένη σοὶ ἐνέπνευσε τὸ ἀγεννὲς ἐκεῖνο πάθος τὸ ὅποιον σοὶ ἔφερε τὴν ἀπώλειαν τῆς τιμῆς, τοῦ λαμπροῦ τούτου δώρου διὰ τὸ ὅποιον δικαίως ἐπαίρεται τις ἐν τῇ κοινωνίᾳ; (γογγυλίζων) Θεέ μου! οἵ κτερον δυστυχῆ ἱκέτιδα, μητέρα ἐπικαλουμένην παρὰ σοῦ συγγνώμην ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου ἀβόρου πλάσματος. (δεικνύουσα εἰς παρακειμένην αἰθούσαν. Ἐγείρεται.) Τί θέλεις πλέον ἀπὸ ἐμὲ; Νὰ τὸν ἀγκηψῶ; Ὁχι ποτέ... Φρίττω εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην (πλπτει σχεδὸν λιποθυμῶν ἐπὶ τοῖς σκέλεσιν αὐτοῦ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ἡ ἄνω

(Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται βραδέως ἐκ τῆς μέσης θύρας).

ΑΛΦ. Πρὸ δύο ἐτῶν δὲν ἐπάτησα τὸ κατώφλιον τῆς αἰθούσης ταύτης. Εὐτυχῆς ἦμην ὅτε ἐβλεπὼν τὴν Ἑλένην ὅχι σύζυγον οὐδὲ μητέρα καὶ ἡ καρδιά της εἰς ἐμὲ ἀνῆκεν ὅλη. Καὶ τώρα... Α ναι, ἀκόμη τώρα τὴν ἀγαπῶ, πλὴν πολὺ μᾶλλον τὴν συγκλαίω. (Παρατηρῶν περὶ βλέπει τὴν Ἑλένην καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς! Ὅποια λυπηραὶ σκέψεις ταραττοῦσι τὴν ψυχὴν της. (πλησιάζων αὐτὴν καὶ μετ' αὐτὴν συγκινημένην) Κυρία Δε-Ρινό.

ΕΛΕ. Τίς εἶναι; Ποῖος μὲ κράζει; (ἐντρομος).

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Πόσον ὑποφέρει!

ΕΛΕΝΗ. (ἀναλαμβάνουσα) Κόμην!

ΑΛΦ. Μήπως προέλαβον, Κυρία, τὴν εὐγενῆ πρὸς κλησιν ἑμῶν;

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι, γενναῖε Ἀλφρέδε! τώρα ὑπὲρ ποτε ἔχω ἀνάγκην τῆς ὑπερασπίσεώς σας. Φρίττω νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι...

ΑΛΦ. Ἐννοῶ Κυρία. Λεπτομερῶς ἔμαθον τὴν δυστυχίαν σας.

ΕΛΕΝΗ. (πνίγουσα στεναγμὸν) Καὶ ἠξούρετε!

ΑΛΦ. Ναι, Κυρία, μὲ ἄκραν λύπην μου... ὅτι ὁ ἱππότης...

ΕΛΕΝΗ. (περίλυπος) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΛΦ. Τὸ θέλετε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ Σὰς καθικετεῖω, Κύριε Κόμην.

ΑΛΦ. (μεγαλοπρεπῶς) Αἰωνίως θέλω σιγήσῃ, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (μεταχολικῶς) Εὐχαριστῶ.

ΑΛΦ. Πιστεύετε μοι, Κυρία, ἡ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ἐδίδου ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄφ' οὗ μοι τὸ ἐ...

πέβαλεν ἐν ἐλέμμῃ σας πρὸ δύο ἐτῶν.

ΕΛΕΝΗ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ εἰς ἄκρον περι-
λυπος) Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ σας ἐμφω-
λεύει ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ὄχι ἡ ἐκδίκησις. Ναί, ἡ εὐ-
σπλαγχνία τὴν ὁποίαν δακρυρροοῦσα ἐζήτησα παρ' ὑ-
μῶν, ὧ ἀσύγκριτε ἀνθρώπε, ὑπὲρ ἐκείνου ὅστις στε-
νάζει ἐν τῇ φυλακῇ. Φρικῶ σκεπτομένη μόνον ὅ-
τι... ἀλλ' εἰπότε μοι σεῖς, Κύριε Κόμη, ἡμῃ ἀξία τύ-
χης τοσοῦτον ἀθλίας;

ΑΔΦ. Ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου ἔστεψε πάντοτε
τὰς ἐξόχους ἀρετάς. Πόσον δὲ εὐγενής, πόσον ἐνάρετος
εἶθε, Κυρία, τὸ γνωρίζω πρὸ δύο ἐτῶν ὅτε εἰς αὐτὴν
ἔδω τὴν αἴθουσαν μοι εἶπατε...

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ὅτι Σὰς ἡγάπων. (μέρει ἐκ-
θαμβος ἀκροαζομένη τὸν Ἀλφρέδον.)

ΑΔΦ. Λέξεις στάζουσαι νένταρ, πνέουσαι ἀμβρο-
σίαν, λίξεις αἰτίνες θέλουσι καταβῇ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν
τάφον. Μὲ ἡγαπᾶτε καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ἐμαυτὸν τὸν
εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν. Ἐκτοτε, Κυρία, εἶμαι ὁ
δυστυχέστερος ἀνθρώπος, ἔκτοτε τὰ πάντα ἐξηφανί-
σθησαν μετ' τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ σὰς ἀπολαύσω, ἀφ' οὗ
ἡ ἐλπίς αὕτη ἦτο δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ
τῶν δακρύων.

ΕΛΕΝΗ. (ἐκτός θαντοῦ) Ὡ πόσον λυπηρὰ εἶναι ἡ
ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος.

ΑΔΦ. (ἐξάγων τοῦ κόλπου του μαραμμένα τινα
ἄρθρα). Τρόντι, Κυρία, φρικῶδες εἶναι δι' ἐμὲ τὸ
παρελθόν, καὶ ἐξ αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο μοι ἐναπολείπε-
ται, ἢ αἱ γλυκεῖαι αὗται ἀναμνήσεις.

Τὸ ρόδον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐρατήσατε πρὸ δύο ἐ-
τῶν εἰς ἓνα χορὸν ὀλίγον πρὶν ἢ νυμφευθῆτε, ὦ! ναὶ
τὸ ρόδον τοῦτο πεσὼν ἀπὸ τῆς χειρὸς σας ἔλαβον καὶ
τὸ ἔβρεξα μετὰ τὰ δάκρυά μου. Τὸν κλάδον τοῦτον
ἰσμοῦ, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀγνή τις κόρη εἰς
ἄλλον χορὸν πρὸς ὑμᾶς ἔδωκε καὶ τὸν ὁποῖον ἐκί-
πτε...

νος ἔδρας ἐγκατελείψατε, ἐν ἀγνοίᾳ σας ἔλαβον καὶ
ἐπ' αὐτοῦ ἔρρευσαν τὰ δάκρυά μου. Τὸ κλωνίον τοῦτο
λουίζης τὸ ὁποῖον εἰς τινα ἄλλον χορὸν σὰς προσ-
έφερον εἰς ἱππότης καὶ ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἀφήκα-
τε, τὸ ἔλαβον, Κυρία, καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολὺ ἔκλινον.
Ἄλλο τι ἰδικόν σας δὲν μοι ἔμεινεν, ἢ τὰ μαραμμέ-
να ταῦτα ἄρθρα τὰ ὁποῖα κατακαλύπτω διὰ δακρύων
καὶ φιλημάτων.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Εἰς τοὺς χοροὺς ἐκείνους, Κό-
μη, ἐθαύμαζον τὴν εὐγενῆ συμπεριφορὰν σας.

ΑΔΦ. Ἀφ' οὗτο ὅμως τὰ πάντα ἐλησμονήσατε, παν-
τοῦ ἡ δυστυχία παρακολουθεῖ τὰ ἔγνη μου. Μοι ἐπε-
βάλετε ν' ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν σας ὡς πρότερον, καὶ
σὰς ὑπῆκουσα. Μὲ προσεκάλει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀ-
γνοῦν τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ μοι παρεπονείτο διὰ
τὰς ἀποποιήσεις μου. Πλὴν ἡδυνάμην νὰ ἔλθω, Κυ-
ρία; Ἠδυνάμην νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκον, ὅπου μοι ὑ-
πεσχέθητε ἔρωτα ἀτελεύτητον; (λυπηρῶς, θέλων δὲ
νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης μετασσεῖ καὶ
συγκεκρινημένος λέγει) Ἀἴθνη ἂς καλύψῃ τὰ πάντα, ἡ-
γαπήσατε πολὺ τὸν πατέρα σας, καὶ ἀγάπῳσα αὐ-
τὸν ἐξεπληρώσατε τὸ κύριον τῶν καθηκόντων σας.
(μετ' ἐμφαντικὴν λύπην) Ἀλλ' ὁ πατήρ σας...

ΕΛΕΝΗ (κλινομένη) Συγχωρήσατέ τον, Ἀλφρέδε, ἀ-
ναπαύεται εἰς τὸν τάφον.

ΑΔΦ. Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐγὼ, Ἑλένη;... Φεῖ! τὸ
κατὰ τῆς οἰκογενείας μου φρικῶδες μῖσος τοῦ παρῆκο-
λούθησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον. Τὸ μῖσος ἐκεῖνο ἂν
καὶ ἀθῶν με κατέστησε τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀν-
θρώπων. Τὸν ἐσυγχώρησα ὅμως, Ἑλένη! τὸν ἐσυγχώρη-
σα διότι ἦτο πατήρ σου. Πλὴν ἀφ' οὗτο ἐσκαπὸς
τὸν πατέρα σου, ὡς ἐπὶ τὸν οἶκόν σου νὰ σὰς ὑπερασπίζω. Αἱ
ἀρεταὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τοῦ ἑρα-
χίου... ἀλλ' ὁ πατήρ σας... ἡ ζωὴ μου εἶναι οὐδὲν ἀ-
πέναντι ταύτης.

ΕΛΕΝΗ Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἀλφρέδε . . . Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς συζύγου μου; Γνωρίζετε καλῶς πόσον μὲ καταδιώκει ὁ σκληρὸς ἐκείνος ἄνθρωπος. Ἐπιθυμῶ ἐπιμόνως νὰ θυσιάσω τὴν τιμὴν μου ἀντ' ἐκείνης τοῦ συζύγου μου.

ΑΛΦ. Ὁ δισεστραμμένος!

ΕΛΕΝΗ ὦ! εἶναι φρικώδης ἡ θέσις μου! Φρίττω ἀναλογιζομένη ὅτι εἰς Παρισίους θὰ ἔχῃ ἕκαστος τὸ δικαίωμα νὰ μὲ δακτυλοδεικνύῃ καὶ νὰ λέγῃ· Εἶναι ἡ Κυρία Δὲ Ῥινὺ σύζυγος τοῦ . . . . . (παραφρονοῦσα) Ἄ! μὴ πιστεύητε ποτὲ, Ἀλφρέδε, ὅτι ὁ ἱππότης Δὲ Ῥινὺ κατεβιβάσθη ὥστε νὰ διαπράξῃ ἔγκλημα . . .

ΑΛΦ. (καθ' αὐτὸν) Ἡ δυστυχὴς παραφρονεῖ! . .

ΕΛΕΝΗ (δραττομένη τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλφρέδου) Ἰδοὺ τον ἐκεῖ! Θεέ μου! κλεισμένος ἐντὸς εἰρκτῆς . . . ὦ! εἶναι ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος σάγου καὶ κλαίει κρουνηδόν. (ισχυρῶς) Δὲ Ῥινὺν, Ῥωμαῖε . . . Ἄ! ἐγείρεται. ὦ! πῶς εἶναι ὠχρὸς καὶ κάτισχνος! . . . Ἐλθὲ! . . . Θεέ μου, κλονεῖται. Ἄοι! μίχ ἄλυσις . . . Ναὶ τὴν βλέπω, ὡς αἰδερὰ χεῖρ τὸν σύρει καὶ τὸν καταβρίπτει πάλιν. (μὲ φωνὴν πεπνιγμένην καὶ ἐμβόλπουσα τὸν Ἀλφρέδον) Ὄχι! δὲν εἶναι ἄλυσις . . . Ὄχι! (πίπτει ἐπὶ τινος ἔδρας)

ΑΛΦ. (ἀνεγείρων αὐτήν) Πραῦνθῆτε, Κυρία, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς παρηγορήσῃ καὶ τοὺς δύο.

ΕΛΕΝΗ Ποῦ εὐρίσκομαι; τί εἶπον; μὲ ἤκουσέ τις;

ΑΛΦ. Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ . .

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Ἰμεῖς;

ΑΛΦ. Σᾶς τὸ εἶπον ἡδὴ ὅτι ὑπὲρ τῆς τιμῆς σας προσφέρω τὴν ζωὴν μου. Ἐάν ὁ Μιλόρδος σᾶς καλέσῃ καὶ πάλιν ἐν τῷ παλατίῳ του, δεῖτε νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν, ἐπειδὴ ἄλλως δύναται νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ συζύγου σας.

ΕΛΕΝΗ (ἐκθαμβος) Ἀλφρέδε, τί λέγετε; ἀλλ' ἐγώ

ἀν' ἔχῃ σκοποῦς ἀποτροπαίους;

ΑΛΦ. Ἐλπίζω ὅτι θέλει συγκινηθῇ ὑπὸ τῶν δακρύων σας. Ἐν εἰσδήποτε ὁμοῦ περιπτώσει ἐνθυμηθῆτε, Κυρία, νὰ μοὶ γνωστοποιητῆτε δι' ἐπιστολῆς σας τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ πορευθῆτε πρὸς τὸ παλάτιόν του, ὅπου θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Παρακαλέσατέ τον ὡς σύζυγος καὶ μήτηρ (περιπαθῶς) ἐάν δὲν ὑπενώδῃ εἰς τὰς παρακλήσεις ὑμῶν, δὲν ὑπάρχουσι δάκρυα δυνάμενα νὰ μαλάξωσι τὴν καταχθόνιον καρδίαν του. Θρασεῖτε ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἐνθυμηθῆτε νὰ μοὶ σημειώσητε τὴν ὥραν ἣν θὰ προσδιορίσητε. Θὰ σᾶς συνοδεύσω παρ' αὐτῷ, Κυρία καὶ τοι ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν πρόσκλησις μονομαχίας, θὰ τὸν παρακαλέσω ὑπὲρ ὑμῶν, ὑπὲρ τοῦ συζύγου σας—ἐάν δὲ ἔχῃ ἄλλους σκοποῦς, ὁ βραχίον μου θέλει εἶσθαι ἡ ὑμετέρα ὑπεράσπισις (πρόσκλησις ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (βλέπουσα τὸν Ἀλφρέδον ἀπομακρυνόμενον) Ὅποια ἀρετὴ. Ὁ Θεὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἀποσπάσας με μὲ ἐνόμισεν ἀναξίαν νὰ διέλθω μετ' αὐτοῦ τὴν ζωὴν μου . . . Οἱ δυστυχεῖς ἄλλο ἀπὸ δάκρυα δὲν ἔχουσι νὰ προσφέρωσι τόσον πρὸς τοὺς διώκτας αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς εὐεργέτας των. ὦ! πόσον ὀδυνηραὶ εἶναι αἱ στιγμαὶ τῆς ἀπομονώσεως! Αἰωνία εἶναι ἡ νύξ αὕτη, αἰωνία, ἵνα ἐπὶ μᾶλλον παρατείνῃ τὰς βασάνους μου. Οἱμοὶ! ἔντρομος ἐπανέρχεται ἡ διάνοιά μου διελθούσα σκηνὰς σπαραξικαρδίου (ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τινος ἔδρας).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΟΥΙΖΑ, ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ ἡ ἄνω.

Εἰσέρχεται ἐκ τινος παραπλευροῦ θύρας ὅπισθεν τῆς Ἐλένης τὴν ὁποίαν ἡ Λουίζα δεικνύει εἰς τὸν Ἀρλεὺν.

ΛΟΥΙΖΑ (εἰσέρχεται πρὸς τὸν Ἀρλεὺν) Ἰδοὺ ἡ Κυρία Δὲ.

Ῥιννό. (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (περιβλέπει μετὰ προσοχῆς. Μετ' ὀλίγον ἑσταται παρὰ τὴν Ἑλένην ἐκπληκτικὸς παρατηρῶν αὐτήν, καθ' ἑαυτὸν) Ἡ Κυρία τοῦ χοροῦ! (περβεύεται ὀπισθεν τῆς Ἑλένης—ἐμφαντικῶς) Κυρία Δε-Ῥιννό.

ΕΛΕΝΗ (συνερχομένη) Αἱ! (στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Ἀρλεὺν) Τίς εἶσθε; Τί θέλετε;...

ΑΝΑ. (ἀκίνητος καὶ γλυκευματικῶς) Δὲν ζητῶ ἄλλο τι, Κυρία, ἢ ἀφοῦ ἀντιγράψετε τὸ ἔγγραφον τοῦτο (δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν) νὰ θέσετε τὴν ὑπογραφήν σας.

ΕΛΕΝΗ (διατρέχουσα τὸ ἔγγραφον) Θεέ μου, τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο... (ἀποδίδουσα αὐτὸ πρὸς τὸν Ἀρλεὺν) Ὅχι! ποτέ. (ἀποφασιστικῶς)

ΑΝΑ. Λοιπὸν, Κυρία, αὐρίον οἱ Παρίσιοι ὅλοι θὰ μάθωσιν ὅτι ὁ σύζυγός σας...

ΕΛΕΝΗ (ἐγχειρομένη καὶ προβαλνουσα βήματά τινα πρὸς τὸν Ἀρλεὺν) Ὡ μὴ... οὐδὲ λέξιν μὴ προσθήσετε. Δότε μοι τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο. (ἀναγινώσκουσα πάλιν αὐτὸ λέγει πρὸς τὸν Ἀρλεὺν) Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἄτιμον, εἶναι αἰσχρὸν.

ΑΝΑ. (ἀταράχως) Ἐκπληρῶ τὰς διαταγὰς τοῦ Κυρίου μου.

ΕΛΕΝΗ. Θεέ μου! Θεέ μου! ὁποῖα δοκιμασία!

ΑΝΑ. (ἐις τὸν ὅτι) Τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζετε, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως μόνην, ὅτι ὁ Μιλὸρδος Κύριός μου ἐνέγραψε τὴν ὥρην, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν διεύθυνσιν.

ΕΛΕΝΗ. (κάθεται παρὰ τινα τράπεζαν, εἰτα λαμβάνει τὴν γραφίδα καὶ γράφει ἐπιστολὴν τινα) Θεέ μου, βοήθει μοι.

ΑΝΑ. (εἰρωνικῶς) Καὶ ποῖα σύζυγος ἤθελε διστάσει νὰ γράψῃ ὀλίγας μόνον λέξεις, ὅπως τύχη τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ συζύγου τῆς; Λοιπὸν, Κυρία, δόξα μοι νὰ βεβαιώσω τὸν Μιλὸρδον ὅτι αὐρίον τὸ ἔγγραφο, ὅτι τὸν ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρόν του;

ΕΛΕΝΗ. (ἰκετεύουσα αὐτὸν) Σιωπὴ, σιωπὴ διὰ τὸν Θεόν.

ΑΝΑ. (σταθερῶς) Ἀποκριθῆτε μοι λοιπὸν, Κυρία, συγκατανεύετε νὰ τιμῆτε τὸν Κύριόν μου διὰ μιᾶς ἐπισκέψεώς σας.

ΕΛΕΝΗ. (μετὰ φωνὴν πεπτηγμένην) Ναί, κατηραμένε!

ΑΝΑ. Εὐχαριστῶ, Κυρία.

(Ἡ Ἑλένη σημαίνει κωδωτσον)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄνω

ΛΟΥΙΖΑ. (ἐμφανίζεται ἀτερίζουσα τὸν Ἀρλεὺν) Προστάξατε, Κυρία.

ΕΛΕΝΗ. (σιγὰ πρὸς τὴν Λουίζαν δίδουσα αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν) Πρὸς τὸν Κόμητα Αλφρέδον Δερνιὲ καὶ ἀμέσως (ἡ Λουίζα ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη χρειάζεται διὰ τὸν Κύριόν μου (βλέπων ἀπειῶς τὴν Λουίζαν ἥτις γαίνεται ἐννοήσασα αὐτὸν ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀντιγράφει τὸ γραμματίον τοῦ Ἀδρδον)

ΕΛΕΝΗ. (ὀπογράφουσα τὸ ἔγγραφον, ἁπλῶς) Δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς δι' ἐμὲ. (δίδουσα πρὸς τὸν Ἀρλεὺν τὸ γραμματίον) Λίβε... (στηρίζεται λειψόθυμος ἐπὶ τινος τραπέζης).

ΑΝΑ. (λαμβάνων τὸ ἔγγραφον) Εὐχαριστῶ, Κυρία. (Διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ὁ Ἀρλεὺς λαμβάνει τὸ γραμματίον τῆς Ἑλένης, διὰ δὲ τῆς ἄλλης ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἡ Ἑλένη ἔδωκεν εἰς τὴν Λουίζαν, ἥτις ἐξελθούσα ἐκ τῆς ἐκ μέσῳ θύρας μετὰ πολλὴν προσβλαξὶν ἐμφανίζεται ἐν τινος παραπλεύρῳ ὀλίγον μακρὰν τῆς ὁποίας κείται ἡ ἔδρα ἐν ἣ ἔπαιον ἡ Λουίζα ἀπέρχεται)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Γ΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

NYE

Εὐρεῖα αἴθουσα πλουσίως ὕνεσχευασμένη
καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένη.

Μεγάλη ἐν τῷ μέσῳ θύρα πρὸς τὸ βάθος
καὶ ἄλλαι μικραὶ παράπλευροι.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ ΑΝΔΡΕΪΣ.

ΛΟΥΙΖΑ. Εἰπέ μοι, Ἄνλεϋ, εἶναι πολὺ πλούσιος ὁ
Κύριός σου;

ΑΝΑ. Πλούσιοι; πολύ περισσότερον. ἔχει σωρὸν χρυσοῖον. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾷς σοῦ λέγω ὅτι τὰ πλοῦτη του εἶναι ἀναρίθμητα, μάλιστα εἶναι μυθώδη· εἶναι ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν εἰς τὴν Χαλιμᾶν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι αὐτὰ εἶναι πραγματικά.

ΔΟΥΡΙΖΑ (περιβλέπονσα ἑκθαμβος) Καὶ τῷ ὄντι
θαμβόνεσαι κἀνείς εἰς αὐτὰς, τὰς αἰθούσας. Τί στολι-
σμός. Ὅποια μεγαλοπρέπεια! Καλὰ λέγουν ὅτι οἱ Ἄγ-
γλοι ἔχουν τὰ πλούτη τοῦ κόσμου.

ΑΝΑ, Ἀλλὰ παρατήρησον καὶ ἐμὲ, ὡραῖε ἄγγελός μου.

ΛΟΓΙΖΑ (καθ' ἑαυτήν) Δὲν θὰ μοῖ ἦτο δυσάρεστον
μὰ τὴν ἀλήθειαν.

ΑΝΑ. Λουΐζα, εἰς ὅλον τὸ Παρίσι δὲν ἀπῆντησα τὴν
 ὀρειωτέραν σου. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ φράσις αὕτη εἶναι τοῦ
 μάγου Κυρίου μου.

ΛΟΓΙΖΑ ὦ! ὀλίγον πιστεύω τὰς φιλοφροσύναις τῶν ἀνδρῶν.

ΑΝΑ. Τὸ γνωρίζω ὅτι οἱ Γάλλοι δὲν εἶναι τόσον πιστοὶ εἰς τὸ ὠραῖον φθλον, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ἄγγλοι εἴμεθα ὅλο καρδιά. Ἐλα λοιπόν, Λουίζα, μὴ ὑποκρίνῃσαι τὴν κακὴν. Ἄδεν σὲ ἕκαμα νὰ λάβῃς τόσας ὠραίας λίρας στεργίνας;

ΔΟΥΙΖΑ (ἐπιχαριτωσά ἀπ' αὐτοῦ αὐτὸν) Εὐχαριστοῦμαι
τὸ θέλεις, κατ' ὅρθωσες νὰ κάμω λαμπράς ἐλδουλεύσεις.

ΑΝΔ. Ἐ! ἀγαπητή μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν παροιμίαν «περισσότερη κατρεγαλιὰ καλλήτερη τύχη»

ΔΟΥΡΙΖΑ Δὲν πταίω ὁμῶς ἐγώ, ἐπειδὴ σὺ μὲ γὰρ
πανουργίᾳς σου μ' ἔφρες εἰς θέσιν γὰρ πράξω ὅ,τι
ἔπραξα.

ΑΝΑ. Ὁχι ἐγώ, κυρά μου, ἀλλ' ἐσεῖναι μάλιστα αἱ
 δελεαστικά, αἱ γοητευτικά στερλῆναι, αἱ στίλθουσαι
 καὶ φωσφορίζουσαι ὥς οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ σου. . . .
 Νὰ εἴπῃ τις ὅμως τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ Κυρία σου εἶναι
 θαῦμα ὠραιότητος.

ΛΟΙΤΙΖΑ Δουπόν ἔχει δίκαιον νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὁ Κί-
ριός σου.

ΑΝΑ. Καὶ τὴν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς. Ἐὰν ἡ Κυρία Δὲ-
 ριννὺ ἐνυμφεύετο τὸν Μιλόρδον... Διὰ βολῆ! Τί παρ-
 ῥησία θὰ εἶχεν ὡς Μιλέδην εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας!

ΔΟΥΖΑ Καὶ ὁ ἱππότης Δὲ-Ρίννυ;

ΑΝΑ. Θὰ ἐνυμφεῖτο μίαν ἄλλην, ἡ δὲ Κυρία τοῦ
ῥῆελε γίνῃ ἡ βασιλίσσα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Δου-
δίνου. Καὶ σὺ, ἀγάπη μου, καὶ σὺ τότε θὰ εἵνεστο ἡ
ἐρωμένη μου, ἡ συζυγὸς μου, ἡ μεγάλη οἰκονόμος τοῦ
μεγάλου καὶ λαμπροῦ πύργου τῶν Γοδάρ.

ΗΛΕΟΥΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
 ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ
 ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΝΑ. Καὶ εὐθὺς ἂν ἦτο τρόπος.

ΛΟΥΙΖΑ. Νὰ ἔκαμνε ὁ Θεὸς· καὶ τότε θὰ ἔβλεπα καὶ ἐγὼ τὸ Λονδίνον ὅπου τὸ ἔχω καῦμό.

ΑΝΑ. Ἄν θέλῃς τὸ κατορθόνεις παρακινούσα τὴν κυρά σου νὰ συγκατανεύσῃ.

ΛΟΥΙΖΑ. Θὰ δοκιμάσω.

ΑΝΑ. Ἐλα γελί σου, καὶ ἡμεῖς θὰ εὐτυχίσωμεν. Θὰ ἴδῃς τὸ μεγαλοπρεπές· Λονδίνον, τὴν μεγάλην, τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην πόλιν. Θὰ ἴδῃς τὰ ὠραιότερα πράγματα εἰς τὸ παλάτι τοῦ Μιλόρδου, ὅπου εἶναι ἄφθονα τὰ πλούτη καὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ ὅπου συγχίζουν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας. (ἀκούεται κρότος ἀνοιγομένης μίας τῶν παραπλευρῶν θυρῶν) Ὁ Μιλόρδος! (ἀπομακρύνονται ἀπ' ἀλλήλων)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΘ. (προσερχόμενος πρὸς τὴν Λουίζαν) Εἴθε ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κυρίας Δε-Ψιννύ;

ΛΟΥΙΖΑ. (προσκλίνουσα) Εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (δίδων αὐτῇ βαλάντιον) Λάβετε.

ΛΟΥΙΖΑ. (ὡς ἄνω) Εὐχαριστῶ, ἐξοχώτατε.

ΑΡΘ. (δεικνύων) Ἡ Κυρία σας περιμένει εἰς ἐκείνην ἐκεῖ τὴν αἴθουσαν (ἡ Λουίζα προσκλίσασα ἀπέρχεται)

ΑΡΘ. (πρὸς τὸν Ἄρλεϊν) Εἶναι ἔτοιμα ὅσα σὰς παρήγγειλα;

ΑΝΑ. Οὐδὲν λείπει, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Ἐνθυμηθῆτε ὅτι ἡ διασκέδασις τῆς νυκτὸς ταύτης· πρέπει νὰ ὑπερτερῇ πάσης ἄλλης ἐν Παρισίαις. Ἐπρομηθεύθητε διὰ τὸν δαίτην τοῦ, καλητέρου; καὶ ἐκλεκτοτέρους οἶνους;

ΑΝΑ. Τοῦ; μᾶλλον περιφρήμους ἐκ τῶν εὐρισκομένων.

νων εἰς τὰς καλητέρας οἶναποθήκας τοῦ Λονδίνου, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Θὰ εἶναι ποικιλία καὶ καλὴ ἐκλογὴ φαγητῶν;

ΑΝΑ. Οἱ ἐπιτηδειότεροι μάγειροι τῶν Παρισίων ἀπέδειξαν τὴν ἱκανότητά των, Ὑψηλότετε.

ΑΡΘ. Θὰ εἶναι ἄφθονα τὰ ἄνθη καὶ λαμπρὰ φωτισμὸν;

ΑΝΑ. Ἡ Παρισινὴ Χλωρίς θὰ κοσμήσῃ ἀπόψε τὰς λαμπράς ὑμῶν αἰθούσας, καὶ φῶς ὡς τὸ τῆς ἡμέρας θὰ φωτίσῃ τὸ παλάτιόν σας, Μιλόρδε.

ΑΡΘ. Τὰς ἐννέα ἀκριβῶς ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀσιυκὴ μουσικὴ· ἔπειτα ἡ στρατιωτικὴ ἐν τῇ τοῦ χοροῦ. Ἐπὶ τῆς στοᾶς τῆς στογγύλης αἰθούσης κειμένης παρὰ ταύτην νὰ τοποθετήσῃτε τὴν ὀρχήστραν. Εἰδοποιήσατέ με ὅταν φθάσωσιν οἱ προσκεκλημένοι (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. Αὐτὸς ὁ αὐθέντης μου μαγεύει· τὰ πλούτη του θαμβόνουν· ἡ μεγαλοπρέπειά του θαυματούργει· τὸ βλέμμα του διατάττει· ὁ λόγος του βωβαίνει. Πρὸ δέκα χρόνων εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἂν μ' ἐρωτήσῃ κἀνείς· μ' ἔρω νὰ εἶπω ὅτι δὲν εἶδα ἀκόμη τὰ μᾶτις του, τὰ ὅποια ἔχουν μίαν λάμψιν μαγευτικὴν ἡ ὁποία παγώνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. (ἔντρομος βλέπων ἐρχόμενον τὸν Μιλόρδον) Ἄνδρ', ἐρχεται, κόψετε λάσπη ἐδῶθε. (φεύγει δρομαίως)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ ΕΛΕΝΗ.

ΑΡΘ. (προβαίνει βραδέως, ὀδηγῶν τὴν Ἑλένην στήριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχιονόου του) Στήριχθε καλῶς ἐπὶ τοῦ βραχιονόου μου, Κυρία. Ἔστε βεβαία ὅτι εἶναι ἄρρωστον τὸν στερεὸς, ἐπεὶ δὲν κατεβλήθη εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἡλικίας. Αποβάλετε τὴν ἄσχημον ἔνδυσην, γλυκεῖαν μελαγχολίαν, χαροποιή-

Θητε Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (ρίπτοσα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἱκετευτικόν) ὦ! κάλλιον ν' ἀπέθνησκον Μιλόρδε, διότι ἡ χαρὰ ἐξέλιπε πλέον ἀπ' ἐμοῦ.

ΑΡΘ. Διατί, Κυρία, ἀπώλεσας τὴν τόσῃ γλυκερίαν εὐφραδειάν σας.

ΕΛΕΝΗ - Μιλόρδε, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀναχωρήσω. Οἶμοι! ἀποθνήσκω. Θεέ μου! χεῖρ σιδηρὰ θλίβει τὴν καρδίαν μου.

ΑΡΘ. Καθήσατε Κυρία! Ἄλλ' ὤμεῖς, τῶντι πάσχετε. (καθίζει αὐτὴν ἐπὶ τινος σκίμπος) Ὅα ἐπανεβλῆθ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐπὶ τοῦ ὥραιου προσώπου σας. (ἀκούεται εὐάρεστος συμφωνία).

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος) Θεέ μου! Τί ἀκούω; Μοι ἐτοιμάζετε ἴσως νέαν σκευωρίαν;

ΑΡΘ. (κάθηται παρ' αὐτῇ) Διέταξα, Κυρία, ἐν τῷ παλατίῳ μου μουσικὴν συμφωνίαν, ὅπως παύῃ τὴν ταραχὴν τοῦ πνεύματός σας. Ἀδίκως φοβείσθε τὸν Μιλόρδον Ἀρθούρον ὅστις διὰ σᾶς εἶναι ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ πλοῦτη τίτλους...

ΕΛΕΝΗ (ἱκετευτικῶς) Οἰκτεράτε με Μιλόρδε... Σᾶς καθικετώω, ἀφήσατέ με ν' ἀπέλθω. (γονυπετοῦσα) Τὸ ζητῶ παρ' ὑμῶν θερμὰ χύνουσα δάκρυα, τὸ ἐπικαλούμαι γονυπετῆς παρὶ τῶν ποδῶν σας... Αφήσατε, παρὶ Θεοῦ, ἀφήσατέ με.....

ΑΡΘ. (ἀνεγείρων αὐτὴν) Ὑμεῖς παρὶ τῶν ποδῶν μου! ὦ Ἐλένη! πολλὰ σᾶς ἠγάπησα καὶ συντρίβεται ἡ καρδία μου ἐνῶ σᾶς βλέπω κλίνουσαν τὸ γόνυ ἐνώπιόν μου. Ὅχι πλέον δάκρυα, Ἐλένη! ἀς λάμψῃ ἡ χαρὰ ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ προσώπου σας. Ὅχι πλέον εἰς τοὺς πόδας μου, ἀλλ' ἐδῶ, ἐδῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου (ἐραγκαλίζομενος αὐτὴν).

ΕΛΕΝΗ (ἀποθνήσκουσα αὐτὸν καὶ ρίπτοσα ἐξουθενημένη ἐπὶ τινος ἑδρας) Εὐσπλαγχνισθῆτε, Μιλόρδε, οἰκτεράτε γυναῖκα δυστυχῆ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ἌΝΔΡΕΥΣ καὶ οἱ ἄλλοι

ΑΝΔ. (σιγὰ παρὸς τὸν Ἀρθούρον) Ἐφθασαν, Μιλόρδε, οἱ προσκεκλημένοι.

ΕΛΕΝΗ. (σχεδὸν λειπόθυμος) Οἶμοι! πόσον πάσχω... ἀποθνήσκω.....

ΑΡΘ. (ἐν σπουδῇ παρὸς τὸν Ἄνδρεν) Ἀέρα...

ΑΝΔ. (τεταραγμένος) Μιλόρδε...

ΑΡΘ. Ναί, Ἐλένη, πάσχετε ἕνεκα ἐλλείψεως ἀέρος. Δοιπὸν Ἄνδρεῦ!...

ΑΝΔ. (ὡς ἄνω) Ὑψιλότατε!

ΑΡΘ. (ὀργίλος) Ἀθλίε! δὲν βλέπεις οἷον ὑποφέρομεν ἀπὸ τὴν ζέστην. Ἀνότητε! ἄνοιξον τὴν θύραν ἐκείνην (δεικνύων τὴν μεγάλην θύραν). Ἐμπρὸς ἡ γῆγορα. (παρενθὺς ὁ Ἄνδρεῦς ἀνοίγει τὴν ἐν μέσῳ μεγάλην θύραν δι' ἧς γαίνεται εὐρεῖα αἰθουσα φωταγωγημένη, καὶ μεγάλη συνάθροισις κυριῶν καὶ κυριῶν. Ἀκούεται θορυβώδης μουσικὴ συμφωνία δι' ἧς ἀρχίζει ὁ χορὸς. Ὁ Ἄνδρεῦς κατόπιν νεύματος τοῦ Μιλόρδου ἀπομακρύνεται).

ΕΛΕΝΗ. (ἐντρομος ἀνίσταται μετὰ κόπον, ὀπισθοχωρεῖ τῆματά τινα, ἔπειτα μένει ἐκκληκτος) Θεέ μου, τί βλέπω!

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπεροφίας καὶ τρυφερότητος) Ἐνα χορὸν παρὸς τὴν τὴν θελήγῃ των σας Κυρία. Πῶς ἡδυνάμην νὰ ὑποδεχθῶ ἐν τῷ παλατίῳ μου ὑμᾶς τὸν μαργαρίτην των Παρισίων, καὶ νὰ μὴ ἐορτάσω διὰ πάσης πομπῆς τὴν τιμὴν τὴν ὅποιαν μοι ἐπεδαφιεύσατε διὰ τῆς ἐπισκεψῆώς σας Κυρία.

ΕΛΕΝΗ (καλέπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθοῦσα νὰ περῇ) Θεέ μου! Θεέ μου... (ἐκπνεύουσα) Αἰὲν ἐμοιάζει ὅμως τὸν χορὸν ἐκείνον εἰς τὸν ὅποιον με περιφρονήσατε. Οὗτος Κυ...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΗΜΟΛΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΡΜΑΡΤΙΚΗΣ

ρίσ, ὡς βλέπετε, ὦ; ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι χορὸς προσωποφώρων.

ΕΛΕΝΗ (ἐν ἀμνηρίᾳ) Εἶθε πολὺ σκληρὸς, Μιλόρδε. ὦ! μὲ φονεύετε....

ΑΡΘ. Ἐγώ;

ΕΛΕΝΗ Ναί... σεῖς... ὅστις μὲ ἐκτυπήσατε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

ΑΡΘ. Ἀχάριστε.

ΕΛΕΝΗ Ἐγὼ ἀχάριστος; Ἐγὼ τὸ δυστυχὲς θύμα σας; Ἐγώ... Ἄ! θέλετε νὰ μὲ ἐκθέσετε εἰς τὰ βλέμματα τῶν Παρισίων ὄλων;

ΑΡΘ. (περιπαθῶς) Νὰ σᾶς ἐκθέσω Κυρία; Ὅχι ποτέ. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν δύναμαι νὰ δώσω αἰτίαν εἰς οὐδένα ἐν Παρισίοις νὰ εἴπῃ τι κατὰ τῆς τιμῆς σας. Μὲ ἐπιπλήσσετε ἀφοῦ ἰδιοχείρως σᾶς ἔδωκα ὅ,τι δύναται ν' ἀποδῶσῃ τὴν ἐλευθερίαν τὴν τιμὴν εἰς τὸν σύζυγόν σας. Δικαιοῦσθε νὰ μὲ καταφρονῆτε τώρα, ἐπειδὴ κατέχετε ἔγγραφόν μου, ὅπερ δὲν ἤθελον ἀφήσῃ ἢ εἰς ὑμᾶς μόνην καὶ τὸ ὅποιον θὰ μεταχειρισθῆτε ὡς περίεπτον ἀνοίγον πᾶς πύλας τῆς φυλακῆς.

ΕΛΕΝΗ (πικρομένη ὑπὸ τῶν λυγμῶν) Πρὸς χάριν παύσατε Μιλόρδε... (καθ' αὐτήν) Κ' ἐκεῖνος μ' ἐγκατέλειπε.

ΑΡΘ. Ἀπομάζατε τὰ δάκρυά σας. Πικρηγορηθῆτε, ἐπειδὴ πολλὰ εὐγενεῖς Κυρία ἐκ τῶν εὐρισκομένων ἐνταῦθα εἶναι πολὺ δυστυχέστεραι ὑμῶν. (τῇ προσφῆρει τὸν βραχίονά του καὶ φέρει αὐτήν ἀπέναντι τῆς μεγάλης θύρας)

ΕΛΕΝΗ (μόλις στηριζομένη εἰς τοὺς πόδας της) Εὐσπλαγχνίαν, Μιλόρδε, ἀφήσατέ με, μοὶ ἀνασκάπτετε τὸν τάφον. (ὀκισσοχώρει· ὁ δὲ Ἀρθούρος μὲ χάριν τὴν ἐλκύει πρὸς αὐτόν)

ΑΡΘ. Παρατηρήσατε, Κυρία, τὴν κόμην σου. Δὲ φέρει δὲν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς εἶναι ἐγγραφισμένη ἡ χαρὰ, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐμφανίζεται ἡ πικροτέρα

δύνη, καθότι ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὸν νεκρὸν Μαρκεσιον Δ' Ἄνδρῃ, τὸν ὅποιον βλέπετε ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος καὶ ὅστις τὴν χλευάζει. Ἡ ἄλλη ἐκείνη εἶναι ἡ σφριγῶσα καὶ ὑπεροπτικὴ Δούκησσα Δὲ Βερὺ ἡ δ-ποία, καίτοι κατατρυχαμένη ὑπὸ τινος αἱματηρᾶς ὑποθέσεως μειδιᾷ. Παρ' αὐτὴν εἶναι ἡ κενοδοξιάτης καὶ οὐχ ἥτσον ὠραία ὑποκόμησσα Δὲ-Βριέρ τῆς ὁποίας τόσαι εἶναι αἱ ἀποτυχούσαι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι ὥστε ἤθελον καταστήσῃ δυστυχεῖς ἀπείρους γυναῖκας. Καὶ ὅμως ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς χαριεστάτης ὑποκομῆσεως ἐδρεύουσιν ἡ χαρὰ ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ ἡδονή. (μὲ ἔμφασιν) Ὁ κόσμος, Κυρία, δὲν εἶναι ἄλλο ἢ φύραμα μειδισμάτων καὶ δακρύων· ἕκαστος π. χ. τῶν προσκεκλημένων μου φθονεῖ τὴν τήχην μου, καὶ ἐγὼ τί εἶμαι Κυρία;...

ΕΛΕΝΗ. (καθ' αὐτήν καταβεβλημένη) Εὐσπλαγχνίσθητί με Θεέ μου!

ΑΡΘ. (καθίζων αὐτήν ἐπὶ σκίμπος) ὦ! ναί, ἄλλο δὲν εἶμαι ἢ τὸ παίγιον ἐνὸς βλέμματός σας, πτώσιμον φθινοπωρινὸν φύλλον ἐν μὲ ἐγκαταλείψητε. Πικρηγορηθῆτε, Κυρία, καὶ ἂς ὑπάγωμεν νὰ περιέλθωμεν τὰς εὐρεῖας ἐκείνας αἰθούσας.

ΕΛΕΝΗ. (ἀκροάζεται αὐτόν ἐν ἐκστάσει καὶ ἐκτός αὐτῆς· συνέρχεται δὲ καὶ τρομάζει εἰς τὰς τελευτάς λέξεις του) Τί λέγετε; ὦ! ἀφήσατέ με!

ΑΡΘ. (κρούει κωδωνίδιον τι).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ οἱ ἄνω

ΑΡΘ. Δύο βουνοῦζια καὶ δύο προσωπίδας. (Ὁ Ἀνδρεῖς ὑποκλίνεται ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ ΒΑΛΕΙΟΥ

ΑΡΘ. ΒΑΛΕΙΟΥ

ΕΛΕΝΗ. Τῇ σωτηρίᾳ μου;

ΑΡΘ. Ναι, ἐπειδὴ πῶς ἡδύνασθε ἄνευ προσωπί-
δος νὰ διέλθῃτε τὰς αἰθούσας ἐκεῖνας καὶ ἄγνωστος ν'
ἀπομακρυνθῇτε τοῦ παλατίου μου; ('Ο "Αρλεὺς φέ-
ρει τὰ βουρνούκια καὶ τὰς προσωπίδας καὶ τὰ δίδει
πρὸς τὸν Ἀρθούρον, εἰτα ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ. Τί μοι εἶναι πεπωμένον νὰ ὑποφέρω!

ΑΡΘ. (δίδωρ αὐτῇ ἐν βουρνούκιον καὶ μίαν προ-
σωπίδα) Σπεύτατε Κυρία.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω

(Ὁ Ἀλφρέδος κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου βουρ-
νούκιου μελανοῦ καὶ φέρων μέλαιναν προς-
ωπίδα ἐμφανίζεται ἐν τῇ μέσῃ θύρᾳ,
καὶ ἐνῶ ὁ Ἀρθούρος προσφέρει πρὸς τὴν Ἑ-
λένην τὸ βουρνούκιον καὶ τὴν προσωπί-
δα πλησιάζει αὐτὸν καὶ διὰ τρομερᾶς
φωνῆς τῷ λέγει·

ΑΛΦ. Ἄρκει πλέον Μιλόρδε, ἐπιστρέψατε ὁποῦ σᾶς
περιμένουσιν οἱ προσκεκλημένοι σας.

ΑΡΘ. (ὀργίλως) Τίς εἴσθε; Ὅποια αὐθάδεια! ..

ΑΛΦ. (δεικνύων τὸ προσκλητήριο) Εἶμαι καὶ ἐγὼ
εἷς ἐκ τῶν πρὸ βῆ ἡμερῶν προσκληθέντων ἐνταῦθα.

ΑΡΘ. (σαρκαστικῶς) Τὸ ἐλθισμόνησα· εἴσθε ὁ φί-
λος μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Κυρία, ὁ Κύριος Κόμης
Ἀλφρέδος Δερνιέ. (ὁ Ἀλφρέδος ἀποβάλλει τὴν προσω-
πίδα καὶ τὸ βουρνούκιον)

ΕΛΕΝΗ (λυπηρῶς) Οἱμοι!

ΑΡΘ. (μὲ εἰρωνείαν) Πολὺ ἀργὰ ἦλθετε, Κύριε
Κόμης.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Ναι κατὰ δυστυχίαν μου.

ΑΡΘ. Ἡ Κυρία Δὲ-Ρίννυ σᾶς περιέμενεν ἀπὸ τὰς
ὀκτώ.

ΕΛΕΝΗ Λοιπὸν ἐμάθετε...

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Οὐδὲν μὲ διαφεύγει.
(πρὸς τὸν Ἀλφρέδον) Καί τοι μετὰ τὰ χθές συμβάντα
δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃτε, εὐχαρίστως ὁμῶς δέχομαι ὁ-
μᾶς ἐνταῦθα, Κύριε Κόμης, καθότι εἴσθε εὐγενὴς ἱππότης.

ΕΛΕΝΗ Ἄπιστος Λουίζα, καὶ σὺ μὲ ἐπρόδωκας!

ΑΛΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Κατὰ ποίαν ὥραν
ἦλθετε Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Τὰς ὀκτώ...

ΑΛΦ. (δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν της) Ἀλλὰ
πῶς εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας....

ΑΡΘ. (εἰρωνικῶς) Ἐξηγηθῇτε, σᾶς ἀφίνω ἐλευθε-
ρους. (κλειδύσας τὴν θύραν ἀπέρχεται.)

ΕΛΕΝΗ (ἀναγινώσκει τὰς τελευταίας λέξεις τῆς
ἐπιστολῆς) Τὰς ἐννέα. Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔδωκεν
ἡ Λουίζα πρὸς τὸν ἀνάσιον τοῦτον, ὅστις ἔγραψε μίαν
ὥραν θραδύτερον.

ΑΛΦ. (καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχής!

ΕΛΕΝΗ Τί νὰ σᾶς εἰπῶ πλέον Ἀλφρέδε; (δεικνύ-
ουσα αὐτῷ τὸ παρὰ τοῦ Ἀρθούρου δοθὲν ἔγγραφο)

ΑΛΦ. (διατρέχει αὐτὸ καὶ κάμνει γ' ἀκουσθῶσιν
αἱ τελευταῖαι λέξεις) Δὲν εἶναι ἰδικόν μου τὸ παρὰ
τῷ Κυρίῳ Ῥωμαίῳ Δὲ-Ρίννυ εὐρεθὲν χαρτοφυλάκιον,
ἐπαληθεύω μάλιστα ὅτι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν Ῥηθέντα
ἱππότην καθότι πολλάκις τὸ εἶδον παρ' αὐτῷ»

Λόρδος Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ.

(πνίγων στεναγμόν) Ἑλένη!!!

ΕΛΕΝΗ (κλαίουσα) Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μ' εὐσπλαγχνισθῇ!

ΑΛΦ. (ὡς ἄνω) Φεῦ! Δυστυχής! ἔρκουντως σ' ἐννοῶ.

ΕΛΕΝΗ (ἀμυχαροῦσα) Ἄς φύγωμεν μακρὰν τοῦ
κατηφοῦς τούτου τόπου. Ἐκλείπουσιν αἱ δυνάμεις μου...
Ἀλφρέδε τὸν θραχινά σας.... ὦ! καὶ σεῖς μ' ἐγκα-

ΙΔΕΙΝ ΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ (ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ)

Θεὸς μου! Θεὸς μου! (ὡς μαρινόμενος ἐξετάζει, τὰς πύ-

ρίζ θύρας τὰς ὁποίας εὐρίσκει κλειδωμένας, ἐπανερχεται εἰς τὴν σχεδὸν λειπόμενον Ἑλένην! Κυρία Δὲ Ῥινὺ . . . Πρὸς Θεοῦ συγχωρήσατέ με ἂν πρὸς στιγμὴν ἐλπισμένησα τὸ καθήκον τῆς ὑπερασπίσεως ὑμῶν.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν πικρὴν ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ γορυπετῆς) Ἀλφρέδε, εὐσπλαγχνισθῆτε, οἰκτείρατε δύσμοιρον γυναῖκα . . .

ΑΛΦ. (ἀντιφρονῶν αὐτὴν μετὰ δακρύων) Κυρία ὑπὲρ ὑμῶν ἡ ζωὴ μου . . . ἀλλὰ πάσχετε! Δάβετε θάβρος, Κυρία, ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψει. (ἐξετάζει καὶ πάλιν τὰς θύρας ἀπειπιστικῶς) Ἀνόσιε! Διέφυγες τὴν ἐκδίκησίν μου, ἵνα προσθέσης νέον θύμα εἰς τὴν κακίαν σου.

(Ἐκ τῆς μέσης θύρας ἐμφανίζεται ὁ Ἀρθοῦρος.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡΘ. (ἰλιάρως) Συγχωρήσατέ με ἂν ἐπ' ὀλίγον σᾶς ἀφήκω μόνους. Ἦθελον εἶσθαι ἀγροικίαι ἃ δὲν προσέφερον τὰς προσήταις μου εἰς τινὰς τοῦλάχιστον τῶν προσκεκλημένων μου. (μειδιῶν σαρδωρικῶς) Πιστεύω ὅτι θὰ ἐξωμολογήθητε.

ΑΛΦ. (εὐσταθῶς) Ναὶ Μιλόρδε· ἐνθυμήθητε ὅμως ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς ἐξ ἡμῶν ὀφείλει ἐπίσης νὰ ἐξομολογηθῇ ἐνώπιον Θεοῦ.

ΑΡΘ. (μετὰ διακεκριμένης σοβαρότητος) Καὶ δὲν ἠδυνάμην, Κύριε Κόμη, τὴν αἵθουσαν ταύτην νὰ μεταβάλλω εἰς τάφον καὶ τῶν δύο σας; Ἀλλ' ὄχι! ἐπειδὴ ὁ Λόρδος Ἀρθοῦρος Δὲ Γοδάρ ἀγαπᾷ τὸν Κύριον Κόμητα (μὲ πικρὴν μετάνοιαν) καὶ ἐπέστρεψεν νὰ σᾶς ἴδω πάλιν. Ἐὰν ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶ, ἐν ἡμῇν τόσον δειλὸς ὥστε νὰ λησμονήσω ὅτι ἐλλοίμω νὰ εὐρεθῶ ἀντιμέτωπος Ἑμῶν Κύριε Κόμη, ἤθελον βεβαίως τὸ κλειδίον τοῦτο εἰς τὸν ποταμὸν Σηκουάναν καὶ με-

τὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρόνου ὅτε δὲν ἤθελον σᾶς ἐνθυμῶμαι πλέον θὰ διέταττον νὰ συντρέψωσι τὴν θύραν τοῦ τάφου σας καὶ θὰ ἤρχομην νὰ ἐπισκερθῶ τοὺς σκελετοὺς σας. Πλὴν ἐπιθυμῶ νὰ ζήτῃ ἡ Ἑλένη ἐπειδὴ μοι εἶναι λίαν προσφιλεῖς, καθὼς καὶ ὑμεῖς, Κύριε Κόμη, ἵνα τηρήσω τὸν δοθέντα λόγον τῆς τιμῆς μου.

ΑΛΦ. (ὀργίλως) Διστραμμένε! τὸν ὁποῖον ἐξέμεσεν ὁ ἄδης ἵνα φέρῃς τὴν δυστυχίαν ἐπὶ τῶν αἰσθανομένων τὴν δηλητηριώδη πνοὴν τῶν χειλέων σου. (ὀρμητικῶς) Μιλόρδε, ἀνοίξατε τὴν θύραν ἐκείνην.

ΑΡΘ. (μὲ πικρὰν εἰρωνείαν) Μὴ ὀργίζεσθε Κύριε Κόμη· Κυρία, εἴσθε ἐλευθέραι. Κόμη, ποῖος ἄλλος θραχίων πλὴν τοῦ ἰδικαῦ σας εἶναι ἄξιος τῆς Κυρίας Δὲ Ῥινὺ; (ἀνοίγει τὴν θύραν—πρὸς τὴν Ἑλένην) Καλύφθητε, Κυρία, διὰ τοῦ βουρνούζιου τούτου (πρὸς γέρον αὐτῇ τὴν προσωπίδα καὶ τὸ βουρνούζιον ἅπερ ἐγκατέλειπεν ἐκείνη ἐπὶ τιρὸς ἑδρας) Δάβετε καὶ τὴν προσωπίδα ταύτην ἥτις πολὺ σᾶς ἀρμόζει.

ΕΛΕΝΗ. (περιελθὼς λαμβάνουσα τὴν προσωπίδα) ὦ! ὁποία φρικώδης δοκιμασία!

ΑΛΦ. (σιγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Θάβρος, θάβρος δυστυχῆς Ἑλένη!

ΑΡΘ. (συνοδεύων αὐτοὺς ἀπερχομένους) Θριαμβεῦσα ἀνεχωρήσατε ἐκ τοῦ χοροῦ ἐκείνου Κυρία, καθὼς προχθὲς ὁ Κύριος Κόμη; ἐκ τοῦ παλατίου μου (μόνος ἐπὶ σκηνῆς παρὰ τὴν μέσσην θύραν καὶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ) πλὴν ἐκ τοῦ χοροῦ τούτου ἀπέρχομαι, ἵνα διὰ παντὸς ἐνθυμῆσθε τὸν Λόρδον Ἀρθοῦρον Δὲ Γοδάρ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Δ΄ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Αἰθουσα ὡς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΕΛΕΝΗ καὶ ΡΩΜΑΙΟΣ.

Ἡ ΕΛΕΝΗ περιλυπὸς κίθεται παρὰ τι τραπέ-
ζιον. Εἰσέρχεται ὁ ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ τρέχει
τὰ τὴν ἐξαγκαλισθῇ.

ΡΩΜ. (τρυφερῶς) Ἐλένη!

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Ῥωμαῖε! (ἀποσυρμένη με λύ-
πην, — καθ' ἐνυτὴν) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Τῶντι δὲν εἶμαι ἄξιος σοῦ, ἐνῷ ἐὰν ἤκουον
τὰς συμβουλὰς σου θὰ ἦμην ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀν-
θρώπων. Συγχώρησόν με, Ἐλένη, καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ
ἀκροασθῇς τὸν σύζυγόν σου, ἀκροάσθητι τὸν πατέρα
τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν τέκνου.

ΕΛΕΝΗ (με λύπην) Νὰ σὲ συγχωρήσω μοι λέγεις;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ (ἐν διαχύσει) Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου·
ἔχω ἀνάγκην ζωῆς. Εἰπέ μοι ὅτι με ἀγαπᾷς ἀκόμη.

ΡΩΜ. Περισσότερον τῆς ζωῆς μου.

ΕΛΕΝΗ. Ἀγαπᾷς καὶ τὸ τέκνον μου;

ΡΩΜ. Ὅσον καὶ τὸν ἑρωτά μαρ.

ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν ὅχι, δι' ἐμὲ ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδύνατον

ἐκεῖνο πλάσμα μὴ...

ΡΩΜ. ὦ! ναί, ποτὲ δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ σέ,
ἀπὸ τὸ τέκνον μας, τὰ δύο προσφιλέστερά μοι ὄντα.
Καὶ ποῦ θὰ αἰσθανθῶ περισσότεράν εὐτυχίαν ἢ παρὰ
σέ, ὦ ἐνάρτε σύζυγέ μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἐαυτὴν περιλύπως) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Πλησίον σου εὐρισκόμενος εἶμαι ὁ εὐτυχέ-
στερος τῶν ἀνθρώπων. Πίστευσόν μοι, ποτὲ πλέον δὲν
θὰ χωρισθῶμεν.

ΕΛΕΝΗ (ἐκτὸς ἐαυτῆς) Δὲν θὰ χωρισθῶμεν;...

ΡΩΜ. Ποτέ!

ΕΛΕΝ. Ἡ παρελθοῦσα λοιπὸν νύξ θὰ ᾗναι ἡ τελευταία;

ΡΩΜ. (κλίρων τὸ μέτωπον ὑπὸ αἰσχύνης) Ναί....

ΕΛΕΝΗ (κλαίουσα) Ἡ παρελθοῦσα νύξ... ὦ! ἦτο
ἀτελεύτητος, ἀλήθεια Ῥωμαῖε; Ὑπέφερες καὶ σύ;

ΡΩΜ. Ναί!

ΕΛΕΝΗ. Ὅχι ὅμως ὅσον ὑπέφερα ἐγώ.

ΡΩΜ. Αἰ' ἐσὲ μόνον ἐσκεπτόμην.

ΕΛΕΝΗ (ὀπισθοχωροῦσα ἐν βῆμα—με φρίκην),
Αἰ' ἐμέ;

ΡΩΜ. Ναί, πίστευσόν με.....

ΕΛΕΝΗ (παράφορος) Ἐγὼ ὅμως σ' ἐλησμόνησα.

ΡΩΜ. (καθ' ἐαυτὸν) Ἡ δυστυχὴς παραφρονεῖ.

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἐγώ, Ῥωμαῖε, ὑπέφερα, πα-
ρεφρόνησα, ἔκλαυσα, καὶ καθ' ὅλην τὴν φρικτὴν ἐκεῖ-
νην νύκτα κατεσπαράχθην τὴν καρδίαν... ἀλλ' οἱ-
μοι... δὲν σὲ ἐνθυμούμην, ὅχι....

ΡΩΜ. Εἶχες δίκαιον, γλυκεῖα μου Ἐλένη. Ὑπῆρξεν
ἄδικος πρὸς σέ, ἀγαπητή μου. Ἐκηλίδωσα τὴν ἀγιότητα
τῶν ἀρετῶν σου, τῆς τιμῆς σου.

ΕΛΕΝΗ Σὺ... ἄ! ὅχι!... ἀλλὰ... (συνερχομέ-
νη—καθ' ἐαυτὴν) Θεέ μου! τί εἶπον! (πρὸς τὸν Ῥω-
μαῖον) Ῥωμαῖε! Ἐλθὲ, ἐκλείπω.

ΡΩΜ. (ἐξαγαγόμενος αὐτὴν) Παρηγορήθητι, μὴ
με ἀποχαισθῇς ὁ εὐτυχέστερος.

ΠΑΡΑΤΕΛΕΙΣ
Αἰμιλία Κεραίρη, Βιβλιοθήκη
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΕΝΗ Ἐνθιμήσου, Ῥωμαῖε, ὅτι εἶσαι πατήρ, καὶ μίαν ἡμέραν ἢ διαγωγὴ σου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπογραμμὸς ἐκείνης τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. (κλαίων) Εἶθες ἀποστροφὴν νὰ αἰσθανθῇς, τέκνον μου, πρὸς τὴν διαγωγὴν μου.

ΕΛΕΝΗ Ναὶ Ῥωμαῖε, θαρύτερον ἄδικον δὲν φέρουσιν εἰς τὰ τέκνα των οἱ γονεῖς ἢ ἀφίνοντες εἰς αὐτὰ κληροδότημα ἀτιμώσεως! Δὲν ὑπάρχει, Ῥωμαῖε, δικαστὴς αὐστηρότερος τῆς κοινωνίας· αὕτη θραβεύει καὶ ἐπαινεῖ τὴν ἀρετὴν, καταδικάζει δὲ τὸ πταίσμα. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ λύπη πικροτέρα τῆς καταδικαζούσης τὸν πταίστην εἰς τὴν καταφρόνησιν τῶν ἀμοίων του.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ καὶ οἱ ῥηθέρτες.

ΓΑΣ. (τρέμων ὄλος) Ἀφέντη μου.....

ΡΩΜ. Τί εἶναι!

ΓΑΣ. (ὡς ἄνω) Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου μ' ἐπῆγαν εἰς τὸ φρέσκο, μόλις τοῦ; ἰδῶ φοβοῦμαι τόσο ὅπου.....

ΡΩΜ. (ἀνυπομόνως) Ὅμιλοι, ποίους;

ΓΑΣ. Οἱ κλητῆρες, ἀφέντη μου, φυλάνε κάτου εἰς τὴν θύρα (νεύσατος τοῦ Ῥωμαίου ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ. (περίλυπος). Οἱ κλητῆρες! ἀλλὰ τί θέλουν πλέον ἀπὸ ἡμᾶς;

ΡΩΜ. (ἀναχωρῶν) Μετ' ὀλίγον, Ἐλένη μου, ἐπιστρέφω.

ΕΛΕΝΗ. (ἐμποδίζουσα αὐτόν) Ὄχι, δὲν θὰ ἀναχωρήσεις. Εἰπέ μοι τί συνέβη, θέλω νὰ τὸ μάθω!

ΡΩΜ. Οἱ πιστωταὶ μου.....

ΕΛΕΝΗ. (μελαγχολικῶς) Οἱ τοῦ χαρτοπαιγνίου, ἀλήθεια Ῥωμαῖε;

ΡΩΜ. Ναὶ! ἀλλά.....

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ παύσεις πλέον.....

ΡΩΜ. Τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, εἰς σέ, εἰς τὸ τέκνον μας. Ἄρεις λοιπὸν τώρα νὰ ὑπάγω μήπω; ἐπιτύχω τὴν πώλησιν ἐνὸς κτήματός μου.

ΕΛΕΝΗ. Ὄχι, ὄχι!

ΡΩΜ. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;

ΕΛΕΝΗ. (ἀνοίγει τραπέζιδόν τι καὶ τῷ προσφέρει τὴν ἀδαμαντοθήκην). Λάβε, ὕπαγε, εἰς ἐμὲ δὲν χρησιμεύουν πλέον τὰ κοσμήματα ταῦτα, πρέπει νὰ φυλάξῃς τὰ κτήματα διὰ τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. (μετὰ τρυφερότητος) Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ γυναι ἀπαράμιλλε.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ οἱ ἄνω

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν φρίττουσα) Ἄ! καὶ πάλιν οὗτος.

ΑΝΔ. Ὁ Λόρδ Ἀρθούρος Δὲ Γοδάρ ἐπιθυμεῖ νὰ συνμιλήσῃ μεθ' ὑμῶν, Κύριε Ἰππότη, καὶ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ προσφέρῃ τὰ σεβιάσματά του πρὸς τὴν Κυρίαν Δὲ Ρίννυ.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν ἀμφιβρόχων) Θεέ μου! (πρὸς τὸν Ἀνδρῆν) Ἄς εἰσέλθῃ. (ὁ Ἀνδρῆς ἀπέρχεται).

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν λυπηρῶς) Οἶμοι! ἀφοῦ με ἐφόνευσε θέλει νὰ μοι ἀνοίξῃ τὸν τάφον.

ΑΡΘ. (ἔξω τῆς σκηνῆς) Πόσον εἶπατε Κύριε ἀξιώματικέ.

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Αὐτός.....

ΑΞΙΩΜ. (ἔξω τῆς σκηνῆς) Ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων Μιλῶρδε.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθω. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθω. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθω.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθω. (ὡς ἄνω) Ἐγὼ ἐγγυῶμαι μετ' ὀλίγον ἔλθω.

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ και οί ἄνω.

(Ἡ Ἑλένη ἰδοῦσα αὐτὸν πρίνι κραυγὴν ἄλγους.)

ΑΡΘ. (διευθυνόμενος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον). Ἰππό-
τα, ἐνῷ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, ἡμεῖς
ἔτοιμάζεσθε νὰ ἐξέλθητε;

ΡΩΜ. (κρατῶν εἰσέτι ἐν ἀμνηστία τὴν ἀδαμαν-
τοθήκην ἀπὸ χεῖρας, — τεταραγμένος.) Ὁχι Μιλόρδε,
ἤθελον... (ἀποθέτωρ αὐτὴν ἐπὶ τινοσ τραπέζης).

ΑΡΘ. Διόρθωσα τὰ πάντα, θέλετε μὲ πληρώσει ὅ-
ταν εὐκολυνθῆτε. (καθ' ἑαυτὸν) Ἡ ἀδαμαντοθήκη εἶναι
εἰς κίνησιν. — Ἀλλὰ πῶς, Ἰππότα, δὲν μὲ παρουσιάζετε
πρὸς τὴν Κυρίαν, ἥτις εἶναι, πιστεύω, ἡ Κυρία Δέ-
ριννύ;

ΡΩΜ. Εὐχαρίστως Μιλόρδε (καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου!

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω). Ὅποια εἶσάνος!

ΡΩΜ. (προσερχόμενος μετὰ τοῦ Ἀρθούρου πρὸς
τὴν Ἑλένην) Κυρία Δέ-ριννύ, ὁ Λόρδ. Ἀρθούρος Δέ-Γοδάρ.

ΕΛΕΝΗ. (τεταραγμένη) Μιλόρδε....

ΑΡΘ. Λαμβάνω τὴν τιμὴν, Κυρία, νὰ σᾶς προσφέρω
τὰ εἰσέματά μου. (πρὸς τὴν Ἑλένην ἐνῷ ὁ Ῥω-
μαῖος ἴσταται ὀλίγον μακρὰν) Βλέπω, Κυρία, τὴν
ἀδαμαντοθήκην σας περιφερομένην. Δὲν σᾶς εἶπον νὰ
κάμνιτε χρῆσιν τοῦ πλούτου μου;

ΕΛΕΝΗ (καθ' ἑαυτὴν) Διεστραμμένε! (πρὸς τὸν
Ἀρθούρον) Πρὸς χάριν σιωπήσατε.

ΑΡΘ. (οἰγὰ πρὸς τὴν Ἑλένην) Ὁ ἄ σᾶς ὑπακούσω.
[πρὸς τὸν Ῥωμαῖον] Ζητῶ παρ' ὑμῶν συγγνώμην, Ἰπ-
πότα, διότι ἀδίκως σᾶς προσέβαλον. — Εἰσθε εὐπατρί-
δης καὶ πιστεύω ὅτι θὰ συγχωρήσατε τὸν ἐξαιτούμε-
νον τὴν συγγνώμην σας.

ΡΩΜ. (ἀμνηστῶν). Μιλόρδε!

ΑΡΘ. Ἐδικαίουςθε νὰ μοὶ ζητήσατε ἱκανοποίησιν

τῆς προσβολῆς, ἀλλ' ὁποῖαν ἀφ' οὗ ἐγὼ κρίνω τὸν
ἑαυτὸν μου ἀνάξιον νὰ κυτυπηθῶ μὲ σᾶς, διότι ἀδί-
κως σᾶς προσέβαλον. Τὰ πάντα λοιπὸν μεταξὺ ἡμῶν
ἂς λησμονηθῶσι.

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Μιλόρδε....

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ και οί ἄνω

ΑΞΙΩΜ. (πλησιάζων τὸν Ῥωμαῖον). Λάβετε, Κύ-
ριε Ἰππότα, τὸ χαρτοφυλάκιόν σας, διότι ὡς παρὰ
τὴν δικαιοσύνην κατέθεσεν ὁ Κύριος Λόρδ. Ἀρθούρος
Δέ-Γοδάρ δὲν εἶναι ἰδικόν του.

ΑΡΘ. Τὸ χαρτοφυλάκιον, Κύριε Ἰππότα, εἶναι ἰ-
δικόν σας, ὡς ἡδυνάμην νὰ ἰδιοποιηθῶ πρᾶγμα ξένον;

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Ἀρθούρον) Μιλόρδε μὲ ἐξου-
τελίζετε.

ΕΛΕΝΗ. (Μεταγχολικῶς προσβλέπουσα τὸν Ῥω-
μαῖον) Δυστυχῆς Ῥωμαῖε!

ΑΞΙΩΜ. Εἶναι λοιπὸν ἰδικὸν σας, Ἰππότα, τὸ χαρ-
τοφυλάκιον;

ΕΛΕΝΗ. (ἀμνηστῶσα) Θεέ μου!

ΡΩΜ. (γεθορυθημένος πρὸς τὸν ἀξιωματικόν) Ναί
Κύριε, εἶναι ἰδικόν μου.

ΑΡΘ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ εἶναι εὐγενὴς Ἰππότης.

ΕΛΕΝΗ. (ὡς ἄνω) Ἡ καρδιά μου συντρίβεται!

ΑΡΘ. (πρὸς τὴν Ἑλένην) Δὲν σᾶς εὐχαρίστησα
καθ' ὅλα;

ΑΞΙΩΜ. (δίδων εἰς τὸν Ῥωμαῖον τὸ χαρτοφυλάκιον)
Λάβετε Κύριε Ἰππότα! Κύριοι προσκυνῶ σας (ἀπέρχεται).

ΡΩΜ. (λαβὼν τὸ χαρτοφυλάκιον ῥίπτει αὐτὸ ἐπὶ
τινος τραπέζιον. — Καθ' ἑαυτὸν) Θεέ μου! Δὲν ἤξεί-

ΙΡΑΚΛΗΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΑΡΘ. ΕΝ (ὡς ἄνω) Ὁ ἄ σᾶς ἀποκρίνασθε Κυρία; Εἰ-
σθε εὐχαρίστημένη ἐκ τῶν πράξεών μου; Ἐτήρησα τὰς

ὑποσχέσεις μου ;

ΕΛΕΝΗ (σιγὰ πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον) Μιλόρδε, μὲ θανατώνετε. (ὁ Ῥωμαῖος παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὸν Ἀρθοῦρον καὶ τὴν Ἑλένην).

ΑΡΘ. Ἐγὼ, Κυρία !...

ΕΛΕΝΗ Πρὸς χάριν ἀπομακρυνθῆτε.

ΡΩΜ. (καθ' ἑαυτὸν) Καὶ ἤθελεν εἶσθαι ἀληθές; ἀλλ' ὄχι! ὄχι! ἀδύνατον!

ΑΡΘ. Δὲν μὲ ἀκούετε, Κυρία; εἰπέτε μοι, δὲν ἔρχοσθε πλέον πρὸς ἐπίσκεψίν μου;

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Νὰ ἀμφιβάλλω διὰ τὴν Ἑλένην... ἅ! ὄχι....

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον) Σκληρές.

ΑΡΘ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην) Ἐγὼ Κυρία;

ΕΛΕΝΗ (ἰδοῦσα ὅτι ἐβλεπεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της λέγει μὲ φωνὴν πεπνυγμένην) Τέλος μὲ ἠφανίσατε! Απομακρύνθητε. (καθ' ἑαυτὴν) Θεέ μου! ἐκλείπω. (μόλις στηριζομένη)

ΑΡΘ. (ὑποστηρίζων αὐτὴν κλονομένην) Κυρία, πάσχετε ;...

ΡΩΜ. (θεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὸν Ἀρθοῦρον προσφέρει τὸν βραχιονά του πρὸς τὴν Ἑλένην) Ἑλένη, εἶσαι πολὺ τεταραγμένη. (πρὸς τὸν Ἀρθοῦρον) Μιλόρδε, πάσχει ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὀδηγήσω αὐτὴν εἰς τὰ δωμάτιά της. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης αὐστηρὰ ρίψας βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ἀρθοῦρου)

ΑΡΘ. (μεθ' ὑπεροψίας καὶ ὀργῆς) Εἰς ἐμὲ τοιαύτην προσβολήν! Εἰς ἐμὲ νὰ στρέψῃς βλέμματα ὀργῆς; ἄτιμὲ ἱππότη! Εἰς ἐμὲ ὅστις ἔγινωκα τὴν τιμὴν σου; Καὶ ὁ ἀνεχθῶ τοιαύτας ὑβρεῖς; ὄχι, σκληρῶς θὰ ἐκδικηθῶ, ἀρὸς μάλιστα δὲν ἐλπίζω πλέον τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, διότι μὲ ρισεῖ, μὲ θαυμάσεται. Ναι νὰ ἐκδικηθῶ πρὶν ἢ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία μετὰ τοῦ ἀπίστου Αλφρέδου καθότι εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ νὰ πῶ. (παρά τινα θύραν). Ἄντι... ..

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΝΔΡΕΪΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΝΑ. Μιλόρδε.

ΑΡΘ. (ὀργίλλως) Ἀκριβὰ θὰ πληρωθῶ τὰς προσβολὰς σου Κύριε ἱππότη, καὶ τὰς θυσίας μου διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ ὑστάτου δώρου μου Κύριε Δὲ Ρίννυ. (γράφει ἐπιστολὴν).

ΑΝΑ. (καθ' ἑαυτὸν) Ἐκατάλαβα, βορβίλλας φυσάει, ὁ ἄνω τρικυμία.

ΑΡΘ. (ἐξάγει τοῦ θυλακίου του ἐπιστολὴν τινα καὶ τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, ἣν ἐκράτησε μὲ τὸ ἥμισυ τοῦ βραχιονίου, ταῦτα δὲ ἐσωκλείει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἣν ἔγραψε καὶ τὴν ὅποιαν δίδει τῷ Ἀνδρέϊ). Μόλις ἔλθῃ ὁ Κύριος Δὲ Ρίννυ ἐξ ὀνόματός μου τῷ δίδετε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. (ἀπέρχεται)

ΑΝΑ. (βεβαιωθεὶς ὅτι εὗρίσκεται μόνος) Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Κύριος μου εἶναι πολὺ ιδιότροπος, ὥστε πρέπει νὰ ὑπακούω καὶ νὰ σιωπῶ διὰ νὰ κερδίζω τὰς στερλίνας του. Ἴδου ἔρχεται ὁ ἱππότης.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΡΩΜΑΙΟΣ καὶ ὁ ἄνω.

ΡΩΜ. (περιβλέπων μετὰ μελαγχολίας καὶ σοβαρότητος) Ποῦ εἶναι ὁ Μιλόρδος;

ΑΝΑ. Ἀνεχώρησε συστήτας εἰς ἐμὲ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δι' ὑμᾶς Κύριε ἱππότη. (ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν, ὁ δὲ Ἀνδρέϊς ἐπαυσμένως ἀπέρχεται).

ΡΩΜ. (ἀναγινώσκων) Πρὸς τὸν ἱππότην Ῥωμαῖον Δὲ Ρίννυ δωρεῖται τὰ κειμήλια ταῦτα ὁ Ἀδρὶς Ἀρθοῦρος Δὲ Γοδάρ. (ἐκπληκτος καὶ περιαλγῆς παρατηρεῖ τὴν εἰκόνα) Ἡ εἰκόνη τῆς Ἑλένης! αὐτὴ ἐκείνη τοῦ βραχιονίου τῆς Ἑλένης! Δὲ ὑποπτεύθην λοιπὸν εἰς μάτην. Καὶ τοῦτο; (ἐκτυλίξας τὴν ἐσωκλειστον ἐπιστο-

λὴν ἀναγινώσκει - ξεθορυβημένος,

« Ἀγαπητέ μοι Λόρδ !

» Τὰς ὁκτώ Μ. Μ. περιμένετε με εἰς τὸ παλά-
τιόν σας,

24 Νοεμβρίου 1848.

‘Ελένη Δὲ ‘Πιρρόν.

(παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν) Πρὸς τὸν Λόρδ Ἀρθού-
ρον Δὲ Γοδάρ. (ἐν ἀπελπισίᾳ) Κατάρτα ! (παρατηρῶν
τὴν ἐπιστολὴν) Ναί ! αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς
Ἑλένης. Τῇ εικοστῇ τετάρτῃ Νοεμβρίου. (παράφορος)
Χθὲς τὴν νύκτα. Ἄ ! τὴν φρικώδη νύκτα ὅτε ἤμην εἰς
τὴν φυλακὴν. Κατάρτα ! Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἀθλίᾳ, καὶ
τοὺς δύο μᾶς ἐπληξεν ἡ αἰτιμία ! (ἐν ἄκρα ὀργῇ) Λόρδ
Ἀρθούρε, καὶ ὁ Ἄδης αὐτὸς ἂν μᾶς διεχώριζε θὰ τὸν
διέβαιναν ἡ δικαία καὶ τρομερὰ ἐκδίκησίς μου διὰ νὰ
σπαράξῃ τὴν καρδίαν σου. (ισχυρῶς παρά τινα θύραν)
Ἑλένη ! Ἑλένη ! (παρατηρῶν τὴν ἐπιστολὴν) Τοῦτο
λοιπὸν ἀπέβλεπον αἱ γενναῖαι θυσίαι σου, ἄπιστε Μι-
λόρδε ! Καὶ σὲ ἐνόμιζον ἄγγελον ἀγνότητος διεστραμ-
μένη γύναι, (παρατηρῶν τὴν εἰκόνα), σὲ ἐπίστευον αὐ-
τὴν τὴν ἀρετὴν. (παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς) Καὶ
σὲ ἐνόμιζον, Μιλόρδε, ἐντιμον ἄνθρωπον ! ὦ ! πόσον
ἡπατήθην ! (γεγονυῖα τῇ φωνῇ) Ἑλένη ! Ἑλένη ! (πε-
ριπατεῖ ὡς μαινόμενος) Ναί Μιλόρδε ! διὰ τοῦ αἵμα-
τός σου θὰ πληρωθῇ ἡ τιμὴ μου !

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνδρ.

ΕΛΕΝΗ (ἀμνηχανοῦσα) Τὴ θέλεις Ῥωμαῖς ;

ΡΩΜ. (κρατῶν τὴν ὀργὴν τῆς) Ἑλένη, μὲ ἡγάπας
πρότερον ;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) Καὶ ἔλαβε αἰτίαν νὰ ἀμφιβάλ-
λῃς δι’ ἐμέ ;

ΡΩΜ. Μὲ ἡγάπας τὴν νύκτα τῆς 24ης Νοεμβρίου ;
ΕΛΕΝΗ (πρίγουσα στεναγμόν) Ῥωμαῖς !

ΡΩΜ. Ἀποκρίθητι τὴν νύκτα ὅτε ἤμην εἰς τὴν
φυλακὴν, ἀθλίᾳ, εἰπέ μοι ποῦ ἀπέρασες τὴν νύκτα
ἐκείνην ; (ἀρπάζων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τῇ δε-
κνύει τὴν εἰκόνα καὶ μὲ τραχεῖαν καὶ πεπνυγμένην φω-
γὴν τῇ λέγει) Γνωρίζεις τὴν γυναῖκα ταύτην ; τὴν ἐ-
νοχον ταύτην γυναῖκα ;

ΕΛΕΝΗ (φρικιῶσα) Ῥωμαῖς, ἄκουσόν με . . . .

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Τὸ κατὰπτιστον ἐγκλημά σου τὸ
ἐλέπω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου· τὸ ἐλέπω εἰς τὴν ὠχρό-
τητα τῆς αἰσχύνης· ἦτις καλύπτει τὸ μέτωπόν σου . .
τὸ ἐλέπω εἰς τὰ δάκρυά σου . . Ὀμίλει ἀθλίᾳ !

ΕΛΕΝΗ (γοιυπετής) Ῥωμαῖς, Ῥωμαῖς !

ΡΩΜ. (δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τῆς) Γνωρί-
ζεις τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ;

ΕΛΕΝΗ (ὡς ἄνω) ὦ ! Ῥωμαῖς ! ἄκουσόν με καὶ ἐ-
πειτα ἄς ἐκπνεύσω εἰς τοὺς πόδας σου.

ΡΩΜ. Σιῶπα ! σιῶπα ! μὴ μοὶ ὁμολογήσης τὸ ἐγ-
κλημά σου· ἐπειδὴ ἐκ τῶν χειλέων σου προφερόμενον
θὰ μοὶ φανῇ φρικωδέστερον. Σιῶπα ! οὐδὲ λέξιν μὴ
εἵπῃς πλέον . . ἐνόησα ἠθέλησας νὰ ἀγοράσῃς τὴν τι-
μὴν μου πωλοῦσα τὴν ἰδικήν σου ! Δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

ΕΛΕΝΗ (ἰκετεύουσα) Ῥωμαῖς ! ἀκροάσθητί με !

ΡΩΜ. (κλείων τὸ στόμα τῆς) Σιῶπα ! σιῶπα, γύναι ἔ-
πιστος !

(ἡ ΕΛΕΝΗ πίπτει λειπόθυμος.)

ΓΕΛΟΣ ΤΗΣ Ε. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Μία τῶν παραπλεύρων θυρῶν καλύπτεται
διὰ παραπετάσματος.

ΑΛΦ. (λαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Ῥωμαίου με-
στορήν) Ῥωμαῖε, ἀπειράκις σοὶ εἶπον νὰ ἀπομακρυ-
θῇς τῶν ἀτίμων ἐκείνων καταγωγῶν τοῦ χαρτοπαι-
γνίου, εἰς τὰ ὅποια ἄλλο δὲν ἀπολαμβάνει τι· ἢ τὴν
ἀπώλειαν τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς. Ἀπειράκις
μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ πατήσης τοὺς μυσταροὺς ἐ-
κείνους τόπους, πλὴν κατὰ δυστυχίαν πάλιν ὑπῆγε·

ΑΛΦ. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον νὰ χερσίω τὸ ὁμόλογον τοῦτο, δύναμαι νὰ τὸ πράξω ;

ΡΩΜ. Βέβαια.

ΑΛΦ. Λάβετο λοιπὸν ὡς ἐλάχιστον τεκμήριον φιλίας.

ΡΩΜ. Ἀλφρέδε . . . ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

ΑΛΦ. (σφίζων τὸ ὁμόλογον καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν) Εἰς τὸν πιστωτὴν σου δὲν χρεωστεῖς πλέον τίποτε. (τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ στοργῆς) Εἰς τὸν φίλον σου ὅμως ἐνθυμοῦ ὅτι ἔδωκες τὸν λόγον σου νὰ μὴ συχνάξῃς εἰς τὰ ἄτιμα καταγώγια τοῦ χαρτοπαιγνίου.

ΡΩΜ. Πλὴν, Ἀλφρέδε, οὐδὲν μοι θρεῖλεις ἵνα μὲ εὐεργετῇς τοσοῦτον.

ΑΛΦ. Εἶναι ἀληθές, Ῥωμαῖτε. — Ἐπίτρεψόν μοι ὅμως νὰ σοὶ φέρω ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηρήσεις τινάς. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων μᾶς συνδέσσε μέτρα τοῦδε, καὶ ἐλπίζω μέχρι τάφου ἢ εἰλικρινεστέρᾳ ἢ εὐγενεστέρᾳ φιλία.

ΡΩΜ. Ναί, καὶ τὴν φιλίαν μας ταύτην πάντοτε ἐλάτρευσα.

ΑΛΦ. Καλῶς γνωρίζεις ὅτι ἐκληρονόμησα ἄπειρα πλούτη, καὶ κατὰ δυστυχίαν οὐδεὶς μοὶ ἔμεινε συγγενής, ὥστε ἀφθονεῖ ὁ χρυσὸς ἐν τῇ ταμείῳ μου ὡς ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἡ φίλᾳ σου, τὴν ὁποίαν ἀπ' αὐτοῦς ἀκόμη τοὺς ὠραιότερους χρόνους τῆς ζωῆς μου ἐσεβάσθην. Ἐνεκα τοῦτου ἀπεφάσισα νὰ σοὶ παραχωρήσω μικρόν τι μέρος τῆς περιουσίας μου, ἐὰν δὲ τὸ ἀποποιήσῃς, ἡ ἀποποίησίς σου θέλει μεγάλως μὲ δυσαρστήσει.

ΡΩΜ. Εἶσαι ἀνεκτίμητος καὶ ἐν Παρίσις θυμιάζουν τὰς ἀρετάς σου, ἐγὼ δὲ πάντοτε ἐνόμιζον τιμὴν μου νὰ σὲ ἔχω φίλον.

ΑΛΦ. (θλίβων τὴν χεῖρα του). Χαῖρε, Ῥωμαῖτε, καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε τὴν ὑπόσχασίν σου (ἀναχωρῶν).

ΡΩΜ. Μοὶ εἶναι ἱσρά. Χαῖρε. (ἐὼς συνοδεύει μὲ

χρὶ τῆς θύρας ἔπειτα ἐπανέρχεται καὶ κάθεται παρὰ τινὰ τράπεζαν) (λυπηρῶς) Φίλε ἀσύγκριτε ! Πόσον εὐτυχὴς ἤθελον εἶσθαι ἐὰν ἐγκαίρως ἤκουον τὰς παραινήσεις σου ὅπως ἀπομακρυνθῶ τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὸ ὁποῖον μὲ σωροῦς χρυσίου ἐπλήρωσα, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ μὲ τὴν τιμὴν μου. Φρίττω ἀναλογιζόμενος εἰς ὁποῖον τρομερὸν ἔγκλημα μὲ ὤθησε ! Τὰ πταίσματά μου ἀπώλεσαν καὶ ἐκείνην ἥτις ὑπὲρ τὴν ζωὴν τῆς μὲ ἠγάπα. Δυστυχὴς ! ἵνα σώσῃ τὴν τιμὴν μου . . . (πλήττων ἐν ἀπελπισίᾳ τὸ μέτωπόν του) Θεέ μου ! Θεέ μου ! Φρικίῳ εἰς μόνον τὴν ἀναπόλησιν ταύτην. (ἐν παραφορᾷ πίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΕΛΕΝΗ καὶ ὁ ἄνω

(Ἐκ τινος τῶν παραπλεύρων θυρῶν ἐμφανίζεται ἡ Ἐλένη μὲ τὴν κόμην λυτὴν καὶ διεσπαρμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, ὠχρὰ καὶ ἡλλοιωμένη τὸ πρόσωπον βραδέως καὶ κλονιζομένη προβαίνει δῆματά τινα. Μὲ φωνὴν ἡμίσβεστον καὶ ἐξησθενημένην)

ΕΛΕΝΗ. Τὰ πάντα ! ναὶ τὰ πάντα δι' ἐμὲ ἀπωλέσθησαν . . . Οἱμοὶ ! ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης δὲν μοὶ μένει ἄλλο ἢ ὁ μαῦρος τάφος ! Αἰσθάνομαι τὸν θάνατον σπαράσσοντά τὰ σπλάγχνα μου, πλὴν δὲν εἶναι τόσο φρικώδης ὅσον τὸ ἔγκλημά μου. Καὶ πρέπει νὰ τὸν φοβηθῶ ; Ὀχι ! μάλιστα ἀνυπομόνως τὸν περιμένω, ἐπειδὴ θὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ βλήματα τῆς κοινωνίας ἥτις πᾶσαν στιγμὴν νέον θάνατον θὰ μοὶ δίδει. Τίποτε πλέον δὲν μὲ συνδέει μὲ τὴν γῆν ταύτην τῶν δακρύων. Οὐδ' ἡ πίστις, οὐδ' ὁ ἔρωσ τοῦ συζύγου μου τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκα, οὐδὲ τὸ ἀκηλίδωτον φίλτρον τοῦ τέκνου μου, τὸ ὁποῖον θὰ τρέμω νὰ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΕΚΒΑΤΕΙΟΣ

ΡΩΜ. (ἐνδεδυμένος φρίττει ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῆς Ἐλέ-

νης πλησιάζων αὐτήν). Πῶς εἶται τόσον ὄχρ᾽ Ἑλένη;
 ΕΛΕΝΗ (κίχλουσα) Τί ἤλθεις; . . . Ἄρῃς με διό-
 τι ἐντός τοῦ στήθους μου ἔχω τὸν θάνατον. Ῥωμαῖς
 σὲ ἠγάπησα περισσότερον τῆς ζωῆς μου, ἔπραξα τὸ ἀ-
 πελπιστικὸν τοῦτο βῆμα διότι τὸ ἔγκλημά μου μοι ἀ-
 πέτρεπε νὰ σὲ βλέπω κατὰ πρόσωπον νὰ σοῦ λέγω «σὲ
 ἀγαπῶ».

ΡΩΜ. (τρυφερώς) Πλὴν ἐγὼ θὰ σὲ ἐσυγχώρουν. Ζῆ-
 σον, Ἑλένη, τοῦλάχιστον διὰ τὸ τέκνον μας.

ΕΛΕΝΗ (μὲ φωνὴν πεπνιγμένην) Ἡτιμάσθην, Ῥω-
 μαῖτε, διὰ νὰ μὴ διαδοθῇ εἰς Παρισίους ὅτι ὁ Ἰππότης
 Δὲ Ρίνυ, καθηρέθη, καὶ ἐν τῇ φυλακῇ τῷ ἀφῆρσαν τὸ
 παράσημον τοῦ λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Προέκρινον δὲ τὸν
 θάνατον παρὰ νὰ καλυφθῇ ὑπὸ αἵχους ἡ λαμπρὰ μνήμη
 τῶν Δὲ Ρίνυ. Προσφιλέστερος μοι εἶναι ὁ θάνατος
 παρὰ μίαν ἡμέραν ὁ υἱός μας νὰ σὲ καταρασθῇ. Ναί!
 ἐπειδὴ ἡ κοινωνία θὰ τῷ ὑπενθύμιζεν ὅτι ἐδελυρὸν
 ἔγκλημα ἔφερε τὸν πατέρα του εἰς τὸ δεσποτήριον.

ΡΩΜ. Τὰ πάντα θὰ ἐλησπόνουν καὶ ἤθελον σὲ ἀ-
 γαπήσῃ ὥς τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔρωτός μας.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλλ' ὁ θάνατος, Ῥωμαῖτε, θὰ ἐπέκειτο τῆς
 κεφαλῆς μου ἐν μόνῃ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἤθελον ζῆ πλησίον
 σοῦ γυνὴ ἔνοχος.

ΡΩΜ. Ἀλλὰ θὰ ζήσεις, Ἑλένη, θὰ ζήσεις διὰ τὸ
 τέκνον μας!

ΕΛΕΝΗ (ἐντρομος καὶ κλονουμένη πλῖπτε εἰς τὰς
 ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου) Τὸ τέκνον μας!

ΡΩΜ. Ναί! (στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ
 Ῥωμαίου πορεύεται πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ τέκνου.)

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ τὸ ἐγκαταλεί-
 ψω διὰ παντός . . . Οἱμοὶ! τὸ δηλητήριον! ὦ! πῶς
 διατρέχει τὰς φλέβας μου.

ΡΩΜ. (φρικῶν) Τί ἔπραξες; (πορεύεται ὅπως κα-
 λίστην τοὺς ὑπηρέτας)

ΕΛΕΝΗ. (μὲ φωνὴν φρικώδη) Στάσου ἐδῶ πλὴν.

σίον μου (τὸν καθίζει ἐπὶ τινος σοφᾶ) Ἀνθρώπινος δό-
 ναμῖς δὲν δύναται νὰ μοι ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν. Μείνε
 πλησίον μου, εἰπέ μοι ὅτι μὲ συγχωρεῖς καὶ θὰ ἀποθά-
 νω μὲ τὸ μεδίωμα τῆς εὐδαιμονίας ἐπὶ τῶν χειλέων.
 ὁ Ῥωμαῖος πορεύεται πάλιν πρὸς τὴν θύραν ἵνα
 καλίστην τοὺς ὑπηρέτας, ἡ Ἑλένη ἐγείρεται καὶ κλο-
 νουμένη φθάσει μέχρις αὐτοῦ ἵνα τὸν ἐμποδίσῃ καὶ
 πλῖπτε πρὸ τῶν ποδῶν του) Ὁχι, Ῥωμαῖτε μου, διὰ
 τὸν Θεὸν μὴ κράξῃς ἱατρόν τί; Θέλεις καὶ ἄλλος ἀ-
 κόμη νὰ γίνῃ μάρτυς τοῦ δεινοῦ ἐγκλήματός μου; Καὶ
 ἔπειτα τί δύναται νὰ πράξῃ δι' ἐμέ; Τίποτε, Ῥωμαῖτε
 μου, τίποτε, ἐπειδὴ πλησιάζω εἰς τὸν τάφον. Συγχώ-
 ρησόν με καὶ ἀγάπα τὸ τέκνον μας.

ΡΩΜ. Θὰ ζήσω ἵνα σ' ἐνθυμούμαι καὶ ἀγαπῶ περισ-
 σότερον τὸ ἀθῶν ἐκεῖνο πλᾶσμα.

ΕΛΕΝΗ. Θέλω νὰ τὸ ἶδω διὰ τελευταίαν φορὰν . . .
 ποῦ εἶναι; . . .

ΡΩΜ. (ἀνασύρων τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ δει-
 κνύων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης). Ἐκεῖ ἀναπαύεται.

ΕΛΕΝΗ. (ἀνυπομόνως). Ποῦ;

ΡΩΜ. Πλησίον μας . . .

ΕΛΕΝΗ (μὲ πνιγνὴν φωνὴν) Ἄ! δὲν τὸ βλέπω
 πλέον . . . τέκνον μου! τέκνον μου . . . Ἀλλὰ διατί,
 Ῥωμαῖτε, δὲν σηκώνεις τὸ παραπέτασμα;

ΡΩΜ. Ἰδοὺ αὐτὸ ἀνυψωμένον.

ΕΛΕΝΗ Πλὴν πῶς δὲν τὸ βλέπω; διατί; (μὲ κραυ-
 γὴν παρατεταμένην) Ἄ! (φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς
 ὀφθαλμούς) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Ἄρῃς νὰ κράξω ἱατρόν.

ΕΛΕΝΗ. (παράφορος) Ἄ! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς
 δι' ἐμέ! οἱμοὶ! . . . Ῥωμαῖτε, Ῥωμαῖτε! ἔχασα τὴν ὁ-
 ρασιν. (πλῖπτε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις κα-
 θίζει αὐτὴν ἐπὶ ἔδρας).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΓΑΣΠΑΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΓΑΣ. Ὁ Λόρδος Ἀρθούρος ἐπιθυμεῖ, Κύριε, νὰ σὰς ἴδῃ.
ΕΛΕΝΗ Τὴν ἀγωνίαν μου θέλει νὰ ἴδῃ, τοὺς σπαραγ-
μούς μου! (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ.

ΓΑΣ. (ἐκθαμβος καὶ περιλυπὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς
Ἑλένης) Θεέ μου!

ΡΩΜ. Ὄχι, Ἑλένη.

ΓΑΣ. (κλαίων καὶ καθ' ἑαυτὸν) Δυστυχῆς κυρά μου!

ΕΛΕΝΗ Ναί, Ῥωμαῖε, ἄς ἔλθῃ· θέλω νὰ τὸν ἴδω νὰ
τὸν καταρασθῶ. (μετὰ βραχυῖαν σκέψιν) Ἄς τὸν κρί-
νῃ ὁ Θεός,

ΡΩΜ. (πρὸς τὸν Γάσπαρον) Ἄς ἔλθῃ. (ἀνοίγει κι-
βώτιόν τι καὶ λαμβάνει ἐκεῖθεν μαχαίριον)

ΕΛΕΝΗ (ἀκροαζομένη) Καὶ σὺ Ῥωμαῖε μ' ἐγκατα-
λείπεις! Ἐλθὲ πλησίον μου. (καθ' ἑαυτήν) Θέλει νὰ
μ' ἐκδικηθῇ. Ὄχι, ποτέ! (λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τοῦ
Ῥωμαίου ὅστις ἦλθεν ἥδη πλησίον τῆς) Τί σκέπτεσαι
νὰ πράξῃς μετὰ τὸ ὄπλον τοῦτο; ... Ὄχι, Ῥωμαῖε, μὴ μο-
λύνῃς με αἷμα τὸν οἶκόν τοῦ τέκνου μας.

ΡΩΜ. Ἄφες με Ἑλένη ...

ΕΛΕΝΗ (ἰκετευτικῶς) Δόμοι το, Ῥωμαῖε, εἶναι ἡ
τελευταία χάρις τὴν ὁποίαν ζητῶ ἀπὸ σέ. (ὁ Ῥωμαῖος
τῆς τὸ δίδει, αὕτη δὲ τὸ κρατεῖ σφιγκτὰ διὰ τῶν χειρῶν
τῆς) Δός μοι καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον.

ΡΩΜ. Διὰ τί;

ΕΛΕΝΗ Σὲ παρακαλῶ, Ῥωμαῖέ μου.
(Ὁ Ῥωμαῖος λαμβάνει ἐκ τίνος γραφείου τὸ χαρτοφυ-
λάκιον, δίδει καὶ τοῦτο πρὸς τὴν Ἑλένην ἥτις τὸ
κρατεῖ μετὰ τὸ μαχαίριον).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΡΘΟΥΡΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡΘ. (ἐντρομος ἀπισθοχωρεῖ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς

Ἑλένης) - Θεέ μου!

ΡΩΜ. (σοβαρῶς) Μὴ ἀποστρέψετε τὸ βλέμμα, ἄλ-
λ' ἐν αὐτῇ ἰδέτε τὸ θῦμα σας.

ΑΡΘ. (τεταραγμένος καὶ ὡς ἰκτενῶν τὸν Ῥω-
μαῖον) Ἡρχόμην ἵνα σὰς ζητήσω ...

ΡΩΜ. (ὡς ἄνω) Συγγνώμην.

ΑΡΘ. (ὡς ἄνω) Ναί! διότι μετ' ὀλίγον θὰ μο-
νομαχήσω μέχρι θανάτου.

ΡΩΜ. (ὀργίλως) Ζητεῖτε λοιπὸν συγγνώμην διότι
μοὶ ἀφῆρσάτε τὴν οἰκιακὴν εἰρήνην. Πλὴν πῶς ἄλλως ἤ-
θέλατε τύχῃ ταύτης ἢ διὰ τοῦ αἵματός σας; (ἐν ἀπει-
πισίᾳ θέλων νὰ λάβῃ τὸ μαχαίριον ἀπὸ τὰς χεῖρας
τῆς Ἑλένης).

ΕΛΕΝΗ. Στάσου Ῥωμαῖε. (ἡ Ἑλένη μετὰ κόπου ἐ-
γειρομένη κρατεῖ τὸ ὄπλον καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
βραχίονος τοῦ Ῥωμαίου παρεντίθεται ἐν μέσῳ αὐτῶν)
Ὄχι μὴ τὸν φονεύσῃς· ἄφες νὰ τὸν τιμωρήτῃ ἡ θεία δι-
καιοσύνη. (δεικνύουσα πρὸς τὸν Ἀρθούρον τὸ ὄπλον ὅ-
περ εἰσέτι κρατεῖ ἀρὰ χεῖρας) Ἐγὼ τὸ θῦμα σας ἀνέ-
στειλον τὸ ὄπλον ὅπερ ἐμελλε νὰ σπαράξῃ τὴν καρ-
δίαν σας. Ἐγὼ σώζω τὴν ζωὴν σας ἐφ' ὅς σεις μ' ἐ-
στερήσατε τοῦ συζύγου, τοῦ τέκνου, τῆς ὑπάρξεώς μου.
(δίδουσα αὐτῷ τὸ χαρτοφυλάκιον) Λάβετε, Μιλόρδε,
τὰ χεῖματά σας.

ΑΡΘ. Ὄχι, ποτέ Κυρία! ...

ΕΛΕΝΗ Μὲ τὰ τελευταῖα δάκρυά του σὰς παρα-
καλεῖ τὸ ἀγωνιῶν θῦμα σας. Λάβετέ τα! (ὁ Ἀρθού-
ρος λαμβάνει καὶ θέτει εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χαρ-
τοφυλάκιον.) Ῥωμαῖε! βοήθειαν! (πίπτει εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ Ῥωμαίου ὅστις καθίζει πάλιν αὐτὴν εἰς
τὴν ἄνω μνησθεῖσαν ἑδραν) Συγχώρησόν με Ῥωμαῖε,
συγχώρησον τὸν δάκρυόν μου καὶ ἀγάπα τὸ τέκνον μας ...

Ἄ! (ἀπαρτίζουσα τὸν δάκρυόν του καὶ ἀγάπα τὸ τέκνον μας.)
Ὁ Μιλόρδε ἀνακαίρει τὴν ἀκαταμάχητον πλησιάζει αὐτήν καὶ με
κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν γονυπετεῖ ἐνώπιον τῆς

ἀγωνιώσης καὶ θλίβει τὴν χεῖρα της. Ὁ Ἀρθούρος ἀναχωρῶν συναντᾶται μὲ τὸν Ἀλφρέδον.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἀκούεται τὸ ὠρολόγιον σημαῖνον τὴν δεκάτην. — Ὁ Ἀλφρέδος εἰσέρχεται κεκαλυμμένος διὰ μεγάλου μαρδού.

ΑΛΦ. (πλησιάζων τὴν Ἑλένην, — Φρικιδῶν) Θεέ μου! (μὲ τρομερὰν φωνὴν καὶ πεπνυγμένην ὑπὸ τοῦ ἄλγους λέγει τῷ Ἀρθούρῳ) Δαίμων, περιμένεις νὰ ἔδῃς ἐκπνέον τὸ ἄθῳν θυμὸν σου. Ἄθλιε! ἔφθασεν ἡ ὀρισθεῖσα ὥρα. Ἀκολούθησόν με κατηραμένε· οἱ μάρτυρες μᾶς περιμένουσι.

ΑΡΘ. (καταστέλλων κραυγὴν ἀπελπισίας) Ἄ!...

ΑΛΦ. Ἐμπρός, δεῖλὲ, εἰδὲ μή... (προτείνει τὸν αὐτὸν τὸ πιστόλιον.)

ΑΡΘ. (ἀπελπιστικῶς) Σᾶς περιμένω. (ἀπέρχεται)

ΡΩΜ. (τρέχων πρὸς τὸν Ἀλφρέδον ὡς μαϊνόμενος) Ἐγὼ πρέπει νὰ χύσω τὸ αἷμά του.

ΑΛΦ. (μὲ τόνον ἰκεσίας, καὶ μεγαλείου) Εἶσαι πατήρ, μένον ἐνταῦθα. (ἀπέρχεται)

ΕΛΕΝΗ (ψυχὸς ὀργισμένη) Ῥωμαῖε! Ῥωμαῖε!

ΡΩΜ. (κλαίων) Ἑλένη μου!...

ΕΛΕΝΗ Χαῖρε Ῥωμαῖε μου... ἐπονήσσω, ... συγχώρησόν με...

ΡΩΜ. (γονυκλινῆς καὶ καταφυλὼν τὰς χεῖρας της) Θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον.

ΕΛΕΝΗ (σπαρασσόμενη) Ὀχι, ζῆσον, Ῥωμαῖε μου... νὰ μ' ἐνθυμῶνται... ν' ἀγαπᾷς τὸ τέκνον μας... τὸ τέκνον μας... Ἄ! αἰ... πο... θνή... σκω... (ἐγερθεῖσα στρέφει τὸ ὄψιστον βλέμμα πρὸς τὸ ὄμμα τοῦ παιδίου καὶ ῥήξασα παρατεταμένην κραυγὴν ἐκπνέει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ῥωμαίου, ὅστις

ἀποθίγει αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ καταβιβλημένος ὑπὸ τῆς λύπης ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τινα σοφὰ ὀλίγον μακρὰν κειμένου τῆς Ἑλένης)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΛΟΥΙΖΑ καὶ οἱ ἄνω.

(Ἡ Λουίζα τρέμουσα, ὠχρὰ, μὲ τὴν κόμην λελυμένην καὶ ἀτακτον βραδέως προβαίνει καὶ φρίττει ἰδοῦσα τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης). Θεέ μου!... ἐγὼ ἐπετάχυνα τὸν θάνατον τῆς ἀγαθῆς κυρᾶς μου. (λαμβάνει τὴν χεῖρα της καλύπτουσα αὐτὴν διὰ γυλιμάτων ὀπισθοχωρεῖ φριττουσα) Ἄ! ὁ πάγος τοῦ θανάτου τὴν ἐκυρίευσεν! ὦ! ἔδω ἔζη θὰ μ' ἐσυγχωροῦσε. Πλὴν τί ἀξίζει ἡ συγχώρησις τοῦ θύματος ὅταν ὁ ἐλεγχος συντρίβει τὴν καρδίαν μας; (περιβλεπούσα ἐντρομος) Καὶ δύναμαι νὰ καθίσω πλέον εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι;... ποῦ θὰ ὑπάγω;... ποῦ νὰ κρύψω τὴν ἐάρετον ἀχαριστίαν μου, τὴν καταχθόνιον ἀγνωμοσύνην μου;... (ἀτενίζουσα τὸ πτώμα) Θεέ μου! τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα, τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον ὦ! πῶς θὰ τὰ βλέπω πάντοτε, καὶ θὰ τοῦ ἐνθυμίζουν τὸ ἀποτρόπαιόν μου κακοῦργημα. (σιωπὴ δι' ὀλίγον καὶ κατάλληλος εἰκὼν. Ἀκούεται ἐκπυρσοκρότησις). Ἄ! (φεύγει ἐν ἀπελπισίᾳ)

ΡΩΜ. (διασεισθεὶς ἐκ τοῦ ληθάργου τοῦ διατρέχει τὴν αἵθουσαν) Τί συνέβη;... Ἄ! ναὶ ἐνθυμοῦμαι! (κλινὼν τὸ γόνυ) Θεέ μου! Θεέ μου! σῶσον τὴν ζωὴν τοῦ μόνου φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου! (μελαγχολικῶς πλησιάζων εἰς τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης) Ἑλένη μου! σὺ δι' ἐμὲ ἀπέθανες καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιζήσω μετὰ τὸν θάνατόν σου; Ὀχι! (λαμβάνει τὸ μαχαίριον δὲ περ ἀπὸ τῆς προλαούσης σκηνῆς κείται χαμαὶ) Θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸν τάφον!

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΥΡΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ καὶ ὁ ἄνω. *κωρύ*

(δραμὼν πρὸς τὸν Ῥωμαῖον κρατεῖ τὸν βραχίονά του καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὸ μαχαίριον)

ΑΛΦ. Τί θέλεις νὰ πράξης;

ΡΩΜ. (ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸν φέρει καὶ τῷ δεικνύει τὸ πτώμα τῆς Ἑλένης.)

ΑΛΦ. (καλύπτων τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ μαρδύου) Δυστυχής! (πρὸς τὸν Ῥωμαῖον) Ἀρκούντως ἐξεδιήθη. Ὁ ἀνόσιος ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει πλέον.

(Ὁ Ἀλφρέδος λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Ῥωμαῖον τὸν φέρει πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ τέκνου αὐτοῦ καὶ ἀνυψῶν τὸ παραπέτασμα μὲ ἀξιόπρεπειαν καὶ μεγαλεῖον τῷ λέγει) Ζήتون· σοὶ τὸ ἐπιβάλλει τὸ πατρικὸν καθήκον.

(ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς Ἑλένης διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου. Ὁ Ῥωμαῖος τὸν ἐμποδίζει ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν, καὶ ἀμφοτέρω γονυπετοῦσι πρὸ τοῦ πτώματος.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Ὡς πρὸς τὰ διαφυγόντα τὴν προσοχὴν μας καὶ τὸ τσιμπίδι τοῦ τυπογράφου λάθῃ ἐξαιτούμεθα τὴν συγγνώμην τῶν Κ.^{ων} ἀναγνωστῶν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΕΩΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

4152 Φ70013

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΤΣΑΟΥΣΗ: Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Γ. ΤΣΑΟΥΣΗ
ΔΙΚΗΤΟΡΟΥ

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ**